

TWO Chapter 221 เชิญหมาป่าเข้าบ้าน

หลังจากการอภิปราย สมาชิกในพันธมิตรคาบนาต่างก็ไม่มีวิธีแก้ และพวกเขาทั้งหมดก็นำกองกำลังของพวกเขา กลับคืนแดนของตน

มันเหมือนกับเป็นการพลักเสยเสื่อผีฟิงไปที่ขอบผา เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเขียนจดหมายส่งถึงตี้เงินโดยตรง เขาสัญญาว่า ทรายเท่าที่ตี้เงินยินดีจะช่วยเหลือเมืองหยงเย่ของเขา เขาและเมืองหยงเย่ของเขาจะยอมเป็นเมืองขึ้นของห่านตาน

ณ เมืองห่านตาน, คลุหาสน์ของลอร์ด

ตี้เงินส่งจดหมายของเฮยเสื่อผีฟิงให้กับจวูใต้ฟิงฮั่ว แล้วถามว่า “เจ้าคิดเช่นไร?”

จวูใต้ฟิงฮั่วรับจดหมายมา แล้วอ่านอย่างรวดเร็ว “เจตนาธรรม์ของลอร์ดผู้นี้ชัดเจน เขาต้องการให้เราปกป้องเมืองของเขา”

“ถูกต้อง แต่นี่ก็เป็นโอกาสของเราที่จะหยุดเมืองซานไห่ ทรายเท่าที่เราลดเจี้ยวเลียบของเขาได้ เราก็ควบคุมเหตุการณ์ในอนาคตได้” ตี้เงินกล่าว ราวกับว่าเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง

“สถานการณ์ยังไม่แน่ชัด และมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะเคลื่อนไหว ถ้าเราจะไปกระตุ้นสิงโต เราต้องมั่นใจว่าเรามา มันได้ ถ้าไม่เช่นนั้น มันอาจจะตอบโต้ และกัดเรา หรือแม้กระทั่งกินเราได้”

ตี้เงินขมวดคิ้ว “ความหมายของเจ้าคือ ให้เข้าร่วมมือกับสมาชิกของพันธมิตรหยานหวงคนอื่นๆ เพื่อจัดการเรื่องนี้หรือ?” อำนาจทางทหารของเมืองห่านตานคงไม่สามารถต่อต้านเมืองซานไห่ได้ หากเขาต้องทำเพื่อเมืองหยงเย่เพียงคนเดียว มันคงจะไม่คุ้มค่านัก

จวูใต้ฟิงฮั่วส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “ถ้าเราใช้ความแข็งแกร่งของพันธมิตรหยานหวง มันก็จะกลายเป็นสงครามขนาดใหญ่ ระหว่างพันธมิตรของพวกเขาและพวกเรา ตอนนี้มันยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม ที่เราจะเผชิญหน้ากับพันธมิตรซานไห่อย่างเต็มรูปแบบ เราควรจะต้องสู้กับพวกเขาเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น เพราะถ้าเราต่อสู้กับพวกเขา ในตอนนี้ ก็จะมีเพียงดินแดนขนาดเล็กเท่านั้นที่จะได้รับประโยชน์”

“แล้วเจ้าคิดว่าเราควรจะทำเช่นไร?” ตี้เงินไม่เข้าใจ

“ง่ายมาก เราไม่ควรแสดงตัวตนในเรื่องนี้ เราควรปล่อยให้ใครบางคนจัดการแทนเรา”

“ซาโพจุ่น?”

“ถูกต้อง เขามีความเกลียดชังต่อนิเวหฺวี่อย่างมาก ถ้าเราปล่อยให้เฮยเสื่อผีฟิงพบกับซาโพจุ่น พวกเขาก็จะเข้าใจกันทันที ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่ามันจะสำเร็จหรือล้มเหลว มันก็จะไม่ส่งผลกระทบต่อเมืองห่านตานของเรา ถ้ามันสำเร็จแน่นอนว่าเราก็มีความสุข แต่ถ้ามันล้มเหลว เราก็อาจจะได้เรียนรู้จุดอ่อนของเขา” กลยุทธ์ของจวูใต้ฟิงฮั่วคือ การใช้คนอื่นไปฆ่าเป้าหมายของเธอ มันเป็นแผนการที่น่าเหลือเชื่อ

“ขอบคุณ!” ที่เงินรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง “เรายังต้องวางแผนรายละเอียดปลีกย่อยอีก เพื่อให้เห็นว่าห่วยชั๊บบ้างมากที่สุด”

จู่ได้ฟังฮัวเจียบ และไม่กล้าอะไรออกมาอีก

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 8 วันที่ 30

เมืองซานไห่ได้รับกำไรจากครึ่งเดือนหลังของเดือนที่ 8 จำนวน 8,500 เหรียญทอง นอกจากนี้ ยังได้รับอีก 4,500 เหรียญทอง ที่กรมทหารที่ 1 ยึดได้จากการกวาดล้างค่ายโจร เมื่อหักค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนขั้นทหารทั้งหมดแล้ว เมืองซานไห่จะยังเหลือเงิน 11,500 เหรียญทอง กรมการเงินได้ส่งเจ้าหน้าที่ นำเงิน 4,000 เหรียญทอง ไปที่เมืองเทียนชวง เพื่อเป็นเงินทุนสำหรับธนาคาร 4 สมุทรสาขาเมืองเทียนชวง

โอหยางໂ໑เก็บเงินไว้ 1,000 เหรียญทอง แล้วมองเงินที่เหลืออีก 6,500 เหรียญทอง ให้กับกรมการเงิน เนื่องจากโครงการต่างๆ ได้สิ้นสุดลงแล้ว ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างจึงต้องจ่ายตามกำหนดเวลา เงินที่เขามอบให้กับกรมการเงินก็ยังคงไม่เพียงพอ โอหยางໂ໑มองไปข้างหน้า แล้วเริ่มปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรฝั่งตะวันออกของดินแดน เพื่อนำเงินที่ได้ส่งต่อไปยังกรมการเงิน

จากการคำนวณครั้งล่าสุด ยังเหลือค่าใช้จ่ายในการสร้างมหาวิทยาลัยสี่หนานอีก 2,000 เหรียญทอง, สะพาน 5 แห่ง รวม 500 เหรียญทอง และถนนภายในเมืองก็ยังคงมีค่าใช้จ่ายอีกเป็นจำนวนมาก แม้ว่าถนนเหล่านี้จะยังไม่เสร็จ แต่ค่าใช้จ่ายในการสร้างย่อมไม่น้อยไปกว่า 5,000 เหรียญทอง ยังมีสะพานขนาดใหญ่ ที่เชื่อมเมืองซานไห่, เมืองฉิวซู่ และเมืองมิตรภาพ ซึ่งมีค่าใช้จ่ายรวมถึง 1,500 เหรียญทอง

ในตอนนี้ กำไรจากโรงผลิตเหล้าและผ้าไหมหลากหลายเพิ่มสูงขึ้น มันเติบโตไปในทิศทางที่ดีมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกๆ เดือนพวกมันทำกำไรได้มากกว่า 500 เหรียญทองแล้ว อัตรากำไรของดอกเบี้ยของธนาคาร 4 สมุทรก็เพิ่มสูงขึ้นและความช่วยเหลือทางการเงินที่พวกเขาต้องการก็ลดลง ถ้าไม่อย่างนั้นเพียงแค่ว่ากำไรจากเหมืองทองและนาเกลือเพียงอย่างเดียว ก็คงจะไม่มากพอที่จะรักษาการขยายตัวและการเติบโตของดินแดนได้

ในครั้งนี้ เมืองซานไห่มีค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างมากกว่า 10,000 เหรียญทอง โอหยางໂ໑ยังคงต้องการจะเริ่มโครงการถนนนอกเมือง หลังจากที่โครงการถนนในเมืองเสร็จสิ้นแล้ว การสร้างถนนนั้นไว้ชัดเจนจำกัด ดังนั้น มันจึงไม่ใช่สิ่งที่ดินแดนทั่วไปจะสามารถจ่ายได้

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 1 มันเป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดภาคเรียน

“ประกาศระดับโลก : วันหยุดพักผ่อนได้สิ้นสุดลงแล้ว และการเปิดการเรียนการสอนได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว เด็กๆสามารถเลือกได้ว่า จะไปโรงเรียนหรือไม่ก็ได้ พวกเขาสามารถเลือกหลักสูตรได้อย่างอิสระในโรงเรียน

ซึ่งรวมถึงวิชาที่พวกเขาจะเรียนด้วยเช่นกัน แต่ละวิชาจะมีการสอบและจะได้รับคะแนน ซึ่งมันจะส่งผลต่อคะแนนความสำเร็จของพวกเขา สำหรับรายละเอียดเฉพาะ ผู้เล่นจำเป็นต้องสำรวจด้วยตนเอง”

ในความเป็นจริง ร่างกายของพวกเขาถูกแช่แข็งไว้ ซึ่งมันก็คล้ายกับการถูกหยุดเวลา แม้ว่าผู้เล่นไม่ต้องการจะไปโรงเรียน มันก็ไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาเรียนรู้ของพวกเขา ดังนั้น รัฐบาลจึงไม่ได้บังคับให้นักเรียนต้องไปโรงเรียนในเกมส์ และจากโรงเรียนประถมจนถึงมหาวิทยาลัย พวกเขาจะถูกแยกตามชั้นเรียน ดังนั้น พวกเขาจึงมีอิสระในการเลือกอย่างมาก

ห้องเรียนเสมือนคล้ายกับฉากของเกส ชกวันเพียงแต่ว่า เวลามันไหลไปพร้อมกับแผนที่หลัก

โอหยางโซวได้วางแผนการศึกษาเรียนรู้ให้ปิงเอ้อแล้ว ในช่วงเช้า เธอจะเรียนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรม ในช่วงบ่าย จะมีอาจารย์มาสอนเธอเกี่ยวกับอารยธรรมของจีนอยู่ภายในคฤหาสน์ของลอร์ด เขาตระหนักว่าเด็กน้อยนี้ต่อต้านเล็กน้อย ดังนั้น เขาจึงต้องคอยเช็คเธออยู่ตลอด ถ้าเธอไม่ยอมโต มันจะกลายเป็นผลลัพธ์ที่แย่ที่สุด

โอหยางโซวไม่ได้คาดหวังว่า ปิงเอ้อจะประสบความสำเร็จอย่างมากเมื่อเธอโตขึ้น เขาปล่อยให้เธอเรียนรู้เกี่ยวกับอารยธรรมจีน เพื่อช่วยให้เธอพัฒนาตนเอง, มีคุณธรรมที่ดี และเพื่อให้เธอเติบโตขึ้นเป็นคนที่ซื่อตรง

ในขณะเดียวกันนี้ ช่งเจียได้เลือกศิษย์ 500 คน จากผู้สมัครทั้งสิ้น 1,000 คน การออกแบบฐานของนิยายกระบี่ดังหลังเสร็จสิ้นแล้ว และฝ่ายก่อสร้างก็ส่งคนออกไปทำงานแล้ว ถนนที่ขึ้นไปยังภูเขานั้นขรุขระและคับแคบ มันจึงเพิ่มความยากลำบากให้กับโครงการอย่างมาก เจ้าต่อหวังคาดว่า จะต้องใช้เวลาราว 1 เดือน ถึงจะสร้างเสร็จสมบูรณ์

อย่างช่วยไม่ได้ ตอนนี้ ช่งเจียจึงทำได้เพียง ใช้ลานขนาดใหญ่ที่อยู่ในพื้นที่ที่อยู่อาศัย ในการสอนเทคนิคของนิยายให้กับเหล่าศิษย์ทั้ง 500 คน ของเธอ

ช่งเจียกลายเป็นคนจริงจัง ตอนนี้เธอเป็นคนสำคัญ ผู้หญิงคนนี้ดูแลทุกเรื่องเกี่ยวกับนิยาย ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องผ่านเธอ

นอกเหนือจากฐานของนิยายแล้ว ยังมีปัญหาอื่นๆในการสร้างนิยายอีก ประการแรก ต้องมีการแข่งขันและมาตรฐานของนิยาย เครื่องแบบที่พวกเขาจะได้รับ จะมีการออกแบบที่แตกต่างกัน ซึ่งมันจะขึ้นอยู่กับฐานะของพวกเขา, ประการที่สอง ต้องมีชุด อาวุธ และอุปกรณ์สำหรับเหล่าศิษย์ นอกกระบี่และมิดที่ใช้เป็นหลักแล้ว ยังต้องมีอาวุธลับด้วย

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ แหล่งรายได้ในอนาคตของนิยายจะต้องได้รับการแก้ไข ค่าใช้จ่ายประจำวัน, ค่าใช้จ่ายสำหรับอาวุธ และเครื่องแบบทั้งหมด ต้องใช้เงินจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาวุธ กระบี่เหล็กประณีต มีราคาเล่มละ 3 เหรียญทอง เมื่อช่งเจียมีศิษย์ 500 คน แต่ละคนจะต้องมีกระบี่เป็นอย่างน้อย นั่นหมายถึงค่าใช้จ่าย 1,500 เหรียญทอง

นิยายแบบดั้งเดิมมักจะมีพื้นที่เพาะปลูกประมาณมหาศาลที่ด้านล่างภูเขาของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะใช้มันเพื่อหารายได้จากการทำการเกษตร, อีกทางเลือกหนึ่งก็คือ ศิษย์นอกของพวกเขาจะทำงานในโรงแรม, โรงเตี๊ยม หรือหอ

นางโลมในเมือง หรือพวกเขาอาจจะทำงานขนส่งเกลือ หรือทำธุรกิจที่ทำกำไรได้ทั้งหมด, หรือพวกเขาอาจจะเป็น
นิยายที่ยากจน และจัดให้ศิษย์นอกออกมาขอเงินเพื่อหารายได้, กรณีที่แย่ที่สุดก็คือ พวกเขาปล้นเพื่อหารายได้

แล้วนิยายกระบี่ดังหิ้งจะทำเช่นไร? ด้านล่างของภูเขาสามารถเตรียมเป็นพื้นที่เพาะปลูกได้ แต่เกษตรกรรมไม่
ต้องการให้พวกเขาทำเช่นนั้น เมืองซานไห่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ ที่รอให้ทำเป็นพื้นที่เพาะปลูก เว้นแต่สมองของคนที่มี
ปัญหาเท่านั้น พวกเขาจะไม่ไปเข้าพื้นที่เพาะปลูกของนิยายกระบี่ดังหิ้งแน่ สำหรับร้านค้า ร้านค้าส่วนใหญ่ของ
เมืองซานไห่มีเจ้าของแล้ว และมันยากที่จะแข่งขันกับพวกเขา นอกจากนี้ เพื่อที่จะทำการค้า พวกเขายังจะต้องมี
เงินทุนอีกด้วย นิยายยังเหลืออีก 2 ทางเลือก คือ การขนส่งและขายเกลือ ข้าราชการจะเป็นผู้จัดการทั้ง 2 เรื่องนี้ และ
โอหยางโขวก็จะไม่ให้ข้อยกเว้นใดๆกับซ่งเจีย

ต้องขอบคุณสถานการณ์ปัจจุบัน ในที่สุด ซ่งเจียก็ตระหนักว่า การสร้างนิยายเป็นเรื่องยากเพียงใด เธอสามารถทำได้
เพียงรับเงินทุน 1,000 เหรียญทอง จากโอหยางโขวเท่านั้น

ซ่งเจียมาจากกลุ่มการเงินของตระกูลซ่ง ดังนั้น เธอจึงตัดสินใจจะทำธุรกิจ

เธอรู้ว่าไม่สามารถใช้เงิน 1,000 เหรียญทองนี้ อย่างสุรุ่ยสุร่ายได้ และเธอก็ไม่สามารถขอเงินจากโอหยางโขวได้ทุก
ครั้งที่เธอต้องการ เขาให้คู่มือเทคนิคลับกับเธอ และแม้แต่สรรหาศิษย์โดยใช้ชื่อคุณหาสน์ของลอร์ด ฝ่ายก่อสร้าง
ของเมืองเขายังได้สร้างฐานนิยายให้กับเธอ โดยเขาออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด ถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไป ไม่เพียงแต่เธอ
จะไม่ช่วยเขา เธอเธอยังจะเป็นภาระให้เขาอีกด้วย

หลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ซ่งเจียก็มีไอเดียดีๆ

ชาวจินได้กล่าวไว้ว่า ‘ถ้าคุณเผชิญหน้ากับภูเขา คุณต้องฟังภูเขา ถ้าคุณเผชิญหน้ากับน้ำ คุณต้องฟังน้ำ’

เพื่อหารายได้ เธอต้องใช้ประโยชน์จากความคิดอื่นๆที่ไม่เหมือนใคร พื้นที่บนภูเขามีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมใน
การปลูกสมุนไพร มันเป็นจุดที่เหมาะสมสำหรับสมุนไพรที่ชอบทั้งแสงแดดและที่มืด ถ้าพวกเขาสามารถสร้างสวน
สมุนไพรได้ มันก็อาจจะทำเงินให้พวกเขาได้เป็นจำนวนมาก

สำหรับการขายสมุนไพร กรมการแพทย์ย่อมไม่ปฏิเสธพวกเขาแน่

หลังจากที่โอหยางโขวได้ยินไอเดียของเธอ เขาก็สนับสนุนเธอในทันที เขาพาซ่งเจียไปพบกับหมอซ่ง และผู้จัดการ
สวนสมุนไพร จากนั้น เขาก็ขอให้พวกเขาส่งคนไปแนะนำพวกเขา เกี่ยวกับวิธีการสร้างสวนสมุนไพรบนภูเขา

สวนสมุนไพรของดินแดน ถูกสร้างขึ้นในเขตชานเมืองทางตะวันออก เนื่องจากเป็นเพียงการสร้างพื้นฐาน
สภาพแวดล้อมของมันจึงไม่ดีมากนัก และสมุนไพรก็เติบโตได้ไม่ดีนัก ดังนั้น มันจึงไม่สามารถผลิตสมุนไพรได้
ทันกับความต้องการของกรมการแพทย์

ปัญหานี้สร้างความรำคาญให้กับหมอช่งอย่างมาก ดังนั้น เขาจึงสนับสนุนข้อเสนอนี้ และช่วยแนะนำด้วยความเต็มใจ

นอกจากนี้ โอหยางໂໜยังไปพบกับเทียนเหวินจิง โดยขอให้เขาติดต่อกับเผ่าคนเถื่อนภูเขา เพื่อขอเมล็ดพันธุ์และต้นกล้าของสมุนไพรจากพวกเขา จากนั้น เขาก็ส่งพวกมันไปให้กับช่งเจี๋ย และบอกให้เธอปลูกพวกมันไว้บนภูเขา

โอหยางໂໜได้จัดสรรทรัพยากรจำนวนมาก เพื่อช่วยช่งเจี๋ยในการทำสวนสมุนไพรขนาด 1,000 หมู่ บนภูเขา

TWO Chapter 222 มือในถุงมือ

ณ เมืองหยงเย่, คุกหาสน์ของลอร์ด

ในขณะที่โอหยางໂໜกำลังยุ่งอยู่กับสวนสมุนไพรบนภูเขา ตี๋เฉินก็ติดต๋อซาໂพจุ่นให้กับเฮ่เส่อฝีเฟิง ทั้ง 2 ทำงานร่วมกัน โดยจะเป็นพันธมิตรกันชั่วคราว

“เมืองซานໄไห่มีกองกำลังทางตะวันออกของที่นี่มากเท่าใด?” ซาໂพจุ่นถามออกไป เพื่อที่จะแก้แค้นโอหยางໂໜ ซาໂพจุ่นได้ใช้เงินมากถึง 2,000 เหรียญทอง ในการเทเลพอร์ตกองกำลังของเขามาที่นี่ 2,000 นาย

เฮ่เส่อฝีเฟิงไม่นั่งเฉย เขากล่าวตอบในทันที “ข้าได้ตรวจสอบดูแล้ว พวกเขามีกรมทหารอยู่ 1 กรม ทางตะวันออกของเรา ซึ่งมีทหารมากถึง 2,500 นาย”

ซาໂพจุ่นขมวดคิ้ว “ถ้าเป็นเช่นนั้น เพียงแค่กองกำลังของเราทั้ง 2 คงจะไม่สามารถจัดการกับกรมทหารนี้ได้แน่ เจ้าคิดเช่นไร?” แม้ว่าซาໂพจุ่นจะมีความเกลียดชังที่ฝังลึกต่อโอหยางໂໜ แต่เขาก็กังมีสติอยู่

“พี่ชายข้าไม่ต้องกังวล ข้าได้ติดต๋อเสี่ยวเฟิงขานเยว่และเจิงเฟิงผอหลาง จากพันธมิตรดาบหนาแล้ว พวกเขามาถึงในเร็วนี้” เฮ่เส่อฝีเฟิงกล่าวอย่างมั่นใจ

เสี่ยวเฟิงขานเยว่สนับสนุนการขอความช่วยเหลือจากภายนอกอยู่แล้ว และดินแดนของเจิงเฟิงผอหลางก็เหมือนกับเมืองหยงเย่ ที่ต้องเผชิญกับภัยคุกคามจากเมืองซานໄไห่โดยตรง เฮ่เส่อฝีเฟิงได้กล่าวในช่องพันธมิตรว่า เขาได้เชิญซาໂพจุ่นมาแล้ว พร้อมกับกองกำลังอีก 2,000 นาย

เสี่ยวเฟิงขานเยว่ทะเลาะเถียงมาก โดยไม่คิดอะไร เขานำกองกำลังทหารชั้นสูงทั้งหมด 1,000 นาย มาเข้าร่วม และเจิงเฟิงผอหลางก็นำกองกำลังของเขามาเข้าร่วมอีก 500 นาย

แม้ว่าปาเตาจะไม่ได้มา แต่เขาก็สัญญาว่า จะปฏิบัติการการโจมตีทางฝั่งตะวันออกของเมืองซานໄไห่อีกทาง เพื่อดึงทหารเมืองซานໄไห่ไว้ บังคับให้พวกเขาสู้ศึก 2 ด้าน

พวกเขามั่นใจมากกว่า ปฏิบัติการในครั้งนี้จะประสบความสำเร็จ เพราะหากพวกเขาล้มเหลว พวกเขาจะต้องเผชิญหน้ากับความเกรี้ยวกราดของเมืองซานໄไห่ และมันจะไม่มีช่องสำหรับการเจรจาต่อรองอีกต่อไป

แม้แต่ซาโพนันก็ไม่สามารถในการส่งกำลังเสริมมาเพิ่มอีกในระยะสั้นๆ กองกำลังที่แข็งแกร่งของเขา 2,000 นายนี้ มีค่าใช้จ่ายในการเทเลพอร์ตไปกลับสูงถึง 4,000 เหรียญทองแล้ว ซึ่งมันนับเป็นเงินจำนวนมหาศาลสำหรับเมืองอาซูรา

เฮย์เส่อฝิงเป็นคนที่ชั่วร้าย เพื่อปกป้องดินแดนของตัวเอง เขาไม่สนใจที่จะแลกพันธมิตรของเขามาเกี่ยวข้องกับ

.....

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 2

ในช่วงบ่าย กองกำลังที่แข็งแกร่ง 4,000 นาย ได้มารวมตัวกันอย่างลับๆที่เมืองหยงเย่

กองกำลังที่แข็งแกร่งทั้ง 4,000 นายนี้ ประกอบไปด้วย ทหารโล่กระบี่ 2,000 นาย, ทหารธนู 1,000 นาย และทหารม้า 1,000 นาย

ในตอนกลางดึก พวกเขาใช้ความมืดเป็นประโยชน์ ในการแอบออกมาจากเมืองหยงเย่

เป้าหมายของพวกเขาคือ ค่ายทิศตะวันตกของเมืองซานไห่ ซึ่งห่างจากเมืองหยงเย่ประมาณ 20 กิโลเมตร

เมื่อต้องเดินทางในความมืด ทหารไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจุดไฟ เพื่อที่จะมองเห็นเส้นทางของพวกเขา แสงจากเปลวไฟสร้างเป็นภาพดวงตาของมังกรในเขตทुरกันดาร มันทำให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ของเสือดาวและเสือโคร่งที่ออกมาหากิน และพวกเขาก็รีบหลบซ่อนในทันที

เวลา 3.00 น. กองกำลังได้เดินทางมาถึงชายแดนเมืองซานไห่ เพื่อป้องกันไม่ให้ศัตรูเห็นร่องรอยของพวกเขา พวกเขาจึงดับไฟ และใช้ประโยชน์จากแสงดาวในการเดินทางต่อ

เมืองซานไห่ไม่ได้สร้างนิคมไว้ใกล้ชายแดน เนื่องจากเพิ่งจะยึดครองดินแดนเหล่านี้ ในระหว่างเดินทาง พวกเขาสามารถมองเห็นเมืองหรือหมู่บ้านที่ว่างเปล่า ซึ่งเมืองซานไห่ได้ปฏิบัติการยึดพวกมันจากลอร์ดคนอื่นๆในก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม เมืองซานไห่ยังไม่ได้ส่งประชาชนของพวกเขามาอยู่ที่นี่

เมื่อเห็นดินแดนที่ถูกยึดครองเหล่านี้ เฮย์เส่อฝิงและคนอื่นๆก็รู้สึกถูกคุกคาม หากพวกเขาไม่ได้ร่วมมือกันต่อสู้สถานการณ์เช่นนี้ย่อมต้องเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต

ขณะที่พวกเขาได้รับรางวัลมากมายมาจากการสู้รบ ค่ายทิศตะวันตกเริ่มจะประมาท พวกเขาไม่ได้จัดเวรยามให้ลาดตระเวนในคืนนี้ ในความคิดของพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่รุกรานคนอื่น แล้วจะมีใครกล้าหาญพอที่จะมาโจมตีเมืองซานไห่ก่อน

เวลา 5.30 น. กองกำลัง 4,000 นาย ก็ปรากฏตัวเหมือนผีใกล้กับค่ายทิศตะวันตก ในตอนนั้น ท้องฟ้าเริ่มจะมีแสงเล็กน้อย และพระอาทิตย์ก็เริ่มที่จะขึ้นมาแล้ว

ในฐานะค่ายทหารชั้นสูง ค่ายทิศตะวันตกมีการป้องกันเป็นอย่างดี มีกำแพงไม้หนา และมีหอรบ ทหารที่บุกเข้ามาได้พยายามที่เฉียด และรีบไปที่หอคอย ก่อนที่พวกเขาจะแจ้งเตือนคนอื่นๆ ทหารยามส่งเสียงสุดท้ายของเขา ก่อนที่ศัตรูจะสังหารเขา

“อ้ากกก!!!” เสียงกรีดร้องทำให้ความเงียบสงบของเขตทุรกันดารพังทลายลง และแทนที่ด้วยเสียงแตรแห่งความตาย เสียงนี้ทำให้ค่ายตื่นตัว ทหารที่ลาดตระเวนภายในค่ายมีปฏิกิริยาอย่างรวดเร็ว พวกเขารีบวิ่งไปที่ประตูค่ายในทันที ในเวลาเดียวกัน ก็มีทหารบางส่วนไปปลุกทหารที่ยังนอนอยู่

ซาโพนันเป็นผู้บัญชาการของปฏิบัติการนี้ เมื่อเขาเห็นว่าศัตรูของพวกเขาได้รับการแจ้งเตือนแล้ว เขาก็ทิ้งความตั้งใจที่จะลอบเข้าไปเงียบๆ แล้วตะโกนว่า “ฆ่า!”

ทหารโล่กระบี่ 2,000 นาย วิ่งไปราวกับเป็นฝูงหมาป่าที่หิวโหย พวกเขาพุ่งตรงไปยังประตูค่าย ทหารได้นำท่อนไม้ขนาดใหญ่ ไปกระแทกประตู เนื่องจากไม่มีทหารป้องกัน มันคงจะถูกทำลายในเวลาไม่นานนัก

โชคดีที่หน่วยลาดตระเวนได้วิ่งเข้ามา และใช้ร่างกายของพวกเขาป้องกันประตู ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็ใช้ไม้ในการขวางกั้นประตู เพื่อให้มันดูหนาแน่นขึ้น

ภายใต้การโจมตีของทหาร 2,000 นาย หน่วยลาดตระเวนที่มีไม่ถึง 60 นาย ไม่สามารถป้องกันประตูได้นานนัก ผ่านไปเพียง 2-3 นาที ผู้บุกรุกก็ทำลายประตูและทำให้หน่วยลาดตระเวนล้มลงไปกับพื้น

หัวหน้าหน่วยลาดตระเวนซึ่งเป็นทหารชั้น 8 จับหอกไว้ในมือ ก่อนจะตะโกนออกไป “ฆ่า!”

ศัตรูที่บุกเข้ามาปะทะกับพวกเขา และสังหารพวกเขาอย่างไร้ปราณี หอกของหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน แทงเข้าไปในกระเพาะของทหารศัตรูคนหนึ่ง แต่น่าเสียดายที่ศัตรูคนอื่นๆ เหยียดกระบี่ฟันเขาตายในทันที สมาชิกในหน่วยลาดตระเวนคนอื่นๆ ไม่มีแม้โอกาสที่จะทันได้ทำอะไร ศัตรูฟันพวกเขา และไม่มีใครรอดชีวิต เหล่าทหารของศัตรูเหยียบย่ำไปที่ศพของหน่วยลาดตระเวน จนกลายเป็นเนื้อบด

ทหารโล่กระบี่เริ่มรวมตัวกันเป็นหมู่ และบุกเข้าไปในดินที่ดั่งฝูงหมาป่าที่หิวกระหาย เสียงตะโกนและการสังหารได้แจ้งเตือนให้ทหารเมืองซานไห่ที่อยู่ในดินท์ บางคนได้แต่งชุดเกราะพร้อมแล้ว ขณะที่บางคนเพียงแค่อพย้อออกรออกไปสู้กับศัตรู

ทหารของกรมทหารที่ 1 เป็นทหารชั้นสูงของเมืองซานไห่ พวกเขาผ่านการสู้รบมามาก ทำให้พวกเขาไม่ตื่นตกใจ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้สวมชุดเกราะ พวกเขาก็ไม่ได้หวาดกลัวศัตรู พวกเขาไม่แม้แต่จะเสียเปรียบศัตรู พวกเขาต่อสู้กับกองกำลังของศัตรูร่วมกัน จากนั้น พวกเขาก็วิ่งออกจากดินท์ ไปรวมตัวกับกองกำลังหลัก

ทหารม้าของศัตรูได้บุกเข้ามาภายใต้การบัญชาการของซาโพนัน พวกเขาเคลื่อนที่ไประหว่างดินท์ โดยมุ่งเป้าไปที่กลุ่มที่เริ่มจะรวมตัวกัน การกระทำของพวกเขาทำให้กรมทหารที่ 1 ไม่สามารถรวมตัวกันได้ มันบังคับให้พวกเขาทั้งหมดต้องต่อสู้ด้วยตัวเอง

ทหารธนูที่อยู่ด้านหลัง ยิ่งฝนลูกศรเพลิงไปยังดินที่ต่างๆของทหาร มันได้สังหารทหารเมืองซานไห่ที่ยังอยู่ในดินที่อย่างโหดร้าย

ในขณะที่ศัตรูทำให้กรมทหารที่ 1 ของเมืองซานไห่เกิดความโกลาหล และกองกำลังของพวกเขาไม่สามารถรวมตัวกันได้ ทัวทั้งสนามรบเต็มไปด้วยเสียงการต่อสู้ที่รุนแรง, เสียงลูกศรที่คมชัด, เสียงร้องของม้าศึก และเสียงกริรร้องของทหารที่บาดเจ็บ

ในฐานะนายทหารชั้นพิเศษ สัญชาตญาณของขุนพลซีเจิ้งแกร่งมาก หลังจากที่หน่วยลาดตระเวนพบสิ่งแปลกประหลาด เขาก็ตื่นขึ้นมาในทันที เขาเป็นนายทหารที่มีประสบการณ์มากมาย เขาไม่ได้วิ่งออกไปเพื่อตรวจสอบสถานการณ์ แต่เขาเริ่มสวมชุดเกราะของเขาในทันที

หลังจากสวมชุดเกราะแล้ว เขาก็คว้าหอกแล้วเดินออกจากดินที่ ในขณะที่ศัตรูยังคงโจมตีประตูหลักของค่าย เมื่อเผชิญหน้ากับการโจมตี เขาไม่ได้คิดว่าศัตรูเป็นใครและทำไม แต่เขารับรวบรวมกองกำลังของเขาในทันที

ขุนพลซีเจิ้งส่งทหารของเขา ไปแจ้งเตือนและช่วยเหลือคนอื่นๆ

ขณะที่กำลังรอให้กองกำลังมารวมตัวกัน เขาก็บอกให้ทหารองครักษ์ของเขา ยังสัญญาณเตือนภัย

เมื่อยามที่หอสัญญาณเห็น พวกเขาก็ยังสัญญาณของพวกเขา จากหอหนึ่งไปยังอีกหอหนึ่ง จนกระทั่งสัญญาณถูกส่งไปถึงเมืองหลัก เมื่อทหารที่เฝ้ากำแพงเมืองของกองพันทหารป้องกันเมืองเห็นสัญญาณ พวกเขาก็รีบแจ้งเตือนในทันที โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งไปแจ้งเตือนค่ายหลักของกองพันป้องกันเมือง และอีกกลุ่มไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อแจ้งเตือนลอร์ดของพวกเขา

กองกำลังที่รวมตัวกันเร็วที่สุดก็คือ กองพันที่ 1 ซิฮุนานักรบของเขาสวมชุดเกราะและรีบออกมา กองพันของพวกเขาตั้งอยู่ที่ด้านหลังของค่าย ดังนั้น พวกเขาก็มีเวลามากพอที่จะรวบรวมกองกำลัง

เมื่อเขาเห็นกองพันที่ 1 ขุนพลซีเจิ้งเริ่มสงบลง เขามีความมั่นใจในกองพันที่ 1 มาก

เมื่อได้ยินเสียงการฆ่าฟันเพิ่มขึ้น ขุนพลซีเจิ้งตัดสินใจที่จะตอบโต้ ขณะที่เขารวบรวมกองกำลังทั้งหมดไปพร้อมกัน เขาสั่งให้กองพันที่ 1 เข้าสู่รูปแบบป้องกัน แล้วพวกเขาก็ค่อยๆเคลื่อนไปยังพื้นที่ของกองพันที่ 2

ระหว่างทาง พวกเขาได้พบกับกลุ่มทหารม้าของศัตรู ซึ่งมันไม่สามารถจะทำลายแนวป้องกันของพวกเขาได้เลย กองพันที่ 1 จึงสามารถจัดการพวกเขาได้ เมื่อทหารจากกองพันอื่นๆ เห็นกองพันที่ 1 พวกเขาก็เริ่มวิ่งไปรวมตัวกับกองพันที่ 1

ดังนั้น ขุนพลซีเจิ้งใช้กองพันที่ 1 ทำหน้าที่เปิดทาง เพื่อรวบรวมกองกำลังเพิ่มเติม ขณะที่พวกเขาเดินต่อไป พวกเขาก็สังหารศัตรูที่กล้าช่วยพวกเขาไปด้วย เมื่อพวกเขาเข้าสู่พื้นที่ของกองพันที่ 2 กองกำลังของพวกเขาขยายไปถึง 1,000 นายแล้ว

เนื่องจากกองพันที่ 2 อยู่ใกล้กับด้านหน้าของค่าย ความยากลำบากในการสวมชุดเกราะปูห์รินจึงทำให้เกิดปัญหา สถานการณ์ทั้งหมดทำให้คนเถื่อนภูเขาหมดหนทาง พวกเขาจึงทำได้เพียงหยิบโล่และกระบี่ดั่ง ออกมาต่อสู้กับศัตรู ซึ่งมันทำให้พวกเขาสูญเสียเป็นอย่างมาก

ในสายตาของพวกเขา รอคิวติมาได้ถึงขนาดนี้ก็โชคดีมากแล้ว กองพันที่ 1 ยังคงเดินไปข้างหน้า เพื่อซื้อเวลาในกับ กองพันที่ 2 ได้มีเวลาสวมชุดเกราะ ในขณะที่นั้น หลี่หมิงเหลียงก็ได้นำกองพันทหารม้ามาเสริมกำลัง

เมื่อเห็นว่ากองกำลังของศัตรูเริ่มรวมตัวกัน ซาโพนันก็ไม่ได้ล่าช้า เขาเริ่มรวบรวมกองกำลังของเขา เพื่อไม่ให้พวกเขาถูกแยกออกจากกัน

ทั้ง 2 ฝ่ายเริ่มรวบรวมกองกำลังของตน ขณะที่พวกเขากำลังรอคอยการสู้รบครั้งสุดท้าย

ขุนพลชีค่านวนครว้าๆ เพียงชั่วระยะเวลาสั้น กรมทหารที่ 1 ได้สูญเสียทหารไปถึง 700 นาย ซึ่งมันทำให้เขาโกรธเป็นอย่างมาก การสูญเสียครั้งใหญ่เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเขามาก่อน เมื่อเขาเห็นกองกำลังของศัตรูกำลังรวมตัวกัน เขาไม่ได้ค้นหุรงที่จะสู้รบอย่างดุเดือด แต่เขากลับสั่งให้องค์กรภักย์ของเขา ส่งสัญญาณ ไปที่เมืองหลักอีกครั้ง

TWO Chapter 223 กำลังเสริม

เสียงฝีเท้าของม้าได้ทำลายรุ่งเช้าอันเงียบสงบของเมืองซานไห่ ทหารม้า 2 นาย วิ่งมาตามถนนพาณิชย์ และเมื่อพวกเขามาถึงประตูเต๋า คำ พวกเขาก็ตะโกนว่า “เปิดประตู มีเรื่องเร่งด่วนเกี่ยวกับการทหาร!”

ทหารที่เฝ้าประตูเต๋าคำก็เป็นสมาชิกของกองพันป้องกันเมืองเช่นกัน เมื่อพวกเขาเห็นว่าทหารทั้ง 2 นาย เป็นสมาชิกของกองพันป้องกันเมืองที่เฝ้าอยู่ประตูด้านทิศเหนือ พวกเขาก็รีบเปิดประตูในทันที

หลังจากเข้ามาในประตูเต๋าคำ ทหารม้าทั้ง 2 ก็แยกตัวออกจากกัน คนหนึ่งรีบวิ่งไปที่ค่ายทหาร และอีกคนรีบวิ่งไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด “เปิดประตูเร็วเข้า!”

ทหารองครักษ์เปิดประตูคฤหาสน์ แล้วถามว่า “ใครเคาะ?”

“รีบพาเข้าไปพบท่านลอร์ดเร็วเข้า มีเรื่องเร่งด่วนทางทหาร!” ทหารม้ารีบกล่าวออกไปอย่างกังวล ทหารองครักษ์ไม่กล้าที่จะชักช้า เขาขอให้ทหารม้ารออยู่ที่ด้านนอกก่อน ส่วนตัวเขารีบวิ่งไปที่ส่วนหลังของคฤหาสน์ของลอร์ดในทันที

เมื่อโอหยางโชวได้รับแจ้ง เขาก็รีบมาที่ห้องโถงประชุมในทันที

“เรียนท่านลอร์ด ค่ายทิศตะวันตกได้ส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือมาขอรับ!”

โอหยางโชวรู้สึกประหลาดใจและแย่ เขาไม่ได้คิดอะไรมากนัก และออกคำสั่งออกไปในทันที “สั่งให้สมาชิกของกองพันป้องกันเมืองทั้งหมด ไปประจำตำแหน่งของพวกเขา, สั่งให้กองพันทหารเรือที่ 1 เดินทางมาที่นี่ในทันที และประกาศออกไป ดินแดนจะเข้าสู่ภาวะแจ้งเตือนระดับ 2”

“ขอรับ!”

นายพันแห่งกองพันที่ 4 เจ้าขุนพล กล่าวว่า “ท่านขุนพล ข้าได้วิเคราะห์จากการต่อสู้แล้ว แม้ว่าพวกเขาจะมีเป็นจำนวนมาก แต่พวกเขากลับไม่ได้แข็งแกร่งมากนัก เมืองหลักอยู่ห่างจากที่นี่ถึง 60 กิโลเมตร และข้ากังวลว่า กว่าพวกเขาจะมาถึง ศัตรูจะต้องเผาค่ายของเราก่อนแน่ ทำไมเราไม่คิดที่จะโจมตีเพื่อเป็นการป้องกันล่ะ?” แม้ว่าทหารของกรมทหารที่ 1 จะไม่ใช่ทหารชั้นสูงที่สุดของกองทัพ แต่ทหารเหล่านี้ก็ได้รับการฝึกฝนโดยขุนพลชั้น ดังนั้นอำนาจในการต่อสู้ของพวกเขา จึงไม่ใช่อะไรที่กองกำลังของซาโพนจะเทียบได้

สิ่งที่เจ้าหุนเห็น ขุนพลซึกก็เห็นด้วยเช่นกัน จากความแข็งแกร่งของศัตรู พวกเขามีโอกาสที่จะเอาชนะได้ แต่เขาก็ยังคงกังวลในเรื่องของจำนวน ซึ่งมันจะส่งผลกระทบให้เกิดความสูญเสียอย่างมาก

“ท่านขุนพล ปล่อยให้พวกเราต่อสู้เถอะ! การสู้รบก่อนหน้านี้ที่น่าอัปยศเกินไป พวกเขาระรานพวกเราในบ้านของพวกเรา เนื่องจากขวัญกำลังใจของพวกเราสูงมาก เราสามารถใช้ประโยชน์จากมันได้ การป้องกันมีแต่จะทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเราลดลง ข้าเกรงว่ามันจะไม่เหมาะสมที่จะใช้กลยุทธ์นั้นในระยะยาว” นายพันแห่งกองพันที่ 3 หลี่หมิงเหลียง สนับสนุนและแนะนำให้ต่อสู้

ขุนพลซีเจิ้งค้ำง ขณะที่เขามองไปที่นายพันทั้ง 5 ดวงตาของพวกเขากำลังประกายด้วยความกระหายจะต่อสู้ และกำลังรอคำสั่งของขุนพลซืออยู่

ในที่สุดขุนพลซึกก็ตัดสินใจ “ตกลง ไปตัดหัวพวกมันกัน เราไม่สามารถสูญเสียศักดิ์ศรีของทหารเมืองซานไห่ได้ เราต้องทำให้พวกมันเห็นว่า ทหารที่แท้จริงเป็นเช่นไร”

“ขอรับ!” นายทหารทุกคนตอบกลับ

ทหารของกรมทหารที่ 1 เดินออกจากค่ายอย่างเป็นระเบียบ แล้วมาตั้งแถวที่ด้านหน้าค่าย กองพันที่ 5 ซึ่งเป็นกองพันธนูอยู่ด้านหน้า เพื่อรับผิดชอบในการโจมตีระยะไกลของพวกเขา ด้านหลังของทหารธนูเป็นกองพันที่ 1 และ 2 ปีกซ้ายเป็นกองพันที่ 3 ซึ่งเป็นทหารม้า และปีกขวาเป็นกองพันที่ 4 ซึ่งเป็นทหารหอก

เมื่อการต่อสู้เริ่มขึ้น ทั้ง 2 ฝ่ายไม่ลังเลและเริ่มเปิดฉากการโจมตีในทันที

กรมทหารที่ 1 หันหลังให้กับค่ายของพวกเข้า พวกเขาเลือกที่จะเริ่มก่อน เมื่อศัตรูเข้าสู่ระยะยิง กองพันที่ 5 ก็ยิงฝนลูกศรใส่ศัตรูในทันที

กลยุทธ์ของซาโพจุ่นคือ ใช้ทหารม้าไปทำลายกรมขบวนทหารที่ 1 ในขณะที่ทหารโล่กระบี่ จะเข้าไปปะทะหลังจากนั้น และทหารธนูก็จะคอยโจมตีจากด้านหลัง

ทหารม้าวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว กองพันที่ 5 ได้ยิงฝนลูกศรไปเพียง 2 รอบเท่านั้น ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มหลบออกไปด้านข้าง แล้วมารวมตัวกันที่ด้านหลังอีกครั้ง กองพันที่ 1 และ 2 ยกโล่ของพวกเขาขึ้นมา เพื่อรับการปะทะจากทหารม้า

นี่เป็นการต่อสู้ระหว่างโล่และหอก

กองทหารม้าพุ่งเข้ามาเหมือนเป็นน้ำท่วม กระแทกไปที่ด้านหน้าของพวกเขา เหล่าทหารราบเกราะหนักที่เป็นนักรบคนเถื่อนภูเขา สามารถมองเห็นไอน้ำสีขาวที่ออกมาจากจมูกของม้าศึกได้อย่างชัดเจน ทหารม้ายกหอกของพวกเขาขึ้น ปลายหอกสะท้อนแสงแวววับ ขณะที่พวกเขาเลือกที่จะกดพื้นและพุ่งเข้ามา

ซีชูและซีเปาที่เป็นนายพัน ยืนอยู่ด้านหน้าของกองกำลัง และตะโกนออกไปว่า “กัน!”

“เฮ!!” เหล่านักรบคนเถื่อนภูเขาชั้นสูงตะโกนออกมาตามลำดับ พวกเขาใช้โล่ของพวกเขารับแรงกระแทกจาก ทหารม้า ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ฟันด้วยกระบี่ถึงที่อยู่ในมือซ้ายของพวกเขา ไปที่ขาซึ่งเป็นจุดอ่อนของม้า

มันราวกับว่าเหล่าทหารม้าได้ปะทะกับกำแพงเหล็ก หลังจากที่จะลงผ่านชั้นแรก ก็ทะลงผ่านชั้น 2 และมาที่ชั้น 3 ด้วยแรงกระแทก บรรดาทหารที่ถูกกระแทกก็ถูกบังคับให้กระเด็นออกมา โล่ของพวกเขาลง และชุดเกราะของ พวกเขากลับ พวกเขาล้มลงกับพื้นและถูกม้าศึกเหยียบย่ำ ทำให้ร่างของพวกเขากลายเป็นเนื้อบด เลือดของพวกเขาค่อยๆซึมชุดเกราะปูहेरिनและซึมลงสู่พื้นดิน หอกยาวที่มาพร้อมทั้งแรงส่งก็เสียบทะลุชุดเกราะปูहेरिन และสังหาร พวกเขาไปในที่สุด

เมื่อมาถึงชั้น 3 ทหารม้าก็ไม่สามารถทะลงได้ต่อไปได้ เมื่อไม่มีแรงส่ง พวกเขาก็เดินหน้าต่อไปไม่ได้อีก

เหล่าทหารราบเกราะหนักเริ่มล้อมรอบทหารม้าของศัตรู พวกเขาก้าวไปเหยียบศพของเพื่อนพวกเขา ด้วยไฟแห่ง ความแค้น พวกเขาเหวี่ยงอาวุธของพวกเขา ลากทหารม้าลงมาสู่พื้นดิน ก่อนที่ทหารเหล่านั้นจะทันได้ลุกขึ้น พวก เขาก็ถูกสังหารด้วยฝีมือทหารราบเกราะหนักเรียบร้อยแล้ว

ด้วยการเปลี่ยนตำแหน่งจากการป้องกันไปเป็นการโจมตี เมื่อทหารม้าไม่สามารถทะลงต่อไปได้ มันก็กลายเป็น การสังหารย้อนกลับในทันที

ทหารม้าพยายามที่จะใช้หอกของพวกเขาตอบโต้ แต่น่าเสียดายที่มันไร้ประโยชน์ เมื่อไม่มีแรงส่งจากการพุ่งเข้ามา และด้วยการป้องกันที่สูงของชุดเกราะปูहेरिन หอกจึงไม่สามารถจะแทงทะลุมันได้

เมื่อกองพันทหารราบเกราะหนักทั้ง 2 หยดทหารม้าของศัตรูได้ หล่หมีงเหลือยที่เป็นนายพันกองพันที่ 3 ก็ เคลื่อนไหว เขาชักกระบี่ถึงออกมา เหวี่ยงมันไปข้างหน้า แล้วตะโกนว่า “ทหารม้าบุก!”

“ฆ่า!” กระบี่ถึงจำนวนมากถูกชักออกมา ซึ่งมันเต็มไปด้วยออราแห่งการฆ่าฟันที่แข็งแกร่ง

กองพันทหารม้าบุกจากทางซ้าย ทันใดนั้นพวกเขาก็ผ่านทหารโล่กระบี่ของศัตรู แล้วพุ่งไปโจมตีแนวหลังของ พวกเขาที่เป็นทหารธนู ทหารธนูทำได้เพียงยิงธนูเพื่อป้องกัน ก่อนที่พวกเขาจะถูกทหารม้าสังหารอย่างง่ายดาย พวก เขาสวมเพียงชุดเกราะหนังแบบง่ายๆ แล้วมันจะป้องกันพวกเขาจากการโจมตีของกองพันทหารม้าได้อย่างไร?

กองพันที่ 3 สังหารทหารธนูของศัตรูรอบๆแนวหลังของพวกเขา กระบี่ของพวกเขาเต็มไปด้วยความกระหายเลือด ขณะที่แสงสะท้อนออกมาจากตัวกระบี่ หัวของมนุษย์ที่เคยเป็นทหารธนูก็หล่นลงสู่พื้นดิน พื้นที่ที่ทหารธนูอยู่ราว กับเป็นนรกของมนุษย์ เสียงกรีดร้องของศัตรูไม่ค่อยจะมีให้ได้ยินมากนัก เพราะพวกเขาสังหารศัตรูได้ในดาบเดียว กองพันทหารม้าเป็นเหมือนเครื่องจักรสังหารที่มีประสิทธิภาพสูงและไร้ปราณี หัวของศัตรูเกลื่อนกลาดเต็มไปทั่ว พื้นที่ หลังจากถูกบดขยี้โดยม้าศึก ศพของพวกเขาก็กลายเป็นเนื้อบดและจมลงไปในพื้นดิน เลือดและโคลนผสม ปนเปเข้าด้วยกัน จนไม่สามารถแยกความแตกต่างของทั้ง 2 ได้

เมื่อทหารธนูถูกลอบโจมตี มันก็ทำให้ชาโง่จนหมดหนทาง เขาสั่งให้ทหารโล่กระบี่บางส่วนไปช่วยทหารธนูที่ กำลังถูกทหารม้าสังหารอยู่ที่แนวหลัง

ถ้ามีใครบอกว่ากองพันทหารม้านี้เป็นเหมือนมิดที่ครบกริบ ทหารโล่กระบี่อยู่ด้านหลังพวกเขาก็คงเป็นเพียงมิดปกคลุมไว้ พวกเขาดูง่าย ๆ แต่ความสามารถในการฆ่าของพวกเขาเป็นสิ่งที่น่าตกใจมาก พวกเขาฉวยโอกาสในขณะที่กองพันทหารราบเกราะหนักถูกโจมตีโดยทหารม้าของศัตรู

เดิมทีมันถือเป็นโอกาสที่ดี ถ้ามีใครชักคนบัญชาการได้อย่างถูกต้อง มีโอกาสที่พวกเขาจะสามารถกวาดล้างกองพันที่ 1 และ 2 ได้ แต่น่าเสียดาย การโจมตีของกองพันที่ 3 ซึ่งเป็นทหารม้า ได้บังคับให้กองกำลังของพวกเขาส่วนหนึ่งต้องล่าถอย ในขณะที่กองพันที่ 4 ซึ่งยังไม่ได้ทำอะไรก็เข้าไปปะทะกับทหารโล่กระบี่ของศัตรูที่อยู่ด้านหน้า เพื่อซื้อเวลาให้กับกองพันที่ 1 และ 2

ในทางกลับกัน ถ้ากองพันที่ 3 ที่กำลังสังหารทหารธนู เลือกที่จะโจมตีทหารโล่กระบี่แทนทหารธนู มันก็อาจจะเป็นจุดสิ้นสุดสำหรับพวกเขา

เสียงตะโกนแห่งการฆ่าฟันกระจายไปทั่วทั้งท้องฟ้า ในช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดนั่นเอง ขุนพลซีกก็หิบบาฐและออกไปต่อสู้ด้วยตัวเอง เพื่อซื้อเวลาในกับกองพันทหารราบเกราะหนักให้มากที่สุด

ในขณะที่นั่นเอง ก็มีเสียงของกิบม้าดังขึ้น ธงที่ปลิวไสวไปในอากาศ มันเป็นมังกรทองที่หันหน้าไปทางพระอาทิตย์ที่ส่องแสงสว่างสดใสออกมา

TWO Chapter 224 พลิกสถานการณ์รอบๆ

เสียงร้องของม้าศึกที่กำลังใกล้เข้ามาทำให้ทั้ง 2 ฝ่ายตกใจ มันทำให้การสู้รบถูกหยุดลงชั่วขณะ

“ธงของท่านลอร์ด นั่นคือธงของท่านลอร์ด ท่านลอร์ดนำทหารองครักษ์มาช่วยพวกเขาแล้ว” ทหารในกรมทหารที่ 1 รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ในทางตรงกันข้าม ขวัญกำลังใจของกองกำลังศัตรูกลายเป็นดิ่งเหว ซาโพนุ่นและคนอื่นๆพึมพำ “พวกเขามาที่นี่เร็วขนาดนี้ได้เช่นไรกัน? นี่มันเป็นไปได้!”

ทหารองครักษ์เดินทางจากเมืองซานไห่มาอย่างทันท่วงทีที่มียะยะทางถึง 60 กิโลเมตร ด้วยเวลาเพียง 2 ชั่วโมงเท่านั้น

โอหยางโซวอยู่ที่ด้านหน้าของกองกำลัง หลังจากวิเคราะห์สถานการณ์แล้ว เขาไม่ได้ลังเลหรือหยุดพักใดๆ เขานำเหล่าทหารองครักษ์พุ่งเข้าไปโจมตีทหารโล่กระบี่ของศัตรูในทันที

ซาโพนุ่นยังคงไม่ยอมแพ้ และได้พยายามเป็นครั้งสุดท้าย เขาสั่งให้ทหารโล่กระบี่เร่งบุกเข้าไปสังหารทหารราบเกราะหนักของศัตรู และยกโล่ของพวกเขาขึ้น เพื่อป้องกันการปะทะกับทหารม้า

ทหารในกองพันทหารองครักษ์เป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง พวกเขาทุกคนเป็นดั่งอาวุธที่แหลมคมที่สุด พวกเขาทั้งหมดยังสวมชุดเกราะหมิงกวงและจี้ม้าศึกถึงฟู่ พวกเขาแต่ละคนมีทั้ง ทวน, กระบี่ถึง ธนูประกอบ และอุปกรณ์ชั้นยอดอื่นๆ ขึ้นทหาร โดยเฉลี่ยของพวกเขาถือขึ้นที่ 8 และยังมีทหารขึ้นที่ 10 อีกมากมาย

ด้วยความแข็งแกร่งของพวกเขา ทหารธรรมดาจะใช้วิธีใดในการป้องกันการปะทะกับพวกเขาได้? ทหารโล่กระบี่เริ่มตั้งขบวนทัพ ซึ่งคูผิวเหมือนเหมือนยากที่จะทะลุผ่านได้ แต่มันกลับกลายเป็นเหมือนกับกระดาษ เพียงทหารองครักษ์เข้าปะทะ พวกเขาก็ฉีกขบวนทัพนี้ออกเป็นชิ้นๆ ทวนบนหลังม้าที่สะท้อนแสง ภายใต้แรงส่ง มันสามารถเจาะผ่านชุดเกราะศัตรูของพวกเขาได้อย่างง่ายดาย เลือดกระเซ็นเต็มไปด้วยในอากาศ ในขบวนทัพของทหารโล่กระบี่ปรากฏเป็นทางยาวที่ถูกเติมเต็มด้วยศพจำนวนมากของพวกเขา

หลังจากการปะทะ ทหารองครักษ์ได้หันม้าของพวกเขากลับมา พร้อมชักกระบี่ถึงออกมาช้าๆ พวกเขาเป็นทหารที่ผ่านการสู้รบมานับครั้งไม่ถ้วน และกำลังขี่ม้าที่ดีที่สุดในขณะที่ศัตรูจะทันได้ตอบสนอง และยังไม่ทันที่พวกเขาจะโจมตีไปที่ขาของม้า กระบี่ของทหารองครักษ์ก็ได้ฟันลงที่หัวของพวกเขาแล้ว

มันเป็นกลยุทธ์ที่กรมทหารที่ 1 เคยใช้ประสบความสำเร็จในการจัดการทหารม้าเกราะเบา แต่ทหารราบเกราะเบาเหล่านี้กลับต้องการจะใช้วิธีเดียวกัน มันเหมือนเป็นการพาไปใส่หิน

การเสริมกำลังโดยกองพันทหารองครักษ์ ช่วยให้ขวัญกำลังใจของกรมทหารที่ 1 เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอหยางโหวทที่เป็นลอร์ดของพวกเขา ได้เข้ามาต่อสู้เคียงข้างพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่ต่อสู้ด้วยพลังทั้งหมด แล้วพวกเขาจะตอบคำถามท่านลอร์ดของพวกเขาได้อย่างไร?

กองกำลังที่อยู่ตรงกลางอย่างกองพันที่ 1 และ 2 ที่ยังเหลืออยู่ ภายใต้การนำของนายพันชีชูและชีเปา พวกเขามุ่งเน้นไปที่การสังหารทหารม้าที่ถูกขังอยู่

กองพันที่ 4 ถูกถอนออกมาจากแนวหน้า โดยคำสั่งของขุนพลชี แล้วพุ่งเข้าไปในกองกำลังที่อยู่ตรงกลาง เพื่อช่วยกองพันที่ 1 และ 2 สังหารทหารม้าของศัตรู

กองพันทหารองครักษ์เข้าทะลุแนวป้องกันและเริ่มโจมตีทหารโล่กระบี่ พวกเขาทำเช่นเดียวกับการสู้รบกับพวกโจร ตัดแบ่งพวกเขาเป็นกลุ่มๆ แล้วสังหารพวกเขาอย่างง่ายดาย

ที่แนวหลังของศัตรู กองพันที่ 3 ได้สังหารทหารธนูของศัตรูไปเป็นจำนวนมาก ทหารโล่กระบี่ที่เข้ามาช่วยเหลือพวกเขามีน้อยเกินไป พวกเขาไม่สามารถตั้งขบวนเพื่อต่อสู้ด้วยขวัญกำลังใจที่ต่ำได้ พวกเขาทำได้เพียงวิ่งตามหลังทหารม้าไปเท่านั้น

กองกำลังพันธมิตรของซาโพจุ่นมีขนาดใหญ่ แต่มันก็ถูกตัดออกไปเป็นส่วนๆ ไม่สามารถรวมกองกำลังได้ แม้ว่าในตอนี้ ซาโพจุ่นต้องการจะจัดกองกำลังใหม่ มันก็สายเกินไปแล้ว

ชัยชนะได้มายืนข้างกองกำลังเมืองซานไห่แล้ว

สงครามนี้เป็นการทดสอบความทะเยอทะยานของทั้ง 2 ฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองพันทหารองครักษ์ที่สามารถเดินทางด้วยความเร็ว มาถึงที่นี่ และเข้าสู่สงครามได้ในทันที มันเป็นการทดสอบที่สำคัญต่อสมรรถภาพของพวกเขา มีเพียงความเพียงเท่านั้น ที่จะทำให้พวกเขาประสบความสำเร็จได้

.....

ณ ชายแดนฝั่งตะวันออกของเมืองซานไห่ ปรากฏกองกำลัง 2,000 นาย ที่ได้ข้ามชายแดนและมุ่งหน้าเข้าสู่เขตแดนของเมืองซานไห่ กองกำลังนี้ประกอบไปด้วย กองกำลังของเมืองคาบหัก, เมืองฉิวชู่ และเมืองกู่ซาน

หลังจากที่พวกเขาพิจารณาถึงผลประโยชน์ต่างๆแล้ว ผู้บัญชาการกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันออก ปาเตา ไม่ได้เข้าโจมตีพร้อมกับกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันตก เขาจะรอยืนยันว่า กองกำลังฝั่งตะวันตกเข้าสู่เขตแดนชั้นใจของเมืองซานไห่ได้ก่อน จากมุมมองของเขา กองกำลังหลักของเมืองเมืองซานไห่จะอยู่อยู่กับกองกำลังฝั่งตะวันตก และไม่ได้สนใจทางฝั่งตะวันออก

น่าเสียดายที่ปาเตาไม่ทราบว่า ทรพหารที่ 3 ได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้วเมื่อไม่นานมานี้ และพวกเขาก็กำลังอยู่กับการปฏิบัติการกวาดล้างค่ายโจรที่ฝั่งตะวันออกของดินแดน หลังจากได้รับสัญญาณ เอ้อหลายก็ส่งหน่วยสอดแนมออกไปลาดตระเวนบริเวณชายแดนในทันที

ดังนั้น เมื่อกองกำลังฝั่งตะวันออกเข้ามาในดินแดน พวกเขาก็ถูกค้นพบและถูกรายงานให้เอ้อหลายทราบในเวลาเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

เมื่อได้ฟังรายงาน เอ้อหลายก็หัวเราะอย่างเยินยา “มีกองกำลังเพียง 2,000 นาย แต่พวกเขากลับกล้าที่จะเดินเข้ามาในดินแดนของเมืองซานไห่หรือ พวกเขาไม่ได้มองข้า เอ้อหลาย อยู่ในสายตาเลยสินะ”

เขารวบรวมกองกำลังของเขา ไปรออยู่ในเส้นทางที่พวกเขาจะต้องผ่าน เขารู้ว่าทรพหารที่ 3 เพิ่งจะก่อตั้ง และเต็มไปด้วยทหารใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กองพันที่ 1 และ 2 ที่เป็นนักรบคนเถื่อนภูเขา ไม่เพียงแต่พวกเขาจะยังไม่ได้รับชุดเกราะบูหริน แม้แต่การสู้รบที่รุนแรงครั้งแรกพวกเขาก็ยังไม่เคยเจอ

ดังนั้น แม้ว่าทรพหารที่ 3 จะมีกำลังทหารมากกว่า เอ้อหลายก็ไม่ได้โง่งมที่จะปะทะกับศัตรูจริงๆ ในขณะเดียวกัน เขาก็รายงานข่าวนี้กลับไปยังเมืองหลัก

ผู้ที่อยู่ในเมืองหลักก็คือ เจ้ากรมกิจการทหาร เก่อหงเหลียง หลังจากที่เขาได้รับข่าวจากค่ายทิศตะวันออก, สัญญาณจากค่ายทิศตะวันตก และยืนยันว่าทุ่งหญ้ายังคงเขียวสงบ เก่อหงเหลียงก็สั่งให้กองพันที่ 1 แห่งทรพหารที่ 2 ไปช่วยเหลือค่ายทิศตะวันตก และกองพันที่ 2 แห่งทรพหารที่ 2 ไปช่วยค่ายทิศตะวันออก ส่วนกองพันที่ 3, 4 และ 5 จะยังคงอยู่ที่ค่ายทิศเหนือ เพื่อมุ่งเน้นไปที่ทุ่งหญ้า

หลังจากกำลังเสริมจากทรพหารที่ 2 มาถึง มันทำให้เอ้อหลายมีความมั่นใจมากขึ้น เขาพร้อมที่จะกลืนกินกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันออกแล้ว

.....

ภายใต้การนำของเอ้อหลาย ทรพหารที่ 3 ก็พร้อมที่จะชุมนุมโจมตีกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันออก ส่วนการสู้รบที่ค่ายทิศตะวันตก มันได้เข้าสู่ช่วงสุดท้ายที่รุนแรงที่สุดแล้ว

กลุ่มแรกที่บุกเข้าไปอย่างกองพันที่ 3 ของทรพหารที่ 1 เหล่าทหารม้าใช้กระบี่ถึงฟาดฟันศัตรู เพื่อทวงคืนศักดิ์ศรีของทหารเมืองซานไห่ พวกเขาบุกเข้าไปอาละวาดไปทั่วกลุ่มทหารธนูที่ยังเหลืออยู่ ในขณะนั้น ทหารธนูได้ถูก

สังหารไปมากกว่าครึ่งแล้ว ทหารที่เหลืออยู่จึงสูญเสียความกล้าที่จะต่อต้านและเริ่มที่จะวิ่งหนี แม้แต่ทหารโล่กระบี่ที่เข้ามาสนับสนุนก็เริ่มสูญเสียขวัญกำลังใจทั้งหมดของพวกเขา และเริ่มที่จะวิ่งหนีไปคนละทิศละทาง

นายพันแห่งกองพันที่ 3 หล่หมีงเหลียง ไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาหนีไปง่ายๆ เขาและทหารม้าของเขาได้ติดตามพวกเขาไปอย่างใกล้ชิดเพื่อสังหาร และไม่ปล่อยให้มิใครหลบหนีไปได้

ทหารม้าทุกคนในกองทัพซานไห่ได้รับอนุญาต ขณะที่พวกเขามีม้า พวกเขาจะใช้ธนูของพวกเขาไปยังศัตรูที่กำลังหลบหนี

ลูกศรที่ถูกยิงออกไป ทำให้เกิดเสียงแหลมที่กลางอากาศ มันได้เจาะทะลุวงชุดเกราะหนัง เข้าไปภายในร่างกายของศัตรู ตัดผ่านทั้งกระดูกและอวัยวะภายในของพวกเขา

ในเขตทรกัณดารที่กว้างใหญ่นี้ ไม่มีที่ให้ซ่อนตัว หญ้าที่สั้นไม่สามารถปิดกั้นทัศนวิสัยของทหารม้า ขณะที่พวกเขาไล่ล่าเหยื่อของพวกเขาด้วยสุนัขล่าเนื้อได้

ไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการได้เห็นเพื่อนๆ ตายไปทีละคนทีละคน ลูกศรของพวกเขาเป็นดั่งเวทย์มนต์ของพอมดมันแมนย่าและไม่มีที่สิ้นสุด

ในที่สุดพวกที่หลบหนีก็ไม่หนีอีก หลังจากที่เขาได้เห็นคนตายไปเป็นจำนวนมากแล้ว มันก็บีบบังคับให้พวกเขาหมดหวัง พวกเขาหยุดและยกมือขึ้นเพื่อยอมจำนน

การยอมจำนนกลายเป็นโรคระบาด หลังจากที่ยมันเริ่มขึ้น มันก็แพร่กระจายออกไปไม่หยุด

ต่อจากกองพันที่ 3 , กองพันที่ 1 และ 2 ก็กลับมาสู่สนามรบ พวกเขาเป็นดั่งไฟตายของเมืองซานไห่ พวกเขาเป็นคนเถื่อนภูเขาที่มาพร้อมกับชุดเกราะปูहेริน พวกเขาถือศักดิ์ศรีเหนือชีวิต และไม่ต้องการที่สูญเสียมัน

อย่างไรก็ตาม ในวันนี้ เนื่องจากถูกลอบโจมตี กองพันที่ 2 จึงเสียหายอย่างมาก ถ้าพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือจากกองพันที่ 1 กองพันที่ 2 ก็อาจจะถูกทำลายไปแล้ว

หลังจากที่สูญเสียศักดิ์ศรีและถูกดูแคลน พวกเขาจะสามารถล้างมันออกด้วยเลือดสดๆของศัตรูเท่านั้น

ทหารของกองพันที่ 1 และ 2 สนทนกันดูที่เบื้อง พวกเขามีความเข้าใจซึ่งกันและกัน คนหนึ่งตัดขาของม้า และอีกคนสังหารศัตรูที่ตกลงมาจากหลังม้า

ตั้งแต่เริ่มต้น กองกำลังพันธมิตรไม่เคยเผชิญหน้ากับกระดูกที่ยากลำบากเช่นนี้มาก่อน

มันราวกับว่าพวกเขาคิดอยู่ในถังเหล็กที่หล่นลงไปในน้ำ ไม่ว่าพวกเขาพยายามจะไปทางซ้ายหรือขวา สิ่งที่พวกเขาพบก็จะมีแต่ผนังโลหะเท่านั้น เมื่อถึงเริ่มแวงไปมา พวกเขาที่ถูกทุบและบดอยู่ภายในนั้น

สิ่งที่แยกว่านั้นก็คือ มีกลุ่มของกระบี่และหอกที่แทงมาจากด้านหลังของพวกเขา ทหารที่ไร้ยางอายเหล่านี้ใช้ประโยชน์จากม้าของพวกเขา พวกเขาไม่ใช่คน พวกเขาช่างไร้ความรู้สึกเสียจริง

พวกเขาไม่คิดเกี่ยวกับชัยชนะอีกต่อไป เมื่อตกอยู่ในกับดัก พวกเขาก็อยากจะหลบหนีจากฝันร้าย

ทหารม้าต้องการจะหลบหนี แต่เหล่าทหารราบเกราะหนักที่เป็นนักรบคนเถื่อนภูเขาไม่ต้องปล่อยศัตรูของพวกเขาไป ร่างของพวกเขาเต็มไปด้วยเลือดของศัตรู รอบๆเท้าของพวกเขา เกือบทั้งหมดเป็นศพของศัตรู นี่ยังไม่เพียงพอจะล้างความอัปยศของพวกเขา มันยังไม่เพียงพอที่จะนำศักดิ์ศรีของพวกเขากลับมา

เหล่านักรบคนเถื่อนภูเขาสวมชุดเกราะปูเหล็กที่หนักถึง 30 กิโลกรัม พวกเขาใช้พลังของพวกเขาไปมากแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ต้องการที่จะพัก พวกเขาเค้นพลังทั้งหมดออกมา และระเบิดพลังเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อต่อสู้กับศัตรู กระบี่ถึงที่อยู่ในมือของพวกเขายังคงกริบ และโล่ที่พวกเขาดึงอยู่ก็ยังคงไม่แตกหัก

“อ้อ!!!” เหล่านักรบคนเถื่อนภูเขาร้องออกมา นี่คือการประกาศความตายให้กับเหยื่อของพวกเขา ในสมัยที่พวกเขายังล่าสัตว์อยู่ในป่า วันนี้ การประกาศนั้น ถูกสร้างขึ้นเพื่อทหารม้าของศัตรู

เสียงตะโกนของพวกเขาดังไปทั่วเขตทุรกันดาร มันได้ปลุกหัวใจของทุกคน

TWO Chapter 225 ชุมโจมตีสู่

ซาโพนันรู้สึกราวกับว่าเขาอยู่ในฝันร้าย และมันเป็นฝันร้ายที่เขาต้องตื่นขึ้นมาให้เร็วที่สุด

เมื่อตีเจินบอกว่า เขามีโอกาสที่จะลอบโจมตีสู่ และจัดการกับฉีเยว่หวิ๋ ซาโพนันก็รู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ชั้น 9 เขาไม่สามารถลืมได้ว่า ฉีเยว่หวิ๋ฉีกหน้าเขาในระหว่างสงครามโจวหลู โดยบอกว่าเขาเป็นสุนัขของตีเจิน การดูถูกเช่นนี้ เลวร้ายยิ่งกว่าการฆ่าเขาเสียอีก

ความเกลียดชังจะทำให้ผู้คนสูญเสียความมีเหตุมีผล และไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาถูกกลืนกินโดยความกระหายเลือดของเขาเอง

ซาโพนันไม่ได้คิดเลยว่า ทำไมตีเจินถึงไม่ทำมันด้วยตัวเอง และเลือกที่จะมาหาเขาแทน เขายังไม่ได้พูดคุยกับตระกูลของเขา ก่อนที่จะนำกองกำลังชั้นสูงของเขา 2,000 นาย มาที่เมืองหยงเย่

เขาต้องการที่จะเริ่มต้นการแก้แค้น จิตวิญญาณของเขาในตอนนี้เต็มไปด้วยความแค้นที่ยังคงเผาไหม้

ในตอนแรกสงครามก็ราบรื่น พวกเขาเดินทางในช่วงกลางคืน และไม่มีศัตรูขวางทางอยู่ตรงหน้าพวกเขาเลย แม้ว่าจะมีอุบัติเหตุเล็กๆน้อยๆ มันก็ยังคงดำเนินไปตามที่เขาต้องการ

กองกำลังพันธมิตรเข้าไปในค่ายของศัตรูได้อย่างราบรื่น และเริ่มการสังหาร เมื่อเห็นทหารเมืองซานไห่ตกตายลงไปในบ่อเลือดทีละคนทีละคน ตอนนั้น ซาโพนันพอใจและสนุกสนานเป็นอย่างมาก

ซาโพนันไม่ได้คิดเลยว่าเขาจะทำลายเพียงแค่นี้ เขาคิดไปถึงว่า เขาจะนำกองกำลังพันธมิตรไปโจมตีสู่เมืองซานไห่เพื่อให้ฉีเยว่หวิ๋ก็มารบเขา เขาต้องการให้ฉีเยว่หวิ๋ร้องขอความเมตตาจากเขา

แต่นี่มันเกิดอะไรขึ้น? สถานการณ์เปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน?

ความเร็วในการรวบรวมกองกำลังของศัตรูเร็วกว่าที่กองกำลังพันธมิตรคาดไว้ภูเขา และความแข็งแกร่งของกองกำลังศัตรูก็เหนือกว่ากองกำลังพันธมิตรมาก แม้ว่านกรบคนเถื่อนภูเขาจะไม่ได้สวมชุดเกราะ พวกเขาก็ยังแข็งแกร่งพอที่จะต่อสู้กับทหารชั้นสูงของพันธมิตรได้

ชัยชนะนั้นสั้นมาก เมื่อทหารราบเกราะหนักของศัตรูรวมตัวกัน การสังหารของพวกเขาก็ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้อีก ซาโงจุนรู้ว่าเวลาของพวกเขาได้หมดลง และการสู้รบที่แท้จริงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

แม้แต่ในขณะนั้น ซาโงจุนก็ยังคงเชื่อมั่นว่าชัยชนะอยู่ในมือของเขา หลังจากที่มีการสู้รบภายในค่ายหยุดลง กองกำลังพันธมิตรก็มีมากเป็น 2 เท่าของกองกำลังศัตรู ถ้าพวกเขาได้รับคำสั่งอย่างถูกต้อง พวกเขาจะไม่มีทางพ่ายแพ้แน่

กองกำลังพันธมิตรของซาโงจุนเริ่มตั้งขบวนทัพที่นอกค่าย และเริ่มเปิดฉากโจมตีศัตรู สำหรับซาโงจุน เขาไม่ได้ลังเลเลยที่จะจัดให้กองทหารม้าที่ยอดเยี่ยมของเขาอยู่ที่ด้านของกองกำลัง ดังกระปี่ที่แหลมคม

แต่น่าเสียดายที่ทหารราบเกราะหนักของศัตรูแข็งแกร่งเกินไป ซาโงจุนรู้สึกเหมือนโดนตบหน้า กองกำลังเมืองซานไห่ไม่ลังเลที่จะให้ทหารราบเกราะหนักของพวกเขารับการกระแทกของทหารม้า ทหารราบเกราะหนักเหล่านี้ โอหยางโจวต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากกว่าจะได้พวกเขามา แล้วจะเอาพวกเขาไปเปรียบเทียบกับทหารราบเกราะเบาได้อย่างไร?

หลังจากนั้น ทหารม้าของศัตรูก็ลอบโจมตีทหารธนูที่อยู่แนวหลัง มันทำให้ซาโงจุนโกรธเป็นอย่างมาก

ซาโงจุนยังไม่ท้อแท้ เขายังคงเชื่อว่าชัยชนะจะเป็นของพวกเขา เขาส่งบลงและกระสุนทหารของเขา โดยสั่งให้ทหารไล่ดาบส่วนหนึ่งกลับมาช่วยเหลือทหารธนู ในขณะที่คนอื่นๆเดินหน้าต่อไป เพื่อกลืนกินทหารราบเกราะหนักของศัตรู

ซาโงจุนมองเห็นชัยชนะอยู่ในสายตาแล้ว อย่างไรก็ตาม ปีศาจที่ชื่อฉีเยว่หฺวู่ก็ได้นำกองทหารม้าเกราะหนักของเขา มา ศัตรูมีเพียงทหารม้าเกราะหนัก 500 นาย แต่สามารถหยุดยั้งกองกำลังทหารโล่กระบี่ของพันธมิตรที่มีมากกว่า 3-4 เท่าได้ ไม่เพียงแค่นั้น ทหารโล่กระบี่ของพวกเขายังถูกทำลายอย่างย่อยยับอีกด้วย

สิ่งที่เกิดขึ้นคือฝันร้ายของซาโงจุน

เริ่มจากกองกำลังทหารธนูของพันธมิตรได้ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาก็เริ่มที่จะวิ่งหนีเอาชีวิตรอด จากนั้นกองกำลังทหารม้าที่ซาโงจุนภาคภูมิใจ ก็ถูกกลืนกินโดยกองกำลังทหารราบเกราะหนักของศัตรู มีเพียง 100-200 นายเท่านั้น ที่ยังโชคดีหนีออกมาได้

สุดท้าย กองกำลังของพันธมิตรก็ถูกทำลายทั้งหมด

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีที่รุนแรงของทหารราบเกราะหนัก และทหารม้าเกราะหนัก ทหารโล่กระบี่ที่พยายามหนีก็โยนกระบี่และโล่ของพวกเขาลงพื้น และยกมือขึ้นยอมจำนนในที่สุด ทหารราบของพวกเขาก็ไม่สามารถหนีจากทหารม้าของศัตรูได้ ทหารธนูที่พยายามหลบหนีก่อนหน้านี้เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด

เหล่าลอร์ดเศร้าเสียใจ หลังจากที่กองกำลังทหารม้าถูกทำลาย พวกเขาก็นำทหารองครักษ์ของพวกเขา หลบหนีออกไปในทันที ความกล้าหาญและความศรัทธาของพวกเขาถูกทำลายลงทั้งหมด ไม่มีเหลือ

พวกเขาเติมพลังทุกอย่างอย่างกับการโจมตีในครั้งนี้ แต่สิ่งที่พวกเขาได้รับคือ กองกำลังของพวกเขาถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง

ลอร์ดเหล่านี้ตื่นตระหนก จนพวกเขาลืมแจ้งกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันออกผ่านช่องพันธมิตร ซึ่งตอนนี้ยังคงเดินทางลึกเข้ามาในดินแดนของเมืองซานไห่ ซึ่งมันจะทำให้พวกเขาถูกซุ่มโจมตีโดยกรมทหารที่ 3

ซาโพนั่งกำลังจ้องมองและดูถูกกลุ่มคนขี่ลาดเหล่านี้ แต่เมื่อมองไปอีกที ก็พบว่า เขาเองก็เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนที่หลบหนีเหล่านั้น ทหารที่หลบหนีพยายามติดตามลอร์ดของตน พวกเขาเดินตามไปที่เมืองหยงเย่

โอหยางโจวโกรธมาก เหล่าแมลงพิษที่เขาเลี้ยงไว้นานกว่า 6 เดือน ได้ลอบกัดเขา และมันทำให้เขารู้สึกแยะ ความคิดที่จะปล่อยให้ลอร์ดเหล่านี้มีชีวิตอยู่ไม่เคยอยู่ในความคิดของเขา

เมื่อเห็นซาโพนั่งปรากฏตัวขึ้นในกลุ่มพันธมิตรนี้ เขาก็รู้ว่าพันธมิตรหยานหวงและตัวเขาได้เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่อาจแก้ไขได้อีกต่อไป ไม่เจ้าก็ข้าจะต้องตายกันไปข้างหนึ่ง

โอหยางโจวปล่อยให้ขุนพลชื่ออยู่ที่นี้ เพื่อรับผิดชอบเรื่องจัดการเชลย และผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ รวมถึงการซ่อมแซมค่ายด้วย ส่วนตัวเขาได้นำกองพันทหารองครักษ์และกองพันที่ 3 แห่งกรมทหารที่ 1 ออกไปไล่ล่าศัตรู

ที่ซานเมืองทางตะวันออกของเมืองฉิวซู่ ห่างจากชายแดน 15 กิโลเมตร ที่เนินเขาเล็กๆแห่งหนึ่ง ด้านบนเนินเขานั้น นอกเหนือจากหญ้าป่าแล้ว ไม่มีต้นไม้อื่นๆอยู่เลย ที่นี่คือสถานที่ที่เอ้อหลายเลือกเป็นที่ซุ่มโจมตี กรมทหารที่ 3 และกองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 ได้หลบซ่อนตัวอยู่บนเนินเขา รอให้ปลามาติดเบ็ด

ลอร์ดแห่งเมืองดาบหัก ปาเตา ได้นำกองกำลังพันธมิตร 2,000 นาย เดินทางต่อโดยไม่เจอปัญหาใดๆระหว่างทาง เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาได้พบกับค่ายโจรไม่กี่แห่ง เมื่อเห็นกองกำลังขนาดใหญ่ พวกโจรก็จะหนีเหมือนเต่า ที่ซ่อนตัวอยู่ที่กระดอง

เมื่อเดินทางมาด้วยความราบรื่น ปาเตาก็คลายความกังวลลง จนกระทั่งไม่แม้แต่จะส่งหน่วยสอดแนมออกไปสำรวจตามเส้นทางเดินทัพ

“พี่ชายเตา ท่านไม่คิดว่ามันแปลกหรือ? เราเดินทางมานานแล้ว แต่กลับไม่ได้พบกับทหารลาดตระเวนของศัตรู แม้แต่คนเดียว มันจะเป็นกับดักหรือไม่?” ลอร์ดแห่งเมืองกู่ซาน เต็งไท่ไป่เงี้ยวรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย

ปาเตาส่ายหัว “เจ้าคิดมากเกินไป เจ้าสังเกตเห็นหรือไม่ว่า ยังคงมีพวกโจรอยู่ในพื้นที่นี้? สิ่งที่เขาจะบอกก็คือ มันหมายความว่าเมืองซานไห่ยังไม่ได้กวาดล้างพื้นที่บริเวณนี้ จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่มีทหารลาดตระเวนไม่อย่างนั้น พวกเขาก็คงจะกลายเป็นอาหารของพวกโจรแน่ๆ” คำอธิบายของปาเตาทำให้เขาสบายใจมากขึ้น

เต็งไท่ไป่เงี้ยวคิดถึงเกี่ยวกับมันอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะเลิกคิด และไม่สนใจมันอีกต่อไป

ด้านหลังของเนินเขา นายพันของกองพันที่ 3 แห่งกรมทหารที่ 3 เลี้ยวไถ่ เดินมาที่ด้านหน้าของเอ๋อหลาย แล้วกล่าวว่า “ท่านขุนพล พวกเขามาถึงแล้วขอรับ!”

เอ๋อหลายที่กำลังขี่สัตว์ประหลาดเหินย่นลัวชาที่โคดเค่น กล่าวออกมาว่า “เตรียมพร้อม!”

“ขอรับ!”

เมื่อกองกำลังพันธมิตรเดินทางมาถึงกลางเนินเขา กองพันทหารม้าทั้ง 2 ซึ่งมีทหารม้ารวมกันถึง 1,000 นาย ก็ปรากฏตัวออกมาพร้อมกับเป็นฝีป่า จู่พวกเขาก็โผล่ออกมา โดยไม่ชักช้า พวกเขาเริ่มพุ่งเข้าไปปะทะกับศัตรูจากบนเนินเขาในทันที

อย่างพร้อมเพียง หลังจากทีเหล่าทหารม้าปรากฏตัวขึ้น ทหารธนูของกรมทหารที่ 3 ก็ยิงฝนลูกศรไปที่ทหารธนูของกองกำลังพันธมิตร เพื่อเป็นการสนับสนุนให้กับเหล่าทหารม้า

ฝนลูกศรโถงอย่างสวยงามในกลางอากาศ ก่อนที่จะตกลงสู่กองกำลังทหารธนูของศัตรูอย่างแม่นยำ เมื่อลูกศรพุ่งลงมา มันได้เจาะทะลุป่าและหัวของพวกเขา บรรดาผู้ที่ถูกยิงที่หัวตายในทันที และบรรดาผู้ที่ถูกยิงที่ปากก็กรี๊ดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด หากพวกเขาไม่ได้รับการรักษาอย่างทันที พวกเขาก็มีโอกาที่จะเป็นอัมพาตจากช่วงเอวขึ้นมา

การโจมตีอย่างกระหน่ำทำให้กองกำลังของพันธมิตรตื่นตระหนก พวกเขาไม่เคยคิดว่าตนเองจะถูกซุ่มโจมตีในเวลาและสถานที่เช่นนี้

ปาเตเตตื่นตระหนก เขารีบตะโกนออกมาว่า “ตั้งขบวนทัพ! ตั้งขบวนทัพ!” ทหารโล่กระบี่ที่อยู่ตรงกลางรีบมุ่งหน้าไปที่ปีก เพื่อสร้างแนวป้องกัน

อย่างไรก็ตาม ทุกอย่างได้สายเกินไปแล้ว ก่อนที่พวกเขาจะตั้งขบวนทัพ และก่อนที่ทหารโล่กระบี่จะทันได้ยกโล่ของพวกเขาขึ้นมา ทหารม้าก็ได้กระแทกพวกเขากระจัดกระจายไปแล้ว

กองกำลังทหารม้าพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง ก่อนที่กองกำลังพันธมิตรจะจัดขบวนทัพได้สำเร็จ ทหารที่อยู่ด้านหน้าเต็มไปด้วยความหวาดกลัว และพยายามที่จะถอยหลัง ในขณะที่คนที่อยู่ด้านหลังก็พยายามที่จะเข้าสู่ตำแหน่ง ทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายภายในกองกำลังพันธมิตร

ในเวลานั้น กองพันที่ 1, 2 และ 4 ก็ออกมาจากด้านหลังเนินเขา ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหลังของพวกเขา ก่อนจะเริ่มฟันและแทงไปที่ด้านหลังของพวกเขา

ทหารราบที่เป็นนักรบคนเถื่อนภูเขา และทหารหอกเริ่มโจมตีศัตรู กองกำลังพันธมิตรที่กำลังสับสนวุ่นวายไม่สามารถประสานงานกันได้ ระบบคำสั่งของพวกเขาล้มเหลว และทหารเริ่มต่อสู้เพื่อตัวเอง ในทางกลับกัน กรมทหารที่ 3 เป็นปีกแผ่น และการเคลื่อนไหวของพวกเขาก็ประสานงานกันเป็นอย่างดี เมื่อทหารม้าเข้าปะทะกับแนวป้องกันของศัตรูที่กำลังสับสนวุ่นวาย พวกเขาก็สังหารศัตรูได้อย่างง่ายดาย

ทหารม้าของกองกำลังพันธมิตรอยู่ด้านหน้า ในสถานการณ์นี้ พวกเขาไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ถ้าจะพุ่งไปที่ด้านหน้า ด้านหน้าก็ไม่มีศัตรู ถ้าจะพุ่งไปปะทะที่ด้านหลัง กองกำลังทหาร โกลักระบีของพวกเขาก็ขวางอยู่ ทันใดนั้นผู้บัญชาการทหารม้าก็มีความคิดบางอย่าง เขาสั่งให้ทหารม้าของเขาพุ่งขึ้นไปบนเนินเขา เพื่อมาทหารธนูของศัตรูมันเป็นเรื่องง่ายที่จะลงเขา แต่ยากที่จะขึ้นไป กองพันทหารธนูที่อยู่ด้านบนไม่ได้เกรงกลัว พวกเขาเล็งที่เป้าหมายแล้วยิงฝนลูกศรออกไป นายพันของทหารธนูสั่งให้ทหารของเขาให้ความสำคัญกับทหารม้าก่อน บรรดาผู้ที่ถูกยิงก็ร่วงลงกับพื้น ส่งผลต่อการเดินทางของทหารม้าคนอื่นๆที่อยู่ด้านหลัง

เส้นทางขึ้นสู่เนินเขานั้นสั้น ทหารธนูยิงฝนลูกศรออกไปได้เพียง 3 ชุดเท่านั้น แต่มันก็ทำให้ทหารม้าที่เดิมมี 500 นาย เหลือไม่ถึง 200 นาย พวกเขาพยายามพุ่งขึ้นไป และเตรียมจะสังหารทหารธนู ทันใดนั้นเอง ก็มีขุนพลผู้หนึ่งขี่สัตว์ประหลาดที่มีเกล็ดสีเขียวปรากฏตัวขึ้นที่ด้านหน้าของกองพันทหารธนู

TWO Chapter 226 การไล่ล่า

แน่นอนว่าด้านหน้าของกองพันทหารธนูก็คือ ผู้การแห่งกรมทหารที่ 3 เอ้อหลาย และพาหนะของเขา ลัวชา ซึ่งมันได้เข้าสู่สนามรบเป็นครั้งแรก ไม่เพียงแต่มันไม่รู้สีกว่าตัวเองอยู่ผิดที่ผิดทาง แต่มันยังรู้สึกตื่นเต้นมากอีกด้วย

“เหนียน!”

เสียงคำรามของสัตว์ประหลาดเหนียน ทำให้กองกำลังพันธมิตรแทบสิ้นสติ พวกเขาไม่สามารถที่จะก้าวต่อไปได้อีก

เอ้อหลายที่อยู่บนหลังลัวชา ค้างง้าวออกมาและยื่นเป็นโล่ให้กับทหารของเขา

“จงเผชิญหน้ากับความตายของพวกเจ้าซะ!” เอ้อหลายตะโกนไล่ เขาไม่รู้สีกกลัวใดๆ แม้จะต้องเผชิญหน้ากับทหารม้า 200 นาย ด้วยตัวคนเดียวก็ตาม เขาเริ่มการโจมตี และสัตว์ประหลาดเหนียนกระแทกเข้าไปที่กลางกลุ่มทหารม้าทันที เขากัดแก่งง้าวได้อย่างสมบูรณ์แบบ ง้าวของเขาทรงพลังมาก มันมีน้ำหนักถึง 20 กิโลกรัม มันดูราวกับเป็นตะขอจากขุมมรกต ทุกๆคลื่นที่เกิดจากการเหวี่ยง มันจะสังหารคนที่ขวางทางทั้งหมด และทำให้ศัตรูของมันหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

การโจมตีของเอ้อหลายทรงอำนาจและอันตรายถึงตาย หลังจากใช้เวลาผ่านไปชั่วครู่ เขาก็ส่งเลือดและชิ้นเนื้อของศัตรูบินกระจ่ายไปรอบๆ

สัตว์ประหลาดเหนียนก็เอาอย่างเจ้านายของมัน สังหารศัตรูด้วยทักษะการหาเลือดของมัน มันปลดปล่อยกลิ่นอายที่ชั่วร้ายออกมา และทำให้ทั่วทั้งเนินเขาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว บางคนถึงกับล้มลงกับพื้น โคนที่ยังไม่ทันจะทำอะไร

ลัวชาพุ่งชนอย่างรุนแรง ทำให้ทหารม้าบางส่วนตกจากหลังม้า เขาของมันเป็นอาวุธที่ทรงพลัง มันเจาะทะลุชุดเกราะของม้าศึกได้อย่างง่ายดาย และมันทำให้เกิดเป็นภาพที่น่าสยดสยอง

ทหารม้าอยู่ล้อมรอบเอ้อหลาย แต่ไม่มีใครสามารถเข้าใกล้เขาได้ แม้ว่าจะโชคดีแทงหอกโดนเข้า แต่มันก็แทบจะไม่ทำให้ชุดเกราะปูهرินของเขามีรอยขีดข่วนใดๆ การโจมตีของพวกเขาไม่สามารถทำให้เขาเกิดอันตรายได้เลย เช่นเดียวกัน ลัวชาก็มีชุดเกราะปกคลุมหัวและข้อต่อต่างๆ สำหรับส่วนอื่นๆ มันมีเกร็ดที่แข็งแกร่งไม่แพ้ชุดเกราะปูهرินปกคลุมอยู่

การโจมตีที่รุนแรง การป้องกันที่ไม่อาจพังทลายได้ และความชั่วร้ายของสัตว์ร้าย เมื่อทั้ง 3 สิ่งนี้มารวมอยู่ด้วยกัน บुरุษเพียงผู้เดียวพร้อมกับพาหนะของเขาก็ทำให้บนเนินเขาเล็กๆแห่งนี้กลายเป็นนรกบนดินได้

เลือดที่ไหลนองจากบนเนินเขาค่อยๆไหลมารวมกัน กลายเป็นลำธารโลหิต เนินเขาที่เคยเขียวชะอุ่ม ตอนนี้ถูกย้อมเป็นสีแดงโลหิตอันโดดเด่น

สิ่งที่น่าประหลาดใจดังกล่าวได้กระตุ้นทหารของกรมทหารที่ 3 ผู้บัญชาการของพวกเขาทำให้เลือดของพวกเขาเดือดพล่าน และพวกเขาก็พุ่งเข้าหาศัตรูของพวกเขาอย่างบ้าคลั่ง

ในทางกลับกัน กองกำลังพันธมิตรเหมือนกลายเป็นผ้าขี้ริ้ว ขวัญและกำลังใจของพวกเขาแทบไม่มีเหลือ และมันขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้นที่พวกมันจะพังทลาย

ผู้บัญชาการกองกำลังพันธมิตร ปาเตา เต็มไปด้วยความสิ้นหวังขณะที่เขามองดูทหารของเขาถูกฆ่า เขามองไม่เห็นหนทางใดที่จะกอบกู้สถานการณ์นี้ได้เลย ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ เขาได้ละทิ้งกองกำลังของเขา และนำทหารองครักษ์ 10 นาย หนีออกไปจากสนามรบ โดยที่พวกเขาหนีไปทางทิศตะวันออก

เมื่อพวกเขาเห็นว่าผู้บัญชาการของพวกเขาหลบหนี ทหารทั้งหมดก็เริ่มสูญเสียความตั้งใจที่จะต่อสู้ และเริ่มที่จะถอยไปข้างหลัง

เต็งไท่ไปเจียงฮั่วปากคัง ขณะที่เขามองดูปาเตาหลบหนี เขาไม่สามารถเชื่อสายตาตัวเองได้ เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนที่มักจะตรงไปตรงมาอย่างปาเตา จะเป็นคนที่ขี้ลาด และทำผิดพลาดในระดับต่ำเช่นนี้ เมื่อเห็นความยุ่งเหยิงข้างหน้าของตน เต็งไท่ไปเจียงก็ถอนหายใจของตนก่อนที่จะเริ่มล่าถอย อย่างน้อย เขาก็แสดงความเป็นสุภาพบุรุษ เขาปกป้องรัฐสุสานเฉียนและกองกำลังของเธอ ก่อนที่เขาจะตามหลังเธอไป

ผู้คนจะเบิกเผยสันดานที่แท้จริงของพวกเขา เมื่อถูกบังคับให้เขาไปในช่องแคบที่มีแต่ความสิ้นหวัง ปาเตาเป็นคนหนึ่ง เต็งไท่ไปเจียงพบว่าเขาไม่ได้เป็นคนที่ถูกกล่าวได้กล้าเสียเหมือนกับท่าทีที่เขาแสดงออกมา

หลังจากที่พวกเขาหนีมาได้ 4 กิโลเมตร ในที่สุดเขาก็ตระหนักว่า ภัยพิบัติกำลังจะเกิดขึ้น เขาต้องการที่จะรีบกลับไปและจัดเตรียมกองกำลังของเขาใหม่ แต่น่าเสียดาย มันสายเกินไปแล้ว ทหารม้าเมืองซานไห่ตามมาไล่ล่าพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้ง

เมื่อทหารในกองกำลังพันธมิตรเห็นว่าความพยายามของพวกเขาไร้ประโยชน์ พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะยอมจำนน ตอนนี้ ลอร์ดของพวกเขาได้ละทิ้งพวกเขาไปแล้ว ทหารเหล่านี้จึงไม่มีภาระทางจิตใจอีกต่อไป

ขณะที่พวกเขาจัดการกับเชลย พวกเขาก็พลาดโอกาสที่ดีที่สุดในการไล่ล่า ซึ่งมันทำให้ปาเตารอดพ้นจากความตายสำหรับลอร์ดอีก 2 คนที่เหลือ คือ รัฐสุสานเฉียนและเต็งไท่ไปเจียง ไม่ได้โชคดีเช่นเขา กองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 ไล่ล่าและฆ่าพวกเขาได้สำเร็จ

ในการสู้รบครั้งนี้ กรมทหารที่ 3 และกองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 ได้สังหารศัตรูไป 820 คน และจับเชลยได้ 1,180 คน ส่วนพวกเขาสูญเสียไม่ถึง 200 นายเท่านั้น นับเป็นชัยชนะที่เด็ดขาด

ในการสู้รบที่ฝั่งทิศตะวันออกนี้ ปาเตาหลบหนีไปได้ แต่ลอร์ดคนอื่นๆ ไม่ได้โชคดีนัก

โอหยางโจวพร้อมกับกองพันทหารองครักษ์ของเขา และกองพันที่ 3 แห่งกรมทหารที่ 1 ได้ปิดล้อมซาโพจุ่นและคนที่เหลือ กลุ่มพันธมิตรไม่สามารถหลบหนีออกจากชายแดนของเมืองซานไห่ได้

“ซาโพจุ่น ทำไมเจ้าถึงได้มาอยู่ที่นี่กัน?” โอหยางโจวตั้งคำถาม

ซาโพจุ่นตอบกลับอย่างทำทนาย “มันเป็นกงการอะไรของเจ้ากัน?”

โอหยางโซวสายหัวและหัวเราะอย่างเยินยา “มันไม่ใช่กองการอะไรของข้าหรือ ข้าก็แค่กลัวว่าจะมีคนถูกหลอกใช้ โดยที่พวกเขาไม่ได้สังเกตที่เท่านั้น” ถ้าเสียเสียผิงต้องการกำลังเสริม เขาควรจะติดต่อดีเงินหรือขุนเซ็นจุน แล้วทำไมเขาถึงได้ติดต่อกับซาโพจุนได้ล่ะ? โอหยางโซวคิดว่า มีบางคนวางแผนเรื่องนี้ และใครคนนั้นเป็นคนใช้ให้ซาโพจุนมา

การแสดงออกของซาโพจุนเปลี่ยนไป เขาดูเหมือนจะไม่สงบ อย่างไรก็ตาม เขายังคงให้ตัวเองสงบลงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะกล่าวออกไปว่า “เหลวไหล! เจ้าคิดมากเกินไปแล้ว! ข้าก็แค่ต้องการทำลายเจ้าเท่านั้น! ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น!”

“ดี! เมื่อเจ้าว่ามันเหลวไหล! ข้าก็จะตอบสนองความต้องการของเจ้าด้วยความตาย!” โอหยางโซวไม่เสียเวลาพูดอีกต่อไป “มาพวกเขาซะ!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

ไม่มีการสู้รบใดๆเกิดขึ้นในครั้งนี้ กองกำลังของเมืองซานไห่ได้ปิดล้อมกองกำลังของศัตรูที่มีไม่ถึง 200 นาย และไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาหลบหนี พวกเขาได้ทำลายกองกำลังทั้งหมดนี้ที่ชายแดนเมืองซานไห่

ก่อนที่ซาโพจุนจะตาย เขาได้มองไปที่ฉีเยว่หู่อย่างโกรธแค้น เขาสูญเสียกองกำลังชั้นสูง 2,000 นาย เขาไม่รู้ว่าอะไรอธิบายกับตระกูลของเขาอย่างไร สิ่งเดียวที่พอจะปลอบใจเขาได้ก็คือ เขาไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมในการเทลพอร์ต พวกเขากลับดินแดน คำกล่าวของฉีเยว่หู่ทำให้เกิดความสงสัยขึ้นในหัวใจของเขา หลังจากซาโพจุนคิดอย่างหนัก การกระทำของดีเงินดูเหมือนจะน่าสงสัยเล็กน้อย

เสียเสียผิงสามารถจินตนาการได้ถึงผลที่ก่อกวนรอยดินแดนของเขาอยู่ เมื่อคิดถึงเกือบ 1 ปีที่ผ่านมาที่เขาทำงานในดินแดนของเขาอย่างหนัก เขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของเขาได้ เมื่อเขาตระหนักว่าเมืองซานไห่จะยึดมัน เขาก็ตะโกนออกไปว่า “ฉีเยว่หู่! เจ้ามันชั่วช้า เจ้าเป็นคนที่โหดร้าย เจ้าไม่ควรจะเป็นตัวแทนของผู้เล่นทั่วไป”

โอหยางโซวยังคงเงียบ ในความเป็นจริง เขาไม่ได้โกรธใดๆต่อการกระทำของเสียเสียผิง ถ้ามันเป็นเขา เขาก็อาจจะเสี่ยงต่อการถูกบังคับให้เดินเส้นทางนี้

ผู้ชนะคือราชา เจ้าตายและข้าอยู่ สงครามระหว่างดินแดนนั้นโหดร้าย

หลังจากที่พวกเขาสังหารศัตรูที่เหลือทั้งหมดแล้ว โอหยางโซวก็นำกองกำลังของเขากลับไปยังค่ายทิศตะวันตก

เมื่อเขากลับมาถึง กองพันที่ 1 แห่งกรมทหารที่ 2 ได้มาถึงแล้ว พวกเขารีบมาอย่างรวดเร็วที่สุดแล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ยังมาสายเกินไป และไม่ทันที่จะเข้าร่วมการสู้รบที่ดุเดือด

ในคืนที่ โอหยางโซวได้เรียกเหล่านายทหารเข้ามาเพื่อประชุมแบบง่ายๆ

ขุนพลชี้รายงานความสูญเสียของเหล่าทหารด้วยน้ำเสียงที่เจ็บปวด “เรียนท่านลอร์ด กรมทหารที่ 1 มีผู้เสียชีวิตทั้งหมด 1,100 นาย ซึ่งเป็นเกือบครึ่งหนึ่งของทหารในกรม กองพันที่ 2 ย่ำแย่ที่สุด พวกเขาเหลือทหารเพียง 100 นายเท่านั้น มันจะต้องได้รับการจัดตั้งใหม่”

หลังจากเสร็จสิ้นการรายงาน ขุนพลซึกก็ก้าวออกมาและคุกเข่าลง “กรมทหารที่ 1 สูญเสียเป็นอย่างมาก ในฐานะผู้บัญชาการแห่งค่ายตะวันตก ข้าทำงานได้ไม่ดี ท่านลอร์ดโปรดลงโทษข้าด้วย”

นายพันทั้ง 5 ก็ก้าวออกมา และคุกเข่าลงด้านหลังขุนพลซึก ก่อนจะกล่าวพร้อมกันว่า “โปรดลงโทษพวกเราด้วย!”

พวกเขาสูญเสียเป็นอย่างมาก ซึ่งมันก็เกิดจากการป้องกันที่หละหลวมของพวกเขา มันทำให้ศัตรูลอบโจมตีพวกเขาได้อย่างง่ายดาย ความผิดพลาดเช่นนี้ เหล่าทหารคาดเดาจะมีคนตายเพื่อชดใช้ความผิด

โอหยางโซวกล่าวอย่างไริอารมณ์ “ลูกขึ้น!”

พวกเขาทั้งหมดมองไปยังคนอื่นๆ พวกเขายังคงคุกเข่าอยู่ ไม่มีใครกล้าจะลุกขึ้น

“นี่คืออะไร? พวกเจ้าต้องการให้ข้าช่วยพวกเจ้าทุกคนนี้หรือ?” คำกล่าวของโอหยางโซวทำให้พวกเขาสับสน

“ความสูญเสียทั้งหมดในการสู้รบครั้งนี้ไม่ได้เป็นความผิดของพวกเจ้าทั้งหมด แม้แต่ข้าก็ไม่คิดว่าศัตรูจะเร่งรีบเช่นนี้ ข้าจึงไม่สามารถตำหนิพวกเจ้าได้ทั้งหมด เพราะมันก็เป็นสิ่งที่ข้าไม่ได้คาดคิดเช่นกัน” โอหยางโซวกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป “ด้วยความสูญเสียอย่างหนักนี้ พวกเจ้าทั้งหมดจะต้องถูกตำหนิ ศัตรูบุกเข้ามาถึงค่าย แต่พวกเจ้าทั้งหมดกลับไม่สังเกตเห็นพวกมัน ไม่ใช่ว่าปฏิกิริยาของพวกเจ้าช้าเกินไปหรือ กรมทหารทั้งหมดจะต้องรอบคอบ เราไม่สามารถเย่อหยิ่งได้ และคิดเพียงว่าเพราะเราอยู่ในเขตแดนของเรา แล้วจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับเรา”

“ขอรับท่านลอร์ด!” นายทหารทั้ง 6 ต่างก็อับอาย

“ในทางทหารเรามีความเป็นธรรมมาก ถ้าพวกเจ้าทำได้ดี เราก็คงตอบแทน แต่ถ้าพวกเจ้าล้มเหลว เราก็คงลงโทษพวกเจ้า ขุนพลซึกจะถูกหักเงินเดือนครึ่งปี และนายพันทั้ง 5 จะถูกหักเงินเดือน 3 เดือน” โอหยางโซวประกาศบทลงโทษ

“ขอบคุณท่านลอร์ดที่ให้อภัยพวกเรา!”

หลังจากนั้นขุนพลซึกก็เริ่มรายงานสถานการณ์ของเชลย “เรียนท่านลอร์ด เราได้จับเชลยเป็นทหารธนู 320 นาย, ทหารโล่กระบี่ 1,260 นาย และทหารม้า 54 นาย รวมเป็น 1,634 นาย ขอรับ”

โอหยางโซวพยักหน้า “ส่งพวกเขาให้กรมกิจการทหาร เพื่อนำพวกเขาไปเป็นทหารสำรองชั่วคราว สำหรับกรมทหารที่ 1 หลังจากเสร็จสิ้นปฏิบัติการแล้ว เราถึงจะเริ่มเสริมกำลังใหม่”

“ปฏิบัติการ?” ขุนพลซึกยังไม่เข้าใจ

“ถูกต้อง ศัตรูกล้าที่จะทำทลายเรา ดังนั้น เราจะตอบแทนพวกเขาด้วยเลือด ข้าจะกลับไปเมืองหลักเพื่อรวบรวมกองพันป้องกันเมืองและกองพันเครื่องกลพระเจ้า เพื่อช่วยเป็นกำลังสนับสนุนกรมทหารที่ 1 ในการยึดเมืองหยงเย่และเมืองกวงซู่ย์ หรือไม่หรือ? พวกเจ้าไม่มีความมั่นใจเช่นนั้นหรือ?” โอหยางโซวประกาศแผนการแก้แค้นของเขา

ในขณะนี้ มันเป็นเวลาที่ดีที่สุด ที่เขาจะโจมตีเมืองหยงเย่และเมืองกวงซู่ย์ โอหยางโซวไม่ต้องการปล่อยให้พวกเขามีเวลาในการฟื้นตัว และไม่ต้องการให้พวกเขารับสมัครและฝึกอบรบทหารใหม่เพิ่ม

เมื่อได้ยินว่าจะได้แก้แค้น เลือดของเหล่านายทหารก็เดือดพล่าน จากนั้น ขุนพลซึกก็กล่าวด้วยอารมณ์ว่า “ท่านลอร์ดอย่าได้กังวล เราจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!” แม้ว่ากรมทหารที่ 1 จะสูญเสียไปเกือบครึ่ง แต่ด้วยความช่วยเหลือของกองพันป้องกันเมือง และกองพันเครื่องกลพระเจ้า เขามีความมั่นใจว่าจะสามารถจัดการเมืองทั้ง 2 นี้ได้อย่างแน่นอน

ในเวลาสงครามเช่นนี้ การประชุมได้สิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว โอหยางโจวสั่งให้กองพันองครักษ์และกองพันที่ 1 แห่งกรมทหารที่ 2 ประจําการที่ค่ายตะวันตกชั่วคราว ส่วนเขานำทหารองครักษ์ 10 นายรีบกลับไปยังเมืองซานไห่

TWO Chapter 227 การเดินทางที่รีบเร่ง ตอนที่ 1

เมื่อโอหยางโจวกลับมาถึงเมืองซานไห่ เวลาที่ล่วงเลยมาถึง 16.00 น. แล้ว

เขาไม่ได้รีบกลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด แต่มุ่งหน้าไปยังกรมกิจการทหาร เพื่อฟังรายงานจากเจ้ากรมกิจการทหารเก๋องเหลียง เมื่อเขาได้ยินว่ากรมทหารที่ 3 ปฏิบัติการได้อย่างยอดเยี่ยม ความหดหู่ภายในใจของเขาก็บรรเทาลงเล็กน้อย

ขุนพลเอ้อหลายไม่ทำให้เขาผิดหวัง เพียงการต่อสู้ครั้งแรก เขาก็เข้าไปยืนอยู่ในหัวใจของกองกำลังของเขาแล้ว เขาได้สะสมศักดิ์ศรีและความเคารพในกรมทหารที่ 3 เมื่อมีเขาอยู่ในกรมทหารที่ 3 โอหยางโจวก็ไม่ต้องกังวลอะไรอีก

โอหยางโจวสั่งให้เก๋องเหลียงจัดเชลยทั้งหมดเข้าไปอยู่ในกองทหารสำรอง

เชลยจากฝั่งตะวันออกและตะวันตก มีรวมกันทั้งสิ้น 2,800 คน พวกเขาเป็นทหารอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนชั้นอีกแน่นอนว่าโอหยางโจวจะไม่ปล่อยให้มันสูญเปล่า เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เขาจะจัดให้พวกเขาทั้งหมดเข้ามาอยู่ในกองทัพซานไห่

โอหยางโจวได้บอกเก๋องเหลียงเกี่ยวกับปฏิบัติการของค่ายทิศตะวันตก และสั่งให้กรมกิจการทหารให้ความช่วยเหลือ

“เจ้ากรมเก๋อง กระจายคำสั่งของข้าออกไป!” โอหยางโจวหยุดชั่วคราว ก่อนจะกล่าวต่อว่า “สั่งให้กองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 รีบมาที่เมืองหลัก และสั่งให้กองพันป้องกันเมืองฉิวชู่เตรียมพร้อม”

“เพื่อช่วยกรมทหารที่ 3 ยึดเมืองยี่ชู่และเมืองกู่ซาน กองพันเครื่องกลพระเจ้าจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มแรกจะไปช่วยค่ายทิศตะวันตก และกลุ่มที่ 2 จะไปช่วยค่ายทิศตะวันออกในการปฏิบัติการครั้งนี้”

ครั้งนี้โอหยางโจวโกรธมาก และเขาจะไม่ให้โอกาสใดๆศัตรูของเขา

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่เขาออกจากกรมกิจการทหาร โอหยางโจวยังไม่ได้หยุด เขารีบวิ่งเข้าไปในค่ายทหารในเมือง เพื่อไปพบกับนายพันแห่งกองพันเครื่องกลพระเจ้า หวังหยวนเฟิง หลังจากที่โอหยางโจวได้ให้คำแนะนำที่สำคัญบางอย่างกับเขาแล้ว โอหยางโจวก็กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

ข่าวของสงครามได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งดินแดน

เมื่อเห็นโอหยางໂໜกลับมาที่อุทยาน ช่งเจี๋ยและซุ่ยหยิงหู่ก็ถอนหายใจโล่งอก ความปลอดภัยของโอหยางໂໜคือสิ่งที่พวกเขากังวล

โอหยางໂໜส่งข้อความเกี่ยวกับการลอบโจมตีที่เขาเผชิญในเมืองซานไห่เข้าไปที่ช่องพันธมิตร เขาเตือนให้สมาชิกในพันธมิตรให้ความสนใจกับชายแดนของพวกเขา เพราะอาจจะเกิดเหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้ได้

จากการสู้รบครั้งนี้ โอหยางໂໜตระหนักว่า ระบบแจ้งเตือนภัยที่ชายแดนยังอยู่ในระยะที่พอจะรับได้ แต่หลังจากที่ดินแดนขยายออกไปอีก ถ้าพวกเขาไม่ตั้งหอสังเกตการณ์ที่ชายแดน มันจะทำให้ศัตรูของพวกเขามีโอกาส

“ซาโพนุ่นมันเป็นคนที่ไร้ยางอายุจริงๆ!” กงเลิงซิบ่น

“หุ้ย นี่เป็นการกระทำของซาโพนุ่นเอง หรือว่าเป็นการเล่นเล่ห์กลของพันธมิตรหยานหวงกัน?” ไป๋ฮั่วถาม

โอหยางໂໜส่ายหัวแล้วกล่าวว่า “การคาดเดาที่ไร้เหตุผลไม่มีประโยชน์อะไร เราควรจะรอดูไปก่อน” โอหยางໂໜมีความกังวลเช่นเดียวกับจู่ไต้เฟิงฮั่ว เขาไม่ต้องการเริ่มสงครามระหว่างพันธมิตรทั้ง 2 ในตอนนี้

ไป๋ฮั่วฉลาด เธอเข้าใจในทันทีว่าโอหยางໂໜหมายความว่าอย่างไร “เข้าใจแล้ว”

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 4 ณ เมืองซานไห่

เมื่อเวลา 6.00 น. โอหยางໂໜได้นำทหารองครักษ์ของเขา, หัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง ช่งसान, นายพันแห่งกองพันเครื่องกลพระเจ้า หวังหยวนเฟิง และกองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 เดินทางออกจากเมืองซานไห่ และตรงไปยังค่ายทิสตะวันตก

เมื่อมาถึงค่ายทิสตะวันตก โอหยางໂໜก็หยุดพักเพียงชั่วคราว เพื่อรวมตัวกับกองพันทหารองครักษ์ และกองพันที่ 1 แห่งกรมทหารที่ 2 จากนั้น พวกเขาก็มุ่งหน้าไปยังเมืองเทียนเฟิง ซึ่งอยู่สุดทางทางตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว

จากการแนะนำของหัวหน้าฝ่ายข่าวกรอง ช่งसान เมืองเทียนเฟิงอยู่ห่างจากเมืองซานไห่ถึง 300 กิโลเมตร และห่างจากค่ายทิสตะวันตก 240 กิโลเมตร มันตั้งอยู่ใกล้กับทะเลสาบสีหลา

แรงจูงใจทางยุทธศาสตร์ของโอหยางໂໜนั้นง่ายมาก เขาต้องการทำลายภัยคุกคามทางตะวันตกอย่างสิ้นเชิง โดยเขาจะเด็ดลอร์ดหัวหลักทั้ง 3 ทางตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวทั้งหมด

เพื่อที่จะทำมัน เขาจะต้องเดินทางไกล

แน่นอนว่าลอร์ดแห่งเมืองเทียนเฟิง เสี่ยวเฟิงชานเยว่คงไม่คิดว่าโอหยางໂໜจะทำเช่นนี้ ดังนั้น เมืองซานไห่จึงนำมาเพียงทหารม้าเท่านั้น พวกเขาวางแผนที่จะโจมตีเมืองเทียนเฟิงก่อนที่จะพวกเขากลับได้ตอบสนอง

พระอาทิตย์ขึ้นสูงบนท้องฟ้า ภายใต้การชี้ทางของสายลับจากฝ่ายขาวกรอง กองกำลังทหารม้าชั้นสูง 1,500 นาย ก็เดินทางลึกเข้าไปในเขตทรกัณดารเพื่อแก้แค้น

เพื่อให้เดินทางได้อย่างรวดเร็วที่สุด พวกเขาใช้เวลาพักน้อยมาก โอหยางโซวได้ใช้ม้าวิ่งฟู 1,500 ตัว จากทุ่งหญ้าทางตะวันตกของเมือง เพื่อให้ทหารทุกคนมีม้าวิ่งฟู 2 ตัว ให้พวกเขาได้สลับผลัดเปลี่ยน ซึ่งมันทำให้พวกเขาเดินทางได้รวดเร็วขึ้นอย่างมาก

กรมกิจการทหารจงใจเลือกเส้นทางที่หลบเลี่ยงเมืองหยงเย่และเมืองกวงซู่ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมาในช่วงบ่าย กองกำลังได้เดินผ่านเมืองหยงเย่และเข้าสู่จุดที่ลึกที่สุดของเขตทรกัณดาร

สำหรับภารกิจอันยาวนานนี้ โอหยางโซวได้เตรียมพร้อมอย่างมาก เขาไม่เพียงแต่นำแผนที่ทหารมามากพอ เขายังนำเม็ดยาอาหารทหาร และเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสร 2 เครื่อง มากับเขาด้วย โดยพวกมันทั้งหมดถูกเก็บไว้ในถุงเก็บของของเขา

.....

ไปกอ ปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 5 ได้มีชุดการแจ้งเตือนสั้นๆ ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนิยเว่ห่วยี่ ในการยึดครองเมืองหยงเย่, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 200 แต้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนิยเว่ห่วยี่ ในการยึดครองเมืองยี่ซู่, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 200 แต้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนิยเว่ห่วยี่ ในการยึดครองเมืองกวงซู่, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 200 แต้ม!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นนิยเว่ห่วยี่ ในการยึดครองเมืองกู่ซาน, รางวัลพิเศษ : คะแนนการกุศล 200 แต้ม!”

โอหยางโซวได้ยึดครองดินแดนของสมาชิกดาบนาทั้ง 4 ในครั้งเดียว ซึ่งมันส่งผลให้เลี้ยวเฟิงซานเยว่และปาเตาดกใจกลัว พวกเขาปลอบตัวเองว่า โชคดีที่ดินแดนของพวกเขาอย่างห่างไกล ซึ่งมันทำให้พวกเขาสามารถผ่อนคลายได้ชั่วคราว

ความพ่ายแพ้ของกองกำลังพันธมิตรฝั่งตะวันตก ได้พิสูจน์แล้วว่า แม้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากภายนอก พวกเขา ก็ไม่สามารถจะเทียบกับเมืองซานไห่ได้ พวกเขายังจบลงด้วยการถูกแก้แค้นอย่างบ้าคลั่งของนิยเว่ห่วยี่อีกด้วย

เมืองหยงเย่คิดว่าพวกเขาจะสามารถอยู่รอดได้ชั่วขณะหนึ่ง แต่โอหยางโซวก็ได้กวาดล้างพวกเขาอย่างยับยั้ง

.....

ไปกอ ปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 6

กองกำลังของโอหยางโซวได้มาถึงเมืองเทียนเฟิง

โอหยางโซววางแผนที่จะใช้กลยุทธ์ของพวกเขาจากลับพวกเขาเอง เขาจะลอบโจมตีในเช้ามีดของวันพรุ่งนี้

ในวันรุ่งขึ้น ท้องฟ้าเริ่มมีแสงเล็กน้อย และหมอกก็ยังไม่เริ่มจางหายไป อากาศยังคงชื้น และมีหยดน้ำค้างกระจายอยู่ทั่วไป

เมืองเทียนเฟิงเงียบสงบ และแม้แต่เกษตรกรที่ทำงานหนักที่สุดก็กำลังหลับอยู่

แต่ทันใดนั้น เสียงดังของเกือกม้าก็ได้ทำลายความเงียบสงบของซานเมือง

เสียงหือม้าได้ปลุกเกษตรกรที่อยู่นอกเมือง ชายวัยกลางคนพิมพ์ขณะที่เขาเปิดประตู เมื่อเขาได้เห็นกองทหารม้าด้านหน้า เขาก็อ้าปากค้าง และรีบวิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความกลัว

“สามี ใครอยู่ข้างนอกหรือ?” หญิงสาวผู้หนึ่งที่อยู่ในบ้านกล่าว

“เงียบ อย่างส่งเสียง” เกษตรกรกล่าวอย่างตื่นตระหนก จากนั้นเขาก็เตือนเธอว่า “กองทหารจำนวนมากมาเลยเหลือเกิน ดูเหมือนว่าเราจะต้องปกป้องชีวิตของเราเองอีกครั้งแล้ว เฮ้ย เราต้องลำบากมากกว่าจะตั้งหลักปักฐานได้ แล้วเหตุใด เราต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ด้วยเล่า?”

“ปล่อยเรื่องของสงครามให้นายท่านจัดการเถอะ ท่านไม่คิดว่าเขาจะเอาชนะศัตรูได้หรือ?”

“เจ้าไม่รู้อะไรเลยจริงๆ เด็กหนุ่มที่เป็นเพื่อนบ้านของเราได้ออกไปทำสงครามพร้อมกับนายท่าน แต่เขาก็ไม่ได้กลับมา และยังได้ยินมาอีกว่า ไม่มีใครที่เข้าร่วมกองทัพกับนายท่านได้กลับมา” เกษตรกรไม่ได้มองโลกในแง่ดีเหมือนภรรยาของเขา

“แล้วเราจะทำอย่างไรดี?” ขณะที่กล่าว ภรรยาของเกษตรกรก็เริ่มตื่นตระหนก

“เราสามารถทำอะไรได้หรือ? เกือบของของพวกเขาแล้วหนีไปล่ะ!”

เวลา 6.00 น. พระอาทิตย์สีแดงส้มค่อยๆขึ้นทางทิศตะวันออก และเมืองที่หลับใหลก็เริ่มต้นขึ้น

ในขณะนั้น กองกำลังของเมืองซานไหญ่อยู่ห่างจากเมืองเทียนเฟิงเพียง 2 กิโลเมตรเท่านั้น เมื่อหน่วยลาดตระเวนเห็นกองกำลังขนาดใหญ่ พวกเขาก็ตื่นตระหนกและทำการแจ้งเตือนทันที

สัญญาณเตือนได้ทำลายบรรยากาศที่เงียบสงบของเมือง เหล่าทหารรีบวิ่งออกจากค่ายภายในเมือง มุ่งหน้าไปยังกำแพงเมือง ม้าวิ่งอย่างรวดเร็วในถนนสายเล็กๆของเมือง มันตรงไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด ทหารม้าร้องตะโกนตลอดทางว่า “เปิดทาง! เร็วเข้าเปิดทาง!”

ทหารม้าหยุดที่ด้านหน้าคฤหาสน์ของลอร์ด เขาไม่สนใจจะจัดการกับม้าของเขา และรีบวิ่งเข้าไปในคฤหาสน์ทันที ขณะที่เขาวิ่งไป เขาก็ตะโกนออกไปว่า “ข้าพเจ้าทหารถูกเงิน! ข้าพเจ้าทหารถูกเงิน!”

ลอร์ดแห่งเมืองเทียนเฟิง เสียวเฟิงซานเยว่ รีบเข้าไปในห้องโถงประชุม แล้วถามว่า “สถานการณ์อะไรกัน?”

“เรียนนายท่าน มีทหารม้ามากกว่า 1,000 นาย ปรากฏขึ้นที่นอกเมือง และพวกเขา都不是มิตรขอรับ!”

“อะไรนะ? เจ้ากล่าวอีกครั้งซิ?” เสี่ยวเฟิงขานเยว่ตระหนกตกใจ จนปล่อยไปด้วยชาหลูออกจากมือ และตกลงบนพื้น

ทหารม้าไม่กล้าชักช้า เรรีบอธิบายสถานการณ์ทั้งหมด

เสี่ยวเฟิงขานเยว่ นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างหดหู่ ราวกับว่าเขาได้สูญเสียจิตวิญญาณของเขาไปแล้ว ขณะที่เขาพิมพ์ออกมาว่า “ฉีเยว่หฺวู่ยี้ ข้าไม่คิดเลยว่าเจ้าจะโหดเหี้ยมเช่นนี้ เจ้าถึงกลับไล่ล่าข้ามาถึงที่นี่”

“นายท่าน เราควรจะทำเช่นไรดี?”

เสี่ยวเฟิงขานเยว่แข็งค้าง เขารีบสงบสติอารมณ์ แล้วสั่งการออกไปว่า “สั่งให้ทหารทั้งหมดไปป้องกันกำแพง พวกเขาเป็นทหารม้า จึงไม่เก่งเรื่องการปิดล้อม เรายังคงมีโอกาสมือ”

“ขอรับนายท่าน!”

หลังจากทหารม้าออกไป เสี่ยวเฟิงขานเยว่ก็ไม่สามารถสงบสติอารมณ์ได้อีกต่อไป เขาเข้าใจดีกว่ากองกำลังเพียง 300 นาย ที่เขารวบรวมได้ในตอนนี้ คงจะไม่สามารถป้องกันกำแพงเมืองได้แน่

เขารีบเปิดช่องพันธมิตร เพื่อติดต่อกับสมาชิกในพันธมิตรอีกคนที่ยังเหลืออยู่ ปาเตา “พี่ชายเตา ฉีเยว่หฺวู่ยี้เป็นปีศาจ เขาได้มาโจมตีที่นี่แล้ว ข้าหวังว่าท่านจะสามารถส่งกำลังมาเสริมช่วยข้าได้บ้าง”

ปาเตาไม่สนใจ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ต้องการจะส่งกำลังเสริมไปช่วยเหลือเมืองเทียนเฟิง เขายังสั่งให้กองกำลังของเขาออกไปลาดตระเวน เพื่อตรวจสอบให้แน่ใจว่า มีกองกำลังของเมืองซานไห่อยู่ในเขตแดนของเขาหรือไม่

“พี่ชายเสี่ยวเฟิง ไม่ใช่ว่าท่านรู้อยู่แล้วหรือว่า กองกำลังหลักของเมืองดาบหัก ได้ถูกทำลายไปแล้ว ข้าก็ต้องการจะช่วยเหลือท่าน แต่ข้าไม่สามารถทำอะไรได้จริงๆ” แน่นอนว่าปาเตาจะไม่ส่งกองกำลังของเขาไปช่วยพวกเขา

ทัศนคติของปาเตาทำให้เสี่ยวเฟิงขานเยว่ขุ่นเคือง และเขากล่าวอย่างเย็นชาว่า “พี่ชายเตา ถ้าริมฝีปากตาย ฟันก็จะเย็น ข้าคงไม่ต้องอธิบายทฤษฎีนี้ให้ท่านฟังใช่ไหม? ฉีเยว่หฺวู่ยี้ได้จัดการเหยื่อเสื่อผีเฟิงและคนอื่นๆไปแล้ว ตอนนี้ เราสามารถพึ่งพากันและกันได้เท่านั้น ถ้าท่านไม่ช่วยข้า เป้าหมายต่อไปของเมืองซานไห่ก็คงจะเป็นท่าน พี่ชายปาเตา”

ปาเตาเข้าใจทฤษฎีนี้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ทุกคนมีปัญหาของตัวเอง เขากัดฟันแล้วกล่าวว่า “พี่ชายเสี่ยวเฟิง อย่างเพิ่งตกใจ เมื่อข้ายืนยันได้แล้วว่า ไม่มีกองกำลังของเมืองซานไห่ในเขตแดนของข้า ข้าจะส่งกำลังเสริมไปช่วยท่านทันที”

เสี่ยวเฟิงขานเยว่รู้ดีว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เขาจะได้รับแล้ว “แล้วข้าจะรอ” ขณะที่เขากล่าว เขาก็ปิดช่องพันธมิตร เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบ

เสี่ยวเฟิงขานเยว่รู้ว่ากำแพงเมืองคงจะต้านได้ไม่นาน เขาทำได้เพียงปกป้องภูเขาสันของลอร์ดและซื้อเวลาจนกว่า กองกำลังเสริมของปาเตาจะมาถึง

TWO Chapter 228 การเดินทางที่เร่งรีบ ตอนที่ 2

ที่นอกเมืองเทียนเฟิง เมื่อเขาเห็นกำแพงเมืองมีทหารเข้ามาประจำการ โอหยางໂໜวก็หัวเราะอย่างเย็นชา และสั่งให้ทหารของเขาพุ่งไปข้างหน้า พวกเขาวิ่งไปจนห่างจากกำแพงเมือง 500 เมตร ก่อนจะหยุดลงตรงนั้น

โอหยางໂໜวนำเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศร ทั้ง 2 เครื่องออกมาจากถุงเก็บของของเขาอย่างใจเย็น ทหารองครักษ์เริ่มการติดตั้งและตั้งศูนย์ของเครื่องยิงหน้าไม้ ภายใต้คำสั่งของนายพันแห่งกองพันเครื่องกลพระเจ้า หวังหยวนเฟิง หลังจากนั้น พวกเขาก็เริ่มยิงไปที่กำแพงเพื่อสร้างทางขึ้นให้กับทหาร

ลูกศรจำนวนมากถูกยิงไปที่กำแพงเมือง มองไปที่กำแพงที่เป็นเป้าของลูกศร มันกลายเป็นคล้ายกับกำแพงป็นผากองร้อยที่ 1 และ 2 ของกองพันทหารองครักษ์เริ่มก่อน พวกเขาเตรียมพร้อมและรอสัญญาณ ภายใต้การนำของนายพันหวังเฟิง พวกเขาลงจากหลังม้า และรีบวิ่งไปที่ด้านล่างของกำแพง ใช้ลูกศรเป็นบันได ปีนขึ้นไปบนกำแพง

กองพันทหารม้าเดินไปข้างหน้า และเมื่อเข้าสู่ระยะยิงของธนู พวกเขาก็ใช้ธนูของพวกเขา ยิงฝนลูกศรไปที่บนกำแพงเมือง เพื่อกดดันเหล่าทหารป้องกันเมือง และเพื่อคุ้มกันเหล่าทหารองครักษ์ที่กำลังปีนขึ้นไป

เมืองเทียนเฟิงสูญเสียทหารไปแล้ว 1,000 นาย และตอนนี้เหลือเพียง 300 นาย แล้วพวกเขาจะใช้วิธีใดในการต่อกรกับกองพันทหารม้าของฝ่ายตรงข้ามกัน? พวกเขามองคนที่ถูกยิงโดยฝนลูกศรตายในทันที

การขว้างปาหินเป็นระยะๆและไม่ต่อเนื่อง ไม่สามารถคุกคามกองกำลังที่กำลังปีนขึ้นไปได้เลย หลังจากผ่านไปเพียงไม่นาน พวกเขาก็ประสบความสำเร็จในการปีนขึ้นไปบนกำแพง

หลังจากที่ขึ้นมาได้แล้ว พวกเขากะระชักระปี่ดังของพวกเขาออกมา แล้วเข้าไปปะทะกับทหารป้องกันเมืองเทียนเฟิง

ใช้โอกาสนั้น โอหยางໂໜวสั่งให้ทหารองครักษ์ กองร้อยที่ 3, 4 และ 5 แบกท่านไม้ขนาดใหญ่ ไปกระแทกประตูเมือง

ที่บนกำแพง ผู้ที่ถูกสังหารส่วนใหญ่แล้วเป็นทหารป้องกันเมือง แม้ว่ากองกำลังของโอหยางໂໜวจะไม่ได้ใช้ประโยชน์เรื่องจำนวน พวกเขาก็คงมีความได้เปรียบเรื่องทักษะและประสบการณ์ พวกเขาม้าศัตรูและผลักดันให้ถอยไป

ภายในเวลาไม่ถึง 20 นาที ประตูเมืองก็ถูกทำลาย และทหารองครักษ์กองร้อยที่ 3, 4 และ 5 ก็ขึ้นไปช่วยบนกำแพง

โอหยางໂໜวเก็บเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศร ทั้ง 2 เครื่อง แล้วสั่งให้ทหารบุกเข้าไปในเมือง

กองกำลังเดินเข้าไปในกำแพงได้อย่างราบรื่น และสังหารทุกคนที่ขวางทางพวกเขา ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงตอนนี้ เวลาเฟิงจะผ่านไปไม่ถึง 1 ชั่วโมง

หลังจากที่ทหารม้าเข้ามาในเมือง ผู้อยู่อาศัยในเมืองก็ตื่นตระหนก ขณะที่พวกเขาพยายามเข้าไปซ่อนตัวในบ้านของตัวเอง โอหยางໂໜวไม่ได้กังวลเรื่องชาวเมืองเหล่านี้ เขารีบวิ่งตรงไปที่คุกหาสน์ของลอร์ด เขาแค่ต้องยึดที่นั่นเท่านั้น

ลอร์ดแห่งเมืองเทียนเฟิง เสี่ยวเฟิงซานเยว่ ได้นำทหารองครักษ์ของเขา และกองกำลังสำรองทั้งหมด 500 นาย มาคอยป้องกันคฤหาสน์ของลอร์ด

สิ่งเดียวที่ทำให้พวกเขามีความสุขก็คือ หลังจากผ่านไป 10 นาที ในที่สุดปาเตาก็ได้นำทหารชั้นสูง 300 นาย จากเมืองดาบหักมาเสริมกำลังให้กับพวกเขา เพื่อปกป้องคฤหาสน์ของลอร์ดร่วมกับพวกเขา

ถนนทั้งหมดที่เชื่อมกับคฤหาสน์ของลอร์ดถูกปิดกั้น พวกเขาส่งทหารไปป้องกันกำแพงเมืองเพื่อซื้อเวลา แล้วยังให้ชาวเมืองนำไม้และหินมากองรวมกันเพื่อปิดกั้นถนน เพื่อซื้อเวลาให้ได้มากที่สุดด้วย

เมื่อโอหยางเห็นฉากดังกล่าว เขาตัดสินใจสั่งให้ทหารทุกคนลงจากหลังม้า เพื่อต่อสู้ในแบบทหารราบ เขาปล่อยให้กองร้อยที่ 3 ของกองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 ดูแลม้า ขณะที่คนอื่นๆเดินผ่านช่องว่างเข้าไป และตรงไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

ในคฤหาสน์ของลอร์ด มีหอฐานที่ถูกสร้างขึ้นชั่วคราว 2 แห่ง เสี่ยวเฟิงซานเยว่ ภายใต้การคุ้มครองของทหารองครักษ์ของเขา ยืนอยู่ที่หอฐานด้านหนึ่ง “ฉีเยว่หวู่ยี่ เจ้าโหดร้ายเกินไปแล้ว”

โอหยางโหวส่ายหัวด้วยความขบขัน “ตั้งแต่ที่เจ้ากล้าที่จะชั่วช้า เจ้าก็ต้องคิดอยู่แล้วว่าดินแดนของเจ้าจะต้องถูกยึดครอง”

“ข้าจะไม่ยอมให้เจ้าทำได้สำเร็จแน่!”

โอหยางโหวไม่ต้องการเสียเวลากับเขา เขาหันไปทางปาเตาที่ยืนอยู่ข้างๆเสี่ยวเฟิงซานเยว่ แล้วหัวเราะออกมาอย่างเย็นชา ก่อนจะกล่าวว่า “เจ้าคงจะเป็นปาเตาแห่งเมืองดาบหักใช่หรือไม่? ความกล้าหาญของเจ้าช่างน่าทึ่งเสียจริง!”

เมื่อเผชิญหน้ากับคำพูดของเขา ปาเตาไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ “วันนี้ไม่เจ้าก็ข้าจะต้องตายกันไปข้างหนึ่ง!”

“เยี่ยม!” โอหยางโหวตะโกนออกไป “โหมดี!”

โอหยางโหวได้หยิบเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสกร ทั้ง 2 เครื่องออกมาอีกครั้ง ภายใต้การนำของหวังหยวนเฟิง มันเล็งเป้าไปที่หอฐานทั้ง 2 แห่ง เพื่อขจัดภัยคุกคามจากด้านบน

ลูกศร 1 หอก 3 ใบมีด เป็นดั่งกระสุนปืนใหญ่ ที่บินตรงไปยังหอฐาน มันกระแทกเข้ากับทหารที่อยู่นั้น และแม้แต่หอฐานเองก็เริ่มสูญเสียสมดุลและส่ายไปมา

หากเสี่ยวเฟิงซานเยว่ไม่ตอบสนองอย่างรวดเร็ว แล้วกระโถดลงมาก่อนที่ลูกศรจะปะทะ เขาอาจจะต้องจบชีวิตไปแล้ว

หวังหยวนเฟิงพยายามอีกครั้ง เขาสั่งให้ยิงอีก 2 รอบ และหอฐานก็ไม่สามารถจะทนได้อีกต่อไป มันแตกหักออกเป็น 2 ส่วน และพังลงตรงนั้น

ทหารที่อยู่ใต้หอธนูขึ้นตระหนก พวกเขาทุกคนอ้าปากค้าง ความแข็งแกร่งของเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสร ได้ฝังเข้าไปในส่วนลึกในจิตใจของพวกเขาแล้ว

หลังจากที่ทำลายหอธนูแล้ว โอหยางโขวก็สั่งให้กองกำลังของเขาเคลื่อนไปข้างหน้า

“ยิงธนู!” ทหารม้าทำหน้าที่เป็นพลธนู พวกเขาขึ้นอยู่นอกคฤหาสน์ของลอร์ด และสาธิตฝนลูกศรเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด ทหารองครักษ์ชักกระบี่ถึงที่คมกริบของพวกเขาออกมา และพุ่งไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด

ภายในคฤหาสน์ของลอร์ด มีเสียงกรีดร้องดังออกมาไม่ขาดสาย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พวกเขาถูกยิงโดยฝนลูกศร มันบังคับให้พวกเขาไม่เต็มใจที่จะอยู่ในลาน และถอยไปยังทางเดิน ไม่ว่าปาเตาและเลี้ยวเฟิงขานเยว่จะสั่งอย่างไร พวกเขาก็ไม่กล้าที่จะออกไป

ภายใต้การโจมตีของฝนลูกศร ถ้าพวกเขายังยืนอยู่ในลานกลางแจ้ง พวกเขาก็จะเป็นได้แค่เป้าที่มีชีวิตเท่านั้น

ประตูถูกซ่อนทับด้วยหินขนาดใหญ่ ทำให้มันยากที่จะเจาะทะลวง

โอหยางโขวตัดสินใจใช้แผนเดิมอีกครั้ง เขาสั่งให้หวังหยวนเฟิงยิงลูกศรไปที่กำแพงคฤหาสน์เพื่อสร้างเป็นบันไดลูกศร และให้พวกทหารองครักษ์ใช้มันปีนข้ามกำแพง เมื่อพวกเขากระโดดเข้าสู่คฤหาสน์ของลอร์ด พวกเขาก็พุ่งเข้าไปปะทะกับศัตรูของพวกเขาในทันที

โอหยางโขวยังคงไม่พอใจ เขาสั่งให้ทหารม้าบางส่วนปีนขึ้นไปบนกำแพง และยังไปที่ศัตรูของพวกเขาจากที่สูง ส่วนคนที่เหลือมุ่งเน้นไปที่การกระแทกประตูคฤหาสน์ของลอร์ด

ในคฤหาสน์ของลอร์ด เมื่อฝนลูกศรหยุดลง ภายใต้การนำของลอร์ดทั้ง 2 เหล่าทหารรีบออกมาจากทางเดิน และต่อสู้กับกองพันทหารองครักษ์

แม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนมากกว่า แต่พวกเขาก็ยังคงถูกดันกลับไป ทหารสำรองที่อยู่ในหมู่พวกเขาเป็นเพียงหน้าใหม่ เมื่อต้องต่อสู้กับทหารสงครามชั้นสูง พวกเขาก็หวาดกลัวและไม่กล้าจะก้าวไปข้างหน้า

ปาเตากลายเป็นโหดร้าย เขานำทหารชั้นสูงของเขาออกมาข้างหน้า และปะทะกับทหารองครักษ์

ทหารม้าที่ปีนขึ้นมบบนกำแพงได้แล้ว ก็เริ่มยิงธนูของพวกเขาเพื่อสนับสนุนการโจมตีของทหารองครักษ์ กองกำลังของปาเตากลายเป็นเป้าหมายหลักของทหารม้าเหล่านี้

ปาเตาไม่สามารถปกป้องตัวเองได้มากนัก และเขาก็ถูกยิงจนได้รับบาดเจ็บ

เขาถูกเข้าลงกับพื้นด้วยความเจ็บปวด

เมื่อทหารของเมืองดาบหักเห็นว่าลอร์ดของพวกเขาได้รับบาดเจ็บ พวกเขาก็รวมกลุ่มรอบๆตัวเขา เพื่อพาเขาออกไป แต่กองพันทหารองครักษ์จะปล่อยให้พวกเขามีโอกาสทำเช่นนั้นได้อย่างไร? พวกเขาลงมือไปข้างหน้าทันที

อีกชั่วครู่ต่อมา มันก็กลายเป็นการนองเลือด ทหารที่ไม่สามารถมุ่งความสนใจไปที่การป้องกันได้ ก็ถูกสังหารลงเป็นจำนวนมาก เมื่อถึงจุดนี้ ผลของการสู้รบนี้เริ่มปรากฏขึ้นให้เห็นชัดเจนแล้ว

ทหารม้าที่อยู่บนกำแพงกระโดดลงไปที่ลาน ส่วนหนึ่งของพวกเขามุ่งเข้าไปที่ประตู เพื่อนำก้อนหินที่ขวางอยู่ออกจากประตู

อย่างหมดหนทาง เลี้ยวเฟิงชานเยว่ทำได้เพียงรวบรวมกองกำลังที่เหลืออยู่ของเขา ถอยกลับเข้าไปในห้องโถงประชุม พวกเขาเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง และรอชะตากรรมที่ไม่รู้ว่าจะเป็นเช่นไรต่อไป

กองพันทหารองครักษ์ไม่ได้โจมตีห้องโถงประชุมในทันที แต่พวกเขาเข้าไปช่วยทหารม้าเปิดประตูหลัก หลังจากที่เปิดประตูได้แล้ว โอหยางโชวก็นำกองกำลังที่เหลือเข้ามาในคฤหาสน์ของลอร์ด

เนื่องจากพื้นที่ตัวอาคารของคฤหาสน์ของลอร์ดมีจำกัด ทหารม้าส่วนใหญ่จึงถูกทิ้งไว้ที่นอกอาคารของคฤหาสน์ของลอร์ด และคอยปิดตัวอาคารของล้อมคฤหาสน์ไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ใครหลบหนีไปได้ โดยเฉพาะลอร์ดของที่นี่ เลี้ยวเฟิงชานเยว่ ในขณะเดียวกัน พวกเขาก็ก็นำหน้าทัพไปสำรวจเมือง เพื่อป้องกันไม่ให้อีกกองกำลังอื่นมาช่วยพวกเขาผ่านทางประตูเทเลพอร์ต

หลังจากที่กองกำลังของเมืองซานไห่เข้ามาในลานได้ พวกเขาก็ก็นำพร้อมสำหรับการสู้รบครั้งสุดท้าย

ภายในห้องโถง เมื่อเห็นศัตรูเข้ามาในลาน ราวกับฝูงปลาที่ขึ้นมาจากทะเล สายตาของกองกำลังพันธมิตรก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

กองพันทหารองครักษ์ยังคงอยู่ที่ด้านหน้า และเป็นผู้นำการโจมตีเข้าไปในห้องโถง

กองกำลังพันธมิตรหลังชนฝา พวกเขาไม่มีทางออก พวกเขาทำได้เพียงหวังว่า ชีวิตของพวกเขาจะดีกว่านี้ในครั้งต่อไป

ห้องโถงประชุมที่คับแคบแห่งนี้ กลายเป็นสมรภูมิสุดท้ายของทั้ง 2 ฝ่าย

ทหารจากกองพันทหารองครักษ์มีความแข็งแกร่งทางร่างกายเหมือนเหล็กกล้า และมีจิตวิญญาณที่ไม่มีวันแตกสลาย พวกเขาพุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่กลัวตาย พวกเขาถือเกียร์ดิและศักดิ์ศรีเหนือชีวิตของพวกเขา การโจมตีและการสังหารคือสัญชาตญาณของพวกเขา

ทหารเหล่านี้เป็นดั่งเครื่องจักรสังหารที่มีประสิทธิภาพสูง พวกเขาดำเนินการอย่างรวดเร็ว ฆ่าทุกคนที่ขวางทางพวกเขา ความตายเป็นของขวัญที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะให้ศัตรูของพวกเขาได้ และเลือดก็เป็นเครื่องบรรณาการที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา

บรรยากาศและฉากดังกล่าวทำให้ศัตรูยอมแพ้และหยุดคืนรน

เลี้ยวเฟิงชานเยว่และปาเตายังคงพยายามเพิ่มขวัญกำลังใจให้กับกองกำลังของพวกเขาในการสู้รบครั้งนี้

การสังหารเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เลือดสดๆ ไหลย้อนไปทั่วพื้นหิน หลังจากที่ถูกเดิน เท้าก็จะเประเปลี่ยนไปด้วยเลือดจำนวนมาก ราวกับกำลังบ่มเพาะปีศาจ

แสงสะท้อนของการฟันกระบี๋ ส่องประกายไปทั่วห้องโถง เลือดสาครกระเซ็นไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ ร้องออกมาอย่างเจ็บปวด และพวกเขาจมอยู่ในเงากระบี๋ของศัตรู

โอหยางโซวยืนอยู่นอกห้องโถง เขามองไปที่การสังหารนี้อย่างไม่หลบเลี่ยง

เลือดไหลออกมาชะโลมทั่วแผ่นดิน กองกำลังของพันธมิตรล้มลงทีละคนทีละคน เมื่อเลือดคดบังทัศนวิสัยของพวกเขา ทหารของกองกำลังพันธมิตรก็สูญเสียความกล้าและพยายามหนี ผ่านลานด้านหลัง

เสี่ยวเฟิงซานเขว่หัวเราะออกมา เขาไม่ได้ดอยไปพร้อมกับปาเตา เขาชักกระบี่ออกมาจากเอว แล้วเผชิญหน้ากับ ทหารองครักษ์เพียงลำพัง ก่อนจะตะโกนออกไปว่า “ฆ่า!” นี่เป็นเสียงสุดท้ายของเขา ขณะที่ทหารองครักษ์พุ่งเข้าไป ข้างหน้าและฟันเขา

TWO Chapter 229 การยึดครอง

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 9 เวลา 9.20 น.

ลอร์ดแห่งเมืองเทียนเฟิง เสี่ยวเฟิงซานเขว่ได้จบชีวิตลงในสนามรบ

รอยยิ้มที่น่าสังเวชของเสี่ยวเฟิงซานเขว่ได้กลายเป็นความทรงจำส่วนลึกที่สุดของโอหยางโซวสำหรับการสู้รบครั้งนี้ โอหยางโซวเข้าใจความรู้สึกของลอร์ดที่มีต่อดินแดนของพวกเขาดี

เสี่ยวเฟิงซานเขว่ไม่ได้เลือกที่จะหนี ในวินาทีสุดท้าย เขาเลือกที่จะตายไปพร้อมกับดินแดนของเขา สงครามระหว่าง ดินแดนไม่มีความชอบธรรม หรือความยุติธรรมใดๆ ไม่มีดีไม่มีชั่ว มีเพียงการอยู่รอดของผู้ที่แข็งแกร่ง และความตายของผู้ที่อ่อนแอเท่านั้น

โอหยางโซวเดินเข้าไปในห้องโถงประชุม แล้วสั่งให้ทหารองครักษ์เก็บกวาดทหารส่วนที่ยังเหลือ เขาเดินตรงไปยัง แผนหินของเมืองเทียนเฟิง ชักกระบี่ถึงออกมา จากนั้นก็หมุนวนกำลังภายในสีทองของเขา ส่งมันเข้าไปในดาบถึง ก่อนที่จะฟันลงไป โอหยางโซวไม่รู้เพลงกระบี่ใดๆ เขาจึงทำได้เพียงใช้พลังฟันลงไปตรงๆ เพื่อทำลายแผนหิน

แผนหินของดินแดนมีค่าการป้องกันและความทนทาน โดยมันจะมีความสัมพันธ์กับระดับของเหรียญการสร้าง หมู่บ้านที่ใช้ในการสร้างดินแดน และระดับของดินแดนในปัจจุบัน

สำหรับหมู่บ้านระดับ 1 ที่ใช้เหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นระดับต่ำที่สุด จะมีค่าความทนทาน 100 และค่าการป้องกัน 10 แต่ละระดับที่สูงขึ้นของเหรียญการสร้างหมู่บ้าน จะเพิ่มค่าสถานะเริ่มต้น 20% และแต่ละระดับที่สูงขึ้นของดินแดน จะเพิ่มสถานะเป็น 2 เท่า สำหรับการอัปเดตใหญ่ๆ ที่สำคัญๆ จะเพิ่ม 5 เท่า

เมืองเทียนเฟิงเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 และถูกสร้างขึ้นโดยเหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับสัมฤทธิ์ ค่าความทนทานของมันคือ 8,000 และค่าการป้องกันคือ 800 ทุกครั้งที่ถูกโจมตี ค่าความทนทานจะลดลง ถ้าพลังต่อสู้ต่ำกว่า ค่าการป้องกัน แผนหินจะไม่ถูกทำลาย แต่คุณสามารถลดค่าความทนทานของมันได้

หลังจากที่โอหยางโหวฟันมันด้วยกระบี่ถึง ค่าความทนทานของมันก็ลดลงไปเพียง 12 แต้มเท่านั้น อย่างช่วยไม่ได้ เขาทำได้เพียงสั่งให้ทหารองครักษ์ของเขามาช่วยเขาในการทำลายแผ่นหินนี้

ครึ่งชั่วโมงต่อมา แผ่นหินก็ถูกทำลาย

หลังจากนั้น ก็มีเสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของโอหยางโหว

“แจ้งเตือนระบบ : ผู้เล่นลิเยวได้ยึดครองเมืองเทียนเฟิงแล้ว โปรดเลือกที่จะยึดครองเพื่อส่งมอบให้กับคนอื่น หรือจะทำลาย”

“ฉันเลือกยึดครอง!”

เมืองเทียนเฟิงตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่ดี ดังนั้น โอหยางโหวจึงเลือกที่จะยึดครองมัน และไม่เพียงแต่เมืองเทียนเฟิงเท่านั้น ดินแดนอีก 4 แห่งก่อนหน้านี้ โอหยางโหวก็เลือกที่จะยึดครอง

“แจ้งเตือนระบบ : หลังจากยึดครองแล้ว คุณสามารถจะเปลี่ยนชื่อดินแดนได้ คุณต้องการจะเปลี่ยนมันหรือไม่?”

“ไม่!” โอหยางโหวไม่สนใจ เขาไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะตั้งชื่ออื่นๆให้กับมัน

หลังจากที่ยึดครองดินแดนแล้ว โอหยางโหวก็มีเวลาที่จะจัดการกับความยุ่งเหยิงทั้งหลาย

การสู้รบที่ลานด้านหลังของคฤหาสน์ได้สิ้นสุดลงแล้ว เมื่อเลี้ยวเฟิงชานเยว่ตาย ทหารของเขาก็ยอมจำนน ส่วนปาเตาและทหารของเขาถูกสังหารทั้งหมด ไม่มีใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว

โอหยางโหวนั่งอยู่ในคฤหาสน์ของลอร์ด เพื่อควบคุมเมืองเทียนเฟิง และเริ่มออกคำสั่งต่างๆ

เขาสั่งให้กองพันที่ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 รับผิดชอบการเคลื่อนย้ายกำลังทหารในเมืองสาขาของเมืองเทียนเฟิง เขาบอกกับประชาชนของเมืองเทียนเฟิงว่า นับแต่นี้ไป เมืองเทียนเฟิงจะอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองซานไห่ เขาสั่งให้กองพันทหารองครักษ์รับผิดชอบการรักษากฎหมายและกฎระเบียบภายในเมือง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการจลาจล เขานำประชาชนบางส่วนมาทำความสะอาดคฤหาสน์ของลอร์ด และให้คำแนะนำกฎหมายและกฎระเบียบของเมืองในช่วงบ่าย เมืองเทียนเฟิงก็กลับสู่ภาวะปกติ

โอหยางโหวสั่งให้กองพันที่ 1 และ 2 แห่งกรมทหารที่ 2 กลับไปยังเมืองซานไห่ในทันที พร้อมกับนำคำสั่งของเขา กลับไปด้วย เขาสั่งให้กองพันทหารเรือที่ 1 แห่งเปย์ไห่ รับผิดชอบต่อขึ้นมาจากแม่น้ำมีตริภาพ และมาประจำการที่ทะเลสาบสีหลาเพื่อปกป้องมัน เขายังได้แต่งตั้งให้หัวหน้าฝ่ายก่อสร้าง เจ้าเตอหวัง มาเป็นผู้ดูแลเมืองเทียนเฟิง และให้เขาเลือกพนักงานและข้าราชการบางส่วนมาพร้อมกับกองทัพเรือ เขายังสั่งให้อู่ต่อเรือส่งช่างต่อเรือมาที่เมืองเทียนเฟิง เพื่อสร้างอู่ต่อเรือที่นี่ด้วย

หลังจากที่พวกเขาออกไป โอหยางโหวก็เริ่มเรียกข้าราชการทั้งหมดในเมืองเทียนเฟิงมาพบเขา

คฤหาสน์ของลอร์ดได้รับการทำความสะอาดแล้ว และศพทั้งหมดก็ถูกนำออกไป และทั้งหมดก็ได้ถูกฝังอยู่ที่สุสานนอกเมือง คราบเลือดได้รับความสะอาดแล้ว เหลือเพียงแต่ปัญญาศาสตร์ที่ยังคงมีกลิ่นคาวเลือดหนาแน่นเท่านั้น

เมืองเทียนเฟิงเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 ในหมู่ผู้ลี้ภัย มันอาจจัดอยู่ใน 300 อันดับแรก เลี้ยวเฟิงซานเยว่อาจได้รับพิจารณาว่า เป็นลอร์ดที่จัดการงานของดินแดนได้ดีคนหนึ่ง

เมืองเทียนเฟิงมีข้าราชการทั้งสิ้น 23 คน โดยเป็นระดับหลักคำ 11 คน, ระดับเงิน 2 คน, ระดับ ทอง 1 คน และไม่มีบุคคลทางประวัติศาสตร์

หลังจากการสู้รบ 2 ครั้ง กองกำลังเกือบทั้งหมดของเมืองเทียนเฟิงได้ถูกกวาดล้าง ทำให้ตอนนี้เมืองเทียนเฟิงเหลือประชากรเพียง 7,000 คนเท่านั้น

หลังจากที่เมืองเทียนเฟิงถูกยึดครอง มันก็จะไม่มีผู้อพยพเข้ามาอีก โอหยางโหวจึงได้เคลื่อนย้ายคนทั้งหมดจากเมืองสาขาของดินแดน เข้ามาในเมืองหลักแห่งนี้ เพื่อช่วยให้ประชากรที่นี่มีถึงระดับ 10,000 คน

เนื่องจากเมืองเทียนเฟิงตั้งอยู่นอกเขตแดนของเมืองซานไห่ ชาวเมืองเทียนเฟิงจึงไม่ได้รับพิจารณาว่าเป็นชาวเมืองซานไห่ เว้นแต่ว่าโอหยางโหวจะเคลื่อนย้ายพวกเขาทั้งหมดกลับไปยังเมืองซานไห่

เห็นได้ชัดว่าโอหยางโหวไม่คิดจะทำเช่นนั้น เนื่องจากเขามีแผนการใหญ่สำหรับเมืองเทียนเฟิงไว้แล้ว

เขาเริ่มเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารของเมืองเทียนเฟิง ให้คล้ายกับเมืองสาขาอื่นๆของเมืองซานไห่ โดยมีข้าราชการเบื้องต้น 23 คน สร้างกรมการบริหาร, กรมกิจการภายใน, กรมการเงิน และกรมคลังวัสดุ เมื่อเจ้าเต๋อหวังได้นำข้าราชการชั้นสูงมา เมืองเทียนเฟิงก็จะเริ่มดำเนินงานได้อีกครั้ง

ข้าราชการระดับทองเพียงคนเดียวของที่นี่ชื่อว่า ผู่จิเตา เขาผ่านการทดสอบระดับจักรวรรดิ อายุ 42 ปี และเป็นผู้ช่วยคนสำคัญของเลี้ยวเฟิงซานเยว่

โอหยางโหวอยู่ในสำนักงานของลอร์ดกับผู่จิเตาตามลำพัง

ข้าราชการที่เป็นกระดุกันหลังเช่นเขา ไม่ต้องการรับใช้นายสองคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้านายเก่าของเขาเพิ่งจะถูกฆ่าตาย เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ไม่เต็มใจที่จะพูดคุยกับโอหยางโหว

โอหยางโหวยิ้มและไม่ได้คิดอะไร เขาบอกให้ผู่จิเตานั่งลง แล้วกล่าวว่า “เมืองเทียนเฟิงและเมืองซานไห่มีความขัดแย้งกันบางอย่าง ข้าแน่ใจว่าท่านรู้อยู่แล้ว และข้ารู้คิดว่าท่านรู้ว่าใครเป็นผู้เริ่มก่อน”

ผู่จิเตารู้สึกอึดอัดมาก ในฐานะของเลี้ยวเฟิงซานเยว่ เขาย่อมรู้อยู่แล้วว่า เมืองเทียนเฟิงเป็นผู้เลือกที่จะต่อสู้ ซึ่งมันก็ส่งผลให้เกิดภัยพิบัติในวันนี้ เมื่อพวกเขาพ่ายแพ้ พวกเขา ก็ไม่สามารถจะกล่าวอะไรได้

เนื่องจากมันถูกผูกเป็นปมแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะแก้ออก จุดยืนของพวกเขาที่แตกต่างกัน ในใจของเขา การกระทำของเมืองเทียนเฟิงนั้นถูกต้อง เพียงแค่ความแข็งแกร่งที่พวกเขามีนั้นยังไม่เพียงพอเท่านั้น

โอหยางโหวคิดว่า คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะโน้มน้าวเขา เขาก็กล่าวว่า “ข้าราชการที่ดีจะต้องเรียนรู้และปรับตัวอยู่เสมอ ข้าหวังว่าท่านจะพิจารณาถึงสวัสดิภาพของชาวเมืองด้วย ถ้าท่านไม่ยอมทำสิ่งใดเพราะความทะนงตนของท่าน พวกเขา ก็จะสูญเสียข้าราชการที่ดีไป ท่านต้องการให้เป็นเช่นนั้นหรือ?”

ผู้ติดตามหลายใจยาว ก่อนจะขอม้านับโหยังโหว “ค้านับท้านลอร์ด”

โหยังโหวพุงเขาขึ้น แล้วล่าวว่า “ด้วยความช่วยเหลือของท่าน เมืองเทียนเฟิงก็คงไม่มีอะไรต้องกังวลอีก!”

โหยังโหวแต่งตั้งให้เขาเป็นเจ้ากรมการบริหาร กับคนที่คุ้นเคยเช่นเขา การทำให้เมืองเทียนเฟิงดำเนินต่อไปได้ ก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องยาก

ในวันรุ่งขึ้น กองพันทหารองครักษ์ได้ออกจากเมือง และเริ่มกวาดล้างค่ายโจรตามแนวชายแดน โหยังโหวแนะนำพวกเขาอย่างเฉพาะเจาะจงว่า พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องกวาดล้างค่ายโจรรอบๆเมืองเทียนเฟิงเท่านั้น พวกเขาจะต้องกวาดล้างพื้นที่รอบๆทะเลสาบสีหลาด้วย

เป้าหมายแรกของเขาก็คือ ทำให้ประชาชนสามารถอยู่อย่างสงบได้ในเวลากลางคืน และพิสูจน์ว่า ผู้ปกครองของพวกเขาจะมีอำนาจที่จะปกป้องความปลอดภัยของพวกเขาได้, เป้าที่สองของเขาก็คือ การใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้รวบรวมเชลยจำนวนหนึ่ง มาจัดตั้งเป็นกองพันป้องกันเมืองเทียนเฟิง เพราะกองพันทหารองครักษ์ไม่สามารถอยู่ที่นี่ได้นานนัก ดังนั้น ก่อนที่พวกเขาจะกลับไป โหยังโหวต้องการจะมั่นใจว่า เมืองเทียนเฟิงสามารถปกป้องตนเองได้

ความสามารถในการรับสมักรทหารของเมืองเทียนเฟิงได้ถูกริเริ่มโดยเสี่ยวเฟิงซานเยว่แล้ว ดังนั้น วิธีเดียวที่เขาจะทำได้ก็คือ กวาดล้างค่ายโจร เพื่อที่จะได้รับเชลยมา

โหยังโหวนำทหารองครักษ์ 4 นาย ออกจากเมือง ตรงไปยังทะเลสาบสีหลา

ในฐานะที่เป็นไข่มุกที่ส่องแสงสดใสที่สุดทางตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว ทะเลสาบสีหลามีพื้นที่ถึง 3,150 ตารางกิโลเมตร ซึ่งมันมีขนาดใหญ่กว่าพื้นที่ของเมืองขนาดกลางระดับ 1 ทั้งหมดเสียอีก จุดที่ลึกที่สุดลึกถึง 35 เมตร และมีความลึกเฉลี่ยที่ 25 เมตร

น้ำในทะเลสาบใสมาก สามารถมองเห็นพื้นเบื้องล่างของทะเลสาบได้ น้ำมันอุดมภูมิที่เหมาะสม จึงมีปลาและพืชน้ำอยู่มากมาย นอกจากนี้ มันยังมีนกหลากหลายชนิด ที่ชอบมาทำรังอยู่รอบๆทะเลสาบ

บนพื้นผิวทะเลสาบ ชาวประมงกำลังหว่านแหของพวกเขาออกไปเพื่อจับปลา

ทะเลสาบสีหลาเป็นดั่งขุมสมบัติ แต่โหยังโหวไม่ได้วางแผนที่จะใช้ประโยชน์จากมันชั่วคราว เมื่อเขามองไปที่น้ำอันสดใส หัวใจของเขาพลันรู้สึกสดชื่นขึ้นมา

ในช่วง 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา ทหารองครักษ์ได้ออกไปกวาดล้างค่ายโจรทุกวันภายในพื้นที่ 5,000 ตารางกิโลเมตรนี้ ไม่ว่าค่ายโจรจะเล็กหรือใหญ่เพียงใด พวกมันทั้งหมดก็ถูกพวกเขากวาดล้างจนหมดสิ้น

ปฏิบัติการของพวกเขา ทำให้ได้รับเงินถึง 4,100 เหรียญทอง เชลยที่ต่อสู้ได้ 1,020 คน, เชลยที่ต่อสู้ไม่ได้ 2,250 คน และทรัพยากรอื่นๆอีกมากมาย ซึ่งมันช่วยเติมเต็มคลังแสงและคลังสินค้าที่เคยว่างเปล่าของเมืองเทียนเฟิง

ความสำเร็จของกองพันทหารองครักษ์ทำให้ชาวเมืองเทียนเฟิงหวาดหวั่น

ก่อนหน้านี้ ในการพยายามกลดล้างค่ายโจรแต่ละแห่ง เมืองเทียนเฟิงจะต้องระมัดระวังและวางแผนเป็นอย่างดี ซึ่งแตกต่างกับทหารองครักษ์เหล่านี้ พวกเขาควดล้างค่ายโจร ได้อย่างง่ายดาย เมื่ออยู่ภายใต้การคุ้มครองของกองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้ ทำให้พวกเขาารู้สึกปลอดภัย

การเพิ่มขึ้นของเชลยจำนวนมาก ทำให้เมืองเทียนเฟิงมาถึงขีดจำกัดของประชากร โอหยางโจวจึงอพยพเมืองเทียนเฟิงเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 และมันเป็นเมืองขนาดกลางแห่งที่ 4 ของเมืองซานไห่

สำหรับการใช้เงินที่ได้รับมา โอหยางโจวโอหยางโจวเลือกกลุ่มชั้นสูงจากเชลยที่ต่อสู้ได้ และเอาบางส่วนจากเมืองเทียนเฟิง มาจัดตั้งเป็นกองพันทหารป้องกันเมืองเทียนเฟิง

โดยจะมีกองพันทหารโล่กระบี่ 1 กองพัน และกองพันทหารธนู 1 กองพัน รวมเป็น 1,000 นาย โอหยางโจวยังได้เลือกนายทหารมาจากทหารในกองพันทหารองครักษ์ และทิ้งพวกเขาไว้ที่นี่ เพื่อทำหน้าที่เป็นนายพันและนายกองสำหรับงานของกองพันทหารป้องกันเมือง นอกจากจะปกป้องเมืองแล้ว ยังต้องปฏิบัติการควดล้างค่ายโจรต่อไป เพื่อเพิ่มประชากรให้กับเมือง

หลังจากเปลี่ยนชั้นทหารของทหารในกองพันทหารป้องกันเมืองแล้ว โอหยางโจวก็เก็บเงินไว้ 1,000 เหรียญทอง และมอบเงินส่วนที่เหลือ 2,700 เหรียญทอง ให้เป็นทุนในการสร้างสาขาของธนาคาร 4 สาขาที่เมืองเทียนเฟิง เพื่อเป็นการส่งเสริมการขายตัวของเศรษฐกิจที่นี่

หลังจากยึดครองเมืองเทียนเฟิงได้ 1 สัปดาห์ แผนการและโครงการต่างๆของโอหยางโจวก็ช่วยต่อลมหายใจให้กับเมืองเทียนเฟิงอีกครั้ง

TWO Chapter 230 พายุ

ไกอานปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 15 กองพันทหารเรือที่ 1 แห่งเป่ยไห่ ได้ล่องเรือมาถึงทะเลสาบสีหลา

ณ เมืองเทียนเฟิง, ห้องโถงประชุม

โอหยางโจวได้เรียกประชุมบรรดาข้าราชการพลเรือนและนายทหาร แล้วแต่งตั้งให้เจ้าเต๋อหวังเป็นผู้ปกครองเมือง เขายังได้แต่งตั้งเจ้ากรมกิจการภายใน, เจ้ากรมการเงิน และเจ้ากรมคลังวัสดุด้วย

กองพันทหารเรือที่ 1 ถูกแยกออกจากต้นสังกัดเดิม แล้วกลายเป็นกองพันทหารเรือสีหลา ภายใต้การควบคุมของเมืองเทียนเฟิง สำหรับตำแหน่งนายพัน โจวเฟิงยังคงได้ครองตำแหน่งเดิมในกองพันของเขา

จากการแนะนำของเจ้ากรมกิจการทหาร ผู้จิตเตา มีค่ายโจรสถิตย์อยู่ในทะเลสาบสีหลา

ดังนั้น ภารกิจแรกของพวกเขาก็คือ การควดล้างค่ายโจรสถิตย์ทั้งหมดออกจากทะเลสาบ ทะเลสาบสีหลากว้างใหญ่มาก และเหล่าโจรสถิตย์ก็คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม มันจึงไม่ใช่เรื่องง่ายนักที่จะจัดการพวกเขา

งานแรกของเจ้าเดอหวัง หลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ปกครองเมืองเทียนเฟิงก็คือ การสร้างท่าเรือทหารเรือ และอู่ต่อเรือ นอกจากนี้ ยังมีงานหลักในการสร้างถนนจากเมืองเทียนเฟิงไปยังเมืองซานไห่อีกด้วย โอหยางໂ໑໒ยังได้ตั้งชื่อถนนเส้นนี้ว่า ‘ถนนเทียนไห่’ อีกด้วย

ถนนเทียนไห่ที่จะถูกสร้างขึ้นนี้ จะมีความยาวถึง 300 กิโลเมตร มันเป็นโครงการขนาดใหญ่ ที่ใช้เงินทุกจำนวน มหาศาล และจะใช้เวลามากที่สุดในบรรดาโครงการทั้งหมดที่เมืองซานไห่ทำจนถึงตอนนี้ เพื่อเพิ่มความเร็วในการก่อสร้าง ทั้ง 2 เมืองจะเริ่มก่อสร้างพร้อมๆกัน จากนั้น พวกเขาก็จะมาบรรจบกันที่กลางทาง

ถนนส่วนใหญ่จะอยู่ด้านนอกเขตแดน ซึ่งเป็นเขตทุรกันดาร ที่มีทั้งสัตว์ร้ายและพวกโจร ดังนั้น กองกำลังจะต้องปกป้องคนงานตลอดโครงการก่อสร้างนี้

ปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจรของกองพันป้องกันเมืองเทียนเฟิงยังช่วยให้การสร้างถนนเทียนไห่สะดวกยิ่งขึ้นอีกด้วย

การสร้างถนนสายนี้มีความหมายทางยุทธศาสตร์ ขณะที่พวกเขาสร้างสถานีรีเลย์ และติดตั้งธงของลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ตามถนนไปพร้อมกัน มันจะช่วยพวกเขาเสริมพลังอำนาจและเพิ่มศักดิ์ศรีให้กับเมืองซานไห่ ในพื้นที่ฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวนี้

เมืองเทียนเฟิง, เมืองหยงเย่ และเมืองกวงชู่ตั้งเป็นรูสามเหลี่ยม เมื่อพวกเขาเชื่อมต่อกับถนนเทียนไห่ มันก็คงจะเพียงพอที่เขาจะควบคุมพื้นที่ทางฝั่งตะวันตกทั้งหมดแล้ว แม้ว่าดินแดนอื่นๆจะขอกำลังเสริมจากภายนอก เมืองซานไห่ก็มีเวลามากพอที่จะตอบโต้ และส่งกองกำลังไปปกป้องเมืองหรือแม้แต่ทำลายศัตรู

หลังจากที่พวกเขายึดครองดินแดนที่สำคัญที่สุดทั้ง 3 แห่ง ของพื้นที่ฝั่งตะวันตกได้แล้ว โอหยางໂ໑໒ก็เริ่มอ่อนโยนกับดินแดนอื่นๆ สำหรับนโยบายที่แน่ชัด เขาจะกลับไปเมืองซานไห่ก่อน แล้วค่อยกำหนดพวกมัน

หลังจากที่โอหยางໂ໑໒พูดคุยกับเจ้าเดอหวังแล้ว เขาก็เดินทางกลับเมืองซานไห่ในช่วงบ่าย ระหว่างทาง เขายังได้นำกองพันทหารองครักษ์ไปที่เมืองหยงเย่และเมืองกวงชู่ เพื่อตรวจสอบสถานการณ์ในปัจจุบันของเมืองเหล่านั้น

เมืองซานไห่ได้ส่งข้าราชการไปดูแล และเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารของเมืองหยงเย่และเมืองกวงชู่ ที่เป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 2 แล้ว พวกเขายังได้สร้างกองพันป้องกันเมือง เปิดสาขาของธนาคาร 4 สาขา และกำหนดนโยบายต่างๆให้กับพวกเขา

ด้านหลังของเมืองหยงเย่ติดกับป่าหยงเย่ โอหยางໂ໑໒จึงเรียกมันว่าเมืองแห่งป่าไม้ ส่วนเมืองกวงชู่และเมืองยู่ชู่อยู่ใกล้กับแม่น้ำ ซึ่งเป็นเรื่องง่ายที่จะเตรียมพื้นที่เพราะปลูกที่อุดมสมบูรณ์ พวกเขาจึงถูกมองว่าเป็นเมืองเกษตรกรรม ด้านหลังของเมืองกู่ซานเป็นภูเขา โอหยางໂ໑໒จึงคิดจะใช้ที่นั่นตั้งเป็นนิคมคนเถื่อนภูเขาแห่งที่ 2

.....

ไกออาปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 18 ในช่วงบ่าย

โอหยางໂ໑໒นำกองพันทหารองครักษ์ของเขากลับมาถึงเมืองซานไห่

เมื่อเขากลับมาถึง เขาก็รีบตรงไปที่ตลาดเพื่อตรวจสอบราคาของธัญพืชในทันที

ในตลาด ราคาธัญพืชได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างมาก ตอนนี้มันมีราคาถึง 20 เหรียญทองแดง/หน่วย ซึ่งคิดเป็น 2 เท่าจากราคาปกติ เนื่องจากราคาธัญพืชยังคงเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้เล่นลอร์ดบางคนจึงรีบใช้เงินทั้งหมดของพวกเขาซื้อธัญพืช บางคนมองการไกล พวกเขาได้ขายไม้และทรัพยากรอื่นๆ เพื่อรวบรวมเงินในการซื้อธัญพืชให้ได้มากที่สุด เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะมีธัญพืชเพียงพอจนถึงฤดูเก็บเกี่ยวในเดือนที่ 11

การสู้รบที่เกิดขึ้นยิ่งเร่งให้ราคาธัญพืชพุ่งสูงขึ้น ตอนนี้ ราคาธัญพืชได้สูงทะลุฟ้าแล้ว

ผู้ขายธัญพืชหลักๆแล้วก็คือ หอการค้าต่างๆที่อยู่ในเมืองหลวงของระบบ พวกเขาได้รับซื้อธัญพืชจากเกษตรกรรอบๆชานเมืองของเมืองหลวง แต่ก็รู้ว่าจำนวนของธัญพืชนั้นจะไม่มีขีดจำกัด

เมืองหลวงแต่ละแห่งมีผู้เล่นนับล้านอาศัยอยู่ และการปรากฏตัวของพวกเขา ยังทำให้เกิดความตื่นตัวที่สำคัญต่ออุปทานของธัญพืช พ่อค้าทุกคนฉลาด เมื่อราคาเริ่มเพิ่มสูงขึ้น พวกเขาก็เริ่มที่จะสะสมธัญพืช เพื่อขายทำกำไรในภายหลัง

ดังนั้น สถานการณ์จึงค่อนข้างเลวร้ายลงเรื่อยๆ ทุกคนเข้าไปมีส่วนร่วมกับการเรื่องนี้

ในพายุนี้ เมืองซานไห่ยังคงรู้สึกได้ถึงผลข้างเคียง สาขาต่างๆของธนาคาร 4 สมุทรมีการปล่อยสินเชื่อเพิ่มสูงขึ้น และเงินทุนสำรองของพวกเขาก็เริ่มลดลง

โอหยางໂໜ่ตัดสินใจเก็บเกี่ยวผลกำไรทั้งหมดของครึ่งเดือนที่ 9 เพื่อแจกจ่ายพวกมันให้ธนาคาร 4 สมุทธสาขาคือ สาขาเมืองมู่หลาน, เมืองสิงโตหิมะ และเมืองเทียนชวง จะได้รับสาขาละ 2,000 เหรียญทอง ขณะที่สาขาเมืองซุ่นหลงและเมืองหงส์สาบสูญจะได้รับสาขาละ 3,000 เหรียญทอง

เงินจำนวนเท่านั้น เพียงพอที่จะแก้ปัญหาให้กับดินแดนเหล่านั้นได้ชั่วคราวเท่านั้น ลอร์ดจะต้องรับความเสี่ยง และเริ่มออกไปกวาดล้างค่ายโจร เพื่อหารายได้เข้าสู่ดินแดน

อย่างไรก็ตาม การกวาดล้างค่ายโจรก็มีขีดจำกัด ซึ่งมันทำให้พวกเขาเกิดปัญหาขึ้น พวกเขาแตกต่างจากเมืองซานไห่ที่ได้กวาดล้างค่ายโจรทันทีที่ดินแดนถูกอัฟเกรด

ขณะที่โอหยางໂໜ่ไม่อยู่ ค่ายทิศตะวันออกได้รับเงินจากปฏิบัติการการกวาดล้างค่ายโจรถึง 4,200 เหรียญทอง หลังจากหยุดปฏิบัติการชั่วคราว เนื่องจากการโจมตีของกองกำลังพันธมิตรในก่อนหน้านี้ จากปฏิบัติการกวาดล้างทางฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก รวมกับการกวาดล้างดินแดนอื่นๆด้วยแล้ว มีเชลยมากถึง 15,200 คน ที่ถูกส่งมายังเมืองซานไห่

ในระหว่างนั้น ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานก็ถูกส่งเข้ามาในเมืองซานไห่ กิลด์ลั้วยะมีสมาชิกถึง 1,000 คน ซึ่งเป็นขีดจำกัดของมันแล้ว น่าเสียดายที่พวกเขายังคงอยู่ห่างไกลจากการอัฟเกรด

นอกจากนี้ ผู้อาวุโสชนยังได้ติดต่อกับนักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆ และเชิญพวกเขามาอยู่อาศัยที่เมืองซานไห่ จนถึงตอนนี้ กลุ่มผู้เชี่ยวชาญได้ขยายมาถึง 45 คนแล้ว และยังจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ได้ขายอุปกรณ์ที่ได้รับประโยชน์ทั้งหมดที่โอหยางโซวได้มอบให้กับพวกเขา ด้วยเหตุนี้ กลุ่มทหารรับจ้างจึงเริ่มตั้งสำนักงานของเมืองซานไห่ในเมืองหลวงต่างๆของระบบได้

เมื่อพวกเขาเริ่มต้นทำงาน พวกเขาจะเห็นได้ว่ามีผู้คนมากเพียงใด ที่ต้องการจะมาอยู่อาศัยในเมืองซานไห่ของพวกเขา

พวกเขายังได้เริ่มต้นการฟื้นฟูกรมทหารที่ 1 โดยเลือกทหารใหม่ของกองพันที่ 3, 4 และ 5 จากเชลย สำหรับกองพันที่ 1 และ 2 พวกเขายังคงต้องใช้นักรบคนเถื่อนภูเขาชั้นสูง การรับสมัครขนาดใหญ่ 2 ครั้ง เกือบทำให้ความสามารถในการต่อสู้ของเหล่าคนเถื่อนภูเขาแทบจะไม่เหลือ

จากแผนการ เขาได้ผลักดันสัญญาของเมืองซานไห่ ที่ว่าจะทำลายฐานที่มั่นของโจรภูเขา ซึ่งมันได้ผ่านมากเกือบ 1 เดือนแล้ว

เพื่อให้เหล่าคนเถื่อนภูเขาไว้ใจและเข้าใจพวกเขา เจ้ากรมกิจการภายใน เทียนเหวินจิง ได้เพิ่มความช่วยเหลือทางรัฐพิธีให้กับเหล่าเหล่านั้นอีกครั้ง

เมื่อโอหยางโซวกลับมา เขาก็เตรียมที่จะปฏิบัติการจัดการกับฐานที่มั่นของโจรภูเขาทันที เขาตั้งชื่อให้มันว่าปฏิบัติการบ๊อบแคท

เนื่องจากมันเป็นสงครามในป่า นอกเหนือจากกองพันทหารองครักษ์และกองพันเครื่องกลพระเจ้าแล้ว ยังมีอีก 8 กองพัน ที่จะเข้าร่วมการสู้รบนี้ ซึ่งทั้ง 8 กองพันนี้ จะมาจากกรมทหารที่ 1 และ 2

รองหัวหน้าฝ่ายข่าวกรองเล้งเถียน ได้นำกลุ่มสายลับไปตรวจสอบสถานการณ์ต่างๆรอบๆฐานที่มั่น ซึ่งพวกเขาพบว่า มันยากที่จะโจมตี มากกว่าที่พวกเขาได้คาดการณ์ไว้เสียอีก

ฐานที่มั่นตั้งอยู่ที่สันเขาเอ้อซี ซึ่งเป็นจุดที่ง่ายต่อการป้องกันและยากที่จะโจมตี ในฐานที่มั่นมีประชากรมากถึง 14,000 คน และเป็นโจรภูเขาถึง 8,000 คน ในหมู่พวกเขา ยังมีโจรภูเขาชั้นสูงอีกจำนวนมาก

มีเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นที่ตรงเข้าไปสู่ฐานที่มั่น มันถูกสร้างขึ้นโดยพวกโจรภูเขา การโจมตีผ่านทางนี้จึงมีความยากเทียบได้กับการปีนขึ้นไปบนสวรรค์

“ไม่มีวิธีอื่นๆแล้วจริงหรือ?” โอหยางโซวถามอย่างไม่เต็มใจ

เล้งเถียนส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “ด้านหลังของฐานที่มั่นเป็นหน้าผา การโจมตีจากทางด้านหลังจึงแทบจะเป็นไปไม่ได้ เว้นแต่ว่า...”

“เว้นแต่ว่าอะไร?”

“หน้าผาสูงจากพื้นดิน 1,000 เมตร และมียอดเขาสูงอยู่ใกล้ๆ ซึ่งมันค่อนข้างง่ายต่อการปีนขึ้นไป ปัญหาก็คือ หลังจากปีนขึ้นไปถึงระยะ 1,000 เมตร ได้แล้ว แม้ว่าเราจะใช้เชือกโรยตัว มันก็ยากที่เราจะยึดเกาะหน้าผาได้” เล้งเถียนมองในแง่ร้าย

มีไอเดียหนึ่งโผล่ขึ้นมาในหัวของโอหยางโซวทันที และเขาก็กล่าวออกไปว่า “ขามีวิธีแก้ปัญหานี้แล้ว” โอหยางโซวคิดถึงเชวเอ้อ ที่เป็นสัตว์เลี้ยงอัจฉริยะ แม้ว่าเธอจะเพียงสัตว์เลี้ยงเครื่องประดับในเกมส์ แต่เธอก็ยังแข็งแรงและสามารถบินได้ ดังนั้น เธอจึงเป็นตัวเลือกที่เหมาะสมในการนำเชือกไปผูกที่อีกด้านหนึ่งของเหว

“อ้อ?” แม้ว่าเขาจะรู้ว่าโอหยางโซวจะไม่โกหก แต่คำกล่าวของลอร์ดของเขาก็ทำให้เล็งเลียดใจ

โอหยางโซวโบกมือให้เขาออกไป แล้วกล่าวว่า “ฝ่ายข่าวกรองรีบไปสำรวจภูเขา และหาตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุด กองกำลังของเราจะเริ่มเคลื่อนไหวนะพรุ่งนี้”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากเล็งเลียดออกไป โอหยางโซวก็สั่งให้เจ้ากรมกิจการทหาร เก่หงเหลียง ไปบอกให้ฝ่ายโลจิสติกส์ทางทหาร เตรียมเชือกโรยตัว, น้ำมัน และทรัพยากรเบ็ดเตล็ดอื่นไว้ให้เพียงพอ เพื่อให้มั่นใจว่า ปฏิบัติการบ๊อบแคทจะราบรื่น

ในขณะเดียวกัน เพื่อป้องกันความสูญเสียและการบาดเจ็บล้มตาย โอหยางโซวได้สั่งให้ตั้งกองพันทหารโล่กระบี่ 2 กองพัน และกองพันทหารธนูอีก 1 กองพัน จากทหารสำรอง เพื่อเข้าร่วมในการโจมตีครั้งนี้ด้วย ด้วยเหตุนี้ จึงมีทหารทั้งสิ้น 6,500 นาย ที่เข้าร่วมการโจมตีสันเขาเอ้อซี มันกลายเป็นปฏิบัติการที่ใหญ่ที่สุดของดินแดนจนถึงตอนนี้

กว่าพวกเขาจะพูดคุยรายละเอียดกันเสร็จ เวลาที่ล่วงเลยมาถึง 17.30 น. แล้ว เขาเพิ่งได้กลับมาถึงคฤหาสน์ของลอร์ด และตอนนี้ เขายังจะออกไปหลังจากที่ได้รับแสงแรกของวันรุ่งขึ้นอีก เนื่องจากปฏิบัติการบ๊อบแคทจะเริ่มขึ้นในวันพรุ่งนี้ เขาจึงต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากและไม่สงบในช่วงนี้

ขณะที่เขากำลังทานอาหารค่ำ โอหยางโซวก็มองไปที่เชวเอ้อ ที่นั่งอยู่บนไหล่ของปิงเอ้อ แล้วกล่าวว่า “เชวเอ้อ พรุ่งนี้ข้าจะพาเจ้าไปเดินเล่น ตกปลาหรือไม่?”

ดวงตาของเธอเปล่งประกาย และเธอบินมารอบๆ โอหยางโซว แล้วกล่าวว่า “ออกไปเดินเล่น ออกไปเดินเล่น ลาล้า ลาล้า...”

ดวงตาของปิงเอ้อเปล่งประกาย “พี่ชาย ปิงเอ้อสามารถไปด้วยได้หรือไม่?”

โอหยางโซวส่ายหัว “ไม่ พรุ่งนี้เจ้าต้องไปโรงเรียน”

ปิงเอ้อคอดก เธอโกรธ และใช้ตะเกียบของตัวเองคนข้าวในชามของเธอ ขณะที่เธอบ่นออกมา “พี่ชายนิสัยไม่ดี พี่ชายนิสัยไม่ดี ลำเอียง...”

โอหยางโซวหัวเราะ เขารู้ว่าเขาต้องอธิบาย “พรุ่งนี้พี่ชายต้องไปทำบางอย่างที่สำคัญ ดังนั้น มันไม่ใช่การเล่น”

“จริงหรือ?” ปิงเอ้อไม่เชื่อ

โอหยางโซวจ้องเธอ “ตั้งแต่ตอนไหนกันที่ข้าเคยโกหกเจ้า!”

“โอเค ปิงเอ้อจะให้อภัยพี่ชาย” อารมณ์ของเด็กน้อยคนนี้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

TWO Chapter 231 การกวาดล้างสันเขาเอ้อชี ตอนที่ 1

ตอนคำ โอหยางโหวพาซ่งเจียไปที่ลานเพื่อพูดคุย

“นิกายเป็นอย่างไรบ้าง? มันราบรื่นดีหรือไม่?”

“อืม มันกำลังดำเนินไปในทางที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ท่านเพิ่งจะกลับมา แต่ท่านก็จะออกไปในวันพรุ่งนี้อีกแล้วหรือ”

“ข้าไม่มีทางเลือก ตอนนี้มันเป็นช่วงเวลาที่สำคัญ” ความทะเยอทะยานของเฮียเส่อผิงและการแทรกแซงของซาโพจุ่น ส่งผลกระทบต่อแผนการของโอหยางโหวและโครงการเลี้ยงแมลงพิษของเขา

มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเขาเลย ที่จะทำให้ทุกอย่างสงบลง เขาจึงต้องเตรียมแผนสำหรับขดเชยความสูญเสียของเขา

ปฏิบัติการต่อจากนี้ ไม่เพียงจะเกี่ยวข้องกับสันเขาเอ้อชีเท่านั้น แต่มันยังรวมถึงเกาะพระจันทร์ ที่เผยตงหลายได้หมายตามานานแล้วด้วย กองทัพเรือเปย์ไห่เพิ่งจะขยายเป็นกรม แล้วยังมีกองพันที่ย้ายออกไป พวกเขาจึงต้องใช้เวลาในการสร้างกองพันใหม่เพิ่มเติมอีกครั้ง

“ท่านกำลังกลายเป็นคนที่ขอดเยี่ยม ผู้ชนะทั้ง 4 ทิศ คนโง่ ดูเหมือนว่าท่านจะคล้ายกับวีรบุรุษมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว” ซ่งเจียกล่าวอย่างสนุกสนาน

โอหยางโหวพยักหน้า หลังจากที่เขาคิดบางอย่างได้ “ท่านผู้นำนิกาย นิกายกระบี่ดงหลีสามารถรับสมัครผู้เล่นบางส่วนได้ โดยเจ้าสามารถติดต่อกับน้ำของข้า แล้วขอให้นางช่วยเจ้าได้โดยตรง”

“ข้ากำลังคิดเช่นนั้นอยู่เลย การที่นิกายเต็มไปด้วย NPC เป็นอะไรที่น่าเบื่อมาก” ซ่งเจียพยักหน้าตกลง “โอ้ใช่แล้ว ปิงเอ๋อได้มาขอร้องข้าหลายครั้งแล้ว นางต้องการให้ข้ารับนางเป็นศิษย์ของข้า เมื่อเด็กน้อยนี้เห็นชุดเครื่องแบบของพวกเรา นางก็รู้สึกอิจฉา”

ชุดที่ถูกเรียกว่า ชุดเครื่องแบบของนิกายกระบี่ดงหลีนี้ ได้รับการออกแบบโดยมู่ฉิงซีเป็นการส่วนตัว การออกแบบเสื้อคลุมของชุด มีทั้งลายเมฆและมังกร ซึ่งทำให้ผู้ที่สวมใส่ มีท่าทางที่ดูสง่างามและไม่เหมือนใคร

“ท่านจะอนุญาตหรือไม่?”

“แน่นอนว่าไม่”

โอหยางโหวส่ายหัวด้วยความขบขัน เขาไม่ได้รำคาญและตอบสนองการล้อเล่นของเธอ “ปิงเอ๋อยังเด็ก จะดีกว่าหากให้นางมุ่งไปที่การศึกษาของนาง และเทคนิคลับคัมภีร์เก้าหยินก็ไม่เหมาะให้เด็กฝึกด้วย”

“ข้าจะฟังคำสั่งของท่าน”

ในช่วงบ่ายของวันรุ่งขึ้น กองกำลังทั้งหมดได้มารวมตัวกันที่เมืองฉิวซู่

จากนั้น พวกเขาก็เดินทัพไปตามถนน จากเมืองจิวยี่ไปยังเผ่าชนเหนียว ซึ่งมันเป็นเส้นทางที่ดีที่สุดของพวกเขา ในการเดินทางเข้าไปในป่า กองกำลังนี้จะพักที่เผ่าชนเหนียวในคืนนี้ ก่อนที่พวกเขาจะบุกเข้าไปในป่าต่อไป เมื่อเผ่าที่อยู่ตอนกลางพบว่า เมืองซานไห่ได้ส่งกองทัพมาช่วยพวกเขาควาคลังพวกโจรภูเขา พวกเขาก็มีความสุข เป็นอย่างมาก เพื่อหลีกเลี่ยงการแจ้งเตือนศัตรู โอหยางโหวได้ปฏิเสธความช่วยเหลือจากเผ่าคนเถื่อนภูเขาอื่นๆ ทั้งหมด

นอกเหนือจากเผ่าชนเหนียวแล้ว กองกำลังของเมืองซานไห่ไม่ได้เข้าไปในเผ่าใดอีก พวกเขาทำแบบนี้ก็เพื่อ หลีกเลี่ยงพื้นที่ออกหากินของพวกโจรภูเขา และมุ่งไปยังสันเขาเอ๋อซีโดยตรง

.....

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 21 ในช่วงบ่าย

กองกำลังได้เข้ามาใกล้สันเขาเอ๋อซี เจ้าชีสุทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการกองพันทหาร โล่กระบี่ 2 กองพัน และกองพัน ทหารธนู 1 กองพัน โดยพวกเขาจะสร้างทำเป็นจะโถมตีสันเขาจากทางด้านหน้า เพื่อดึงดูดความสนใจของพวกโจร ภูเขา

ในทางกลับกัน กองกำลังหลักจะลอบเข้าไปที่ยอดเขาทางด้านหลังของสันเขา

ณ ฐานที่มั่นโจรภูเขา, ห้องโถงประชุม

“ท่านผู้นำ ขณะที่พวกเราได้ลงเขาเมื่อเร็วๆนี้ พี่น้องของเราได้พบกับกลุ่มคนจำนวนมากแอบเดินไปรอบๆ ดู เหมือนว่าจะมีใครบางคนวางแผนที่จะทำบางอย่างกับฐานที่มั่นบนภูเขาของเรา” ที่ปรึกษาทางทหารโกวโลวกล่าว

ผู้นำของพวกเขาตัวสูงใหญ่และบึกบึน เขามีรูปลักษณะที่หยาบกร้าน มีคิ้วหนา และหนวดเครารกรุงรัง เขาดูคล้ายกับ ลิงชิมแปนซีเป็นอย่างมาก เขาเปลือยอก ซึ่งบนหน้าอกของเขาเต็มไปด้วยเส้นขน หญิงสาวชาวเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่ถูก จับมา 2 คน ถูกเขาอยู่ข้างหลัง คอยนวดให้เขาอยู่

“ท่านที่ปรึกษาคิดมากไปแล้ว ใครจะสามารถโถมตีสันเขาเอ๋อซีของเราได้?” แม้ว่าผู้นำของพวกเขาจะดูหยาบกร้าน เขาก็ยังพูดได้อย่างคล่องแคล่ว มันตรงกันข้ามกับรูปลักษณ์ของเขาอย่างมาก

สภาพแวดล้อมที่เป็นเอกลักษณ์ของสันเขาเอ๋อซี ช่วยให้พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างสุขสบาย ถ้าพวกเขายังคงพัฒนา อย่างต่อเนื่อง พวกเขาจะกลายเป็นหนึ่งในผู้ปกครองเทือกเขา

ที่ปรึกษาทางทหารพยายามเตือนสติเขา แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ เมื่อเขาเห็นว่าผู้นำของเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับมัน เขาก็ออกมาจากห้องโถงประชุม หลังจากที่เขาเดินออกมาไม่กี่ก้าว เขาก็ได้ยินเสียงร้องของหญิงสาวจากด้านหลังของเขา

ในตอนเช้า หมอกหนาได้ปกคลุมไปทั่วพื้นป่า แม้ว่าพระอาทิตย์จะขึ้นแล้ว และแสงอาทิตย์สีส้มได้ส่องทะลุหมอก ไป มันก็ไม่สามารถสร้างความอบอุ่นให้กับใครได้

เชวเอ๋อยืนอยู่บนไหล่ของโอหยางโจว ความตื่นเต้นเต็มอยู่บนใบหน้าเล็กๆของเธอ เพื่อนตัวน้อยนี้มีความรู้สึกที่อบอุ่นเป็นพิเศษต่อปา

โอหยางโจวเอาเชือกโรยตัวออกมาจากถุงเก็บของของเขา แล้วส่งมันให้กับเชวเอ๋อ “เด็กดีเชวเอ๋อ เจ้าเห็นหน้าผาตรงนั้นหรือไม่?”

“อ้อ ข้าเห็นแล้ว”

“ตอนนี้ ข้าจะมอบภารกิจให้เจ้า นำปลายเชือกนี้ไปผูกติดกับหน้าผานั้น เจ้าทำได้หรือไม่?”

เชวเอ๋อเอียงหัวของเธอ แล้วกล่าวว่า “ข้าจะพยายาม”

“ดี โชคดีนะ”

เชวเอ๋อหยิบปลายเชือกขึ้นมา แล้วบินตรงไปที่หน้าผาฝั่งตรงข้าม

หลังจากที่เธอบินไปไกล ร่างเล็กๆของเธอก็กลายเป็นจุดสีดำ ถ้ามีใครเห็นเชือกบินอยู่บนท้องฟ้า พวกเขาคงคิดว่ามันเป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติบางอย่าง

เชือกนี้ยาวถึง 1,000 เมตร นอกจากนี้ มันยังมีน้ำมันที่ช่วยลดแรงเสียดทาน มันจึงหนักมาก การเบรกมันไปตามอากาศจึงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

แม้ว่าเชวเอ๋อจะพิเศษ เธอก็รู้สึกเหนื่อยและเมื่อยเหงื่อก็เริ่มปรากฏขึ้นบนหน้าผากของเธอ

เพื่อนคนนี้เป็นเหมือนกับเจ้านายของเธอ ทั้ง 2 ต่าง ก็มีความดื้อรั้นฝังเข้าไปในกระดูก เธอยังคงพยายามบินต่อไป แม้ว่าจะเริ่มเหนื่อยอ่อน ในช่วงท้าย ก่อนที่จะถึงหน้าผา ร่างของเธอสาบไปทางซ้ายบ้างทางขวาบ้าง เห็นได้ชัดว่าเธอเจ็บปวดและเหนื่อยล้า

เมื่อโอหยางโจวที่ยืนอยู่ที่หน้าผาอีกด้านหนึ่ง เห็นเชือกไปแกว่งไปมา เขาก็รู้สึกเจ็บปวดภายในใจ แต่เขาก็ยังคงรักษาความสงบของเขาอยู่

ในที่สุดเชวเอ๋อก็มาถึงหน้าผาอีกด้านหนึ่ง เธอรู้สึกเหนื่อยล้าและล้มพุงลง

เชวเอ๋อต้องหยุดอยู่บนพื้นชั่วคราวเพื่อฟื้นฟูพลัง หลังจากนั้น เธอก็ทำตามคำสั่งของโอหยางโจว โดยมองหาต้นไม้ขนาดใหญ่ แล้วผูกเชือกไว้รอบๆมัน เชือกได้รับการผูกอย่างแน่นหนา แม้จะถูกดึงจากปลายอีกด้านหนึ่ง ก็ยากที่มันจะหลุดออก

หลังจากนั้น เชวเอ๋อก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจกับผลงานของตัวเอง แล้วเธอก็หันหลังกลับ และบินกลับไปหาโอหยางโจว

เมื่อเธอบินกลับมา โอหยางโจวก็หยิบผ้าเช็ดหน้ามาช่วยซับเหงื่อให้เธอ

เห็นได้ชัดว่าเธอไม่คุ้นเคยกับการทำเช่นนี้ แต่เธอก็ยังคงหัวเราะกึกกัก เมื่อเห็นว่าเธออารมณ์ดี โอหยางໂໜวก็เลิกกังวล

จากนั้น เขาก็จัดให้ทหารองครักษ์ 2 นาย ทำการทดสอบความมั่นคงของเชือก พวกเขาไม่ลังเลและตรงไปที่เชือก ไรยตัว เพื่อไรยตัวข้ามไปอีกด้านหนึ่งของหน้าผา การไรยตัวของพวกเขาราบรื่นมาก

หลังจากที่ไปถึงปลายอีกด้านหนึ่ง ทหารองครักษ์ก็ตรวจสอบเชือกที่มกอยู่รอบๆ ต้นไม้ เพื่อให้แน่ใจว่า มันหนาแน่นดีแล้ว จากนั้น พวกเขาก็หยิบธงสีแดงออกมา แล้วสะบัดไปมา

หลังจากที่พวกเขายืนยันว่ามันปลอดภัยแล้ว ทุกคนก็เริ่มไรยตัวข้ามไปอีกฝั่ง

สำหรับการสู้รบที่กำลังจะเกิดขึ้น โอหยางໂໜวไม่ต้องการให้เชวเอ๋อดิตตามพวกเขาไป ดังนั้น เขาจึงทิ้งทหารองครักษ์ 2 นาย คอยปกป้องเธออยู่บนยอดเขานี้ หลังจากปฏิบัติการเสร็จสิ้น พวกเขาถึงจะกลับไปรวมตัวกับเขา

หลังจากที่กองกำลังได้รวมตัวกันที่สันเขาเอ้อชีแล้ว ฝ่ายข่าวกรองก็ส่งข้อความไปแจ้งให้กองกำลังของเจ้าชีฮูที่ซ่อนตัวอยู่ด้านล่างภูเขาทราบ เพื่อให้พวกเขาเริ่มการสร้างโจมตีในทันที

ทหาร 5,000 นาย อัดแน่นอยู่ที่ด้านหลังของสันเขา ช่วยไม่ได้ที่โอหยางໂໜวจะกังวลว่า จะมีกลุ่มโจรภูเขาามาที่ด้านหลังสันเขาและพบกับพวกเขา

ในขณะนั้นเอง ได้มีเสียงพูดคุยของคนสองคนอยู่ตรงหน้าพวกเขา

“อา นี่เจ้าลิ้มชิมแปนชีนั้นข่มเหงเจ้าต่อจากเมื่อวานอีกหรือ?”

หลังจากนั้นหญิงสาวก็ร้องไห้ “ถ้าต้องมีชีวิตอยู่เช่นนี้ ข้าอยากตายมากกว่า”

“เชื่อก่อน ข้าจะต้องพาเจ้าออกไปจากขุมນรกนี้ให้ได้”

โอหยางໂໜวส่ายหัว เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า จะได้พบกับคู่รักที่ด้านหน้าของพวกเขา โอหยางໂໜวส่งสัญญาณให้หวัง ให้เขาจับพวกเขาทั้งคู่ แต่ไม่ต้องสังหารพวกเขา

หวังเฟิงเข้าใจ และนำทหารองครักษ์ 2 นาย ลอบเข้าไปใกล้พวกเขา

“อ้า เจ้าเป็นใคร?” หญิงสาวก็ร้อง แต่ทหารองครักษ์รีบปิดปากของเธออย่างรวดเร็ว จากนั้น ก็ตีพวกเขาให้สลบ ใช้เชือกมัดแขนขาของพวกเขา และใช้ผ้าปิดปากของพวกเขาไว้ จากนั้น ก็ลากพวกเขาไปไว้ที่หลังก้อนหินขนาดใหญ่

หลังจากที่มีการแทรกแซงเล็กน้อยๆ ด้านหลังของสันเขาก็เงียบสงบอีกครั้ง

ที่ด้านหน้า หลังจากฝ่ายข่าวกรองได้รับข้อความจากนกเฟิง พวกเขาก็แจ้งให้เจ้าชีฮูทราบในทันที

จากนั้น เจ้าชีฮูก็ตะโกนออกไปว่า “ฟังคำสั่งข้า โจมตี!”

“ขอรับ!!!” กองกำลังได้ปรากฏตัวออกมาจากป่า และเก็บกวาดสิ่งกีดขวางบนเส้นทางที่จะขึ้นไปบนสันเขา

กลุ่มแรกที่พวกเขาพบก็คือ หน่วยลาดตระเวนบางส่วน ที่ถูกส่งลงมาจากฐานที่มั่นบนภูเขา

“พวกเจ้าเป็นใคร?” พวกหน่วยลาดตระเวนงงวย พวกเขายังไม่เข้าใจสถานการณ์

“พวกเราคือผู้ที่มารับเอาชีวิตของพวกเจ้า” เจ้าชีฮูฟ่งไปข้างหน้า และแทงหอกของเขาออกไป การเคลื่อนไหวของเขารวดเร็วดุจสายฟ้า หอกของเขาแทงไปที่ท้องของโจรภูเขาที่อยู่ด้านหน้า ทำให้เขาล้มลงด้วยความเจ็บปวด

หลังจากที่พวกเขาจัดการหน่วยลาดตระเวนทั้งหมดแล้ว กองกำลังก็เคลื่อนไปข้างหน้า

สิ่งกีดขวางแรกของเส้นทางขึ้นสันเขา มียามเฝ้าอยู่ มันเป็นเพียงกำแพงไม้ที่ทรุดโทรม คล้ายกับกำแพงค่าย

เมื่อพวกโจรภูเขาบนกำแพงเห็นศัตรูไหลออกมา พวกเขาก็ตื่นตระหนก พวกเขาริบลูกบางคนที่ยังนอนอยู่ แล้วจุดไฟสัญญาณ เพื่อแจ้งเหตุให้กับสิ่งกีดขวางที่อยู่ด้านหลังในทันที

เจ้าชีฮูรู้ว่าหน้าที่หลักของการโจมตีหลอกคือ การโจมตีหลอก แต่ถ้าวางสามารถดึงดูดโจรได้มาก มันก็จะสามารถลดแรงกดดันให้กับพวกที่แอบไปลอบโจมตีที่ด้านหลังสันเขาได้ ดังนั้น เป้าหมายแรกของเขาก็คือ อย่างน้อยต้องทำลายสิ่งกีดขวางให้ได้ซักแห่ง

หลังจากที่โอหยางโชวได้วิพากษ์วิจารณ์ฝ่ายข่าวกรองอย่างรุนแรง หัวหน้าที่ทั้ง 3 ก็ฝึกอบรมสายลับชั้นสูง ทำให้พวกเขาสามารถตรวจสอบรายละเอียดของสิ่งกีดขวางเหล่านี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

เพื่อที่จะทำลายมัน เจ้าชีฮูนำน้ำมันติดไฟออกมา จากนั้น เขาก็ส่งมอบมันให้กับกองพันทหารธนู ให้พวกเขารุมพลายลูกศรลงไปในน้ำมันติดไฟ แล้วยิงลูกศรเพลิงไปที่สิ่งกีดขวางนั้น

ฝนลูกศรเพลิงทำให้สิ่งกีดขวางลุกไหม้ และเพลิงก็ลุกลามอย่างรวดเร็ว ในไม่ช้า มันก็กลายเป็นทะเลเพลิง จนพวกเขาแทบจะมองไม่เห็นสิ่งกีดขวางนั้นได้อีก

พวกโจรภูเขาที่อยู่บนกำแพงของสิ่งกีดขวางได้เคาะระฆัง 7 ครั้ง นี่เป็นสัญญาณการแจ้งเตือนการโจมตีของศัตรู สถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาต้องการกำลังเสริม พวกเขาได้จุดไฟแจ้งเตือนต่อไปเรื่อยๆ จนข้อความถูกส่งต่อไปถึงผู้นำของพวกเขา

ผู้นำของพวกเขามีคำคืนที่ยาวนาน และยังไม่ได้ตื่นขึ้นมา เมื่อเขาถูกปลุกและได้ยินรายงาน เขาไม่สนใจเด็กสาวที่เขาเพิ่งจะเล่นสนุกด้วย เขาริบล่เต่งตัวและไปที่ห้องโถงประชุมในทันที

TWO Chapter 232 การกวาดล้างสันเขาเอ้อซี ตอนที่ 2

ณ สันเขาเอ้อซี, ฐานที่มั่นของโจรภูเขา, ห้องโถงประชุม

“สถานการณ์เป็นเช่นไร?” ผู้นำโจรภูเขาถาม เสียงของเขาเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวอย่างมาก “ใครกันที่กล้าโจมตีฐานที่มั่นของเรา?”

“มันเป็นกองทัพที่ถูกเตรียมพร้อม และมีมากกว่า 1,500 นาย พวกเขาใช้ลูกศรเพลิง ยิ่งเพื่อเผาทำลายสิ่งกีดขวางแรกของเรา” โกวโถวที่ได้รับข้อมูลมากล่าวออกไป

“เฮอะ บังอานัก!” ผู้นำโอรธมากเมื่อได้ยินว่าศัตรูมีไม่ถึง 2,000 คน “สั่งให้พี่น้องของเรา ฆ่าพวกมันที่สิ่งกีดขวางที่สอง”

“ขอรับ!” ที่ปรึกษาวิ่งออกไปกระจายคำสั่ง

ที่เชิงเขา เจ้าซึซุและกองกำลังของเขามองไปที่สิ่งกีดขวางที่ถูกเผาไหม้โดยไม่ได้เคลื่อนไหวใดๆ

ภายในสิ่งกีดขวาง พวกโจรภูเขาคannotหนีออกมาได้ ก็กรีดร้องอย่างเจ็บปวด เปลวเพลิงเผาไหม้ทั่วทุกหนทุกแห่ง แม้จะมีบางส่วนที่หนีออกมาได้ หัวของพวกเขาก็ถูกไหม้ด้วยไฟ พวกเขาล้มลงกับพื้นและร้องขอความช่วยเหลือ

เมื่อสิ่งกีดขวางถูกเผาไหม้ทั้งหมดแล้ว เจ้าซึซุก็สั่งให้หยุดโจมตีทันที

ไฟใหม่นี้กินเวลาถึง 1 ชั่วโมง ก่อนที่มันจะค่อยๆมอดดับลง เจ้าซึซุสั่งให้ทหารของเขาไปช่วยกันดับไฟ เพื่อเปิดทางให้พวกเขาสามารถเดินทางต่อไปได้

20 นาทีต่อมา กองกำลังก็สามารถเดินทางได้อีกครั้ง

ระหว่างทาง พวกเขาไม่เห็นโจรภูเขามาแต่คนเดียว เพราะพวกเขาได้ถอยกลับไปสิ่งกีดขวางเส้นทางแห่งที่ 2 แล้ว เจ้าซึซุรู้ว่าการทดสอบที่แท้จริงกำลังจะเกิดขึ้น

เขามองไปที่สิ่งกีดขวางที่ขวางเส้นทางอยู่ มันสร้างขึ้นจากหิน การโจมตีด้วยไฟคงไม่ได้ส่งผลเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว สิ่งกีดขวางแห่งที่ 2 นี้ ยากต่อการโจมตีและง่ายต่อการป้องกัน ด้วยกองกำลังในปัจจุบันของเขา การพยายามจะทะลวงมันตรงๆนั้นยากเทียบได้กับการปีนขึ้นไปบนสวรรค์

หัวหน้ากลุ่มโจรภูเขายืนอยู่บนกำแพงตะโกนออกมาว่า “พวกเจ้าเป็นใคร? ถ้าที่จะทำลายสิ่งกีดขวางของพวกเรา และยังกล้าที่จะคิดโจมตีฐานที่มั่นของพวกเรา?”

“ข้าคือผู้ที่จะมาเอาชีวิตพวกเจ้า พวกเจ้ามันไร้ยางอายและขาดความสำนึกผิดชอบชั่วดี พวกเจ้าปล้นสะดมพวกคนเถื่อนภูเขา พวกเจ้าทุกคนไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่”

“ฮ่าๆๆ!!!” เหล่าโจรภูเขหัวเราะเยาะ ราวกับคำกล่าวของเขจะเป็นเพียงเรื่องตลกขบขัน “ด้วยจำนวนพวกเจ้าเพียงเท่านี้ เจ้ากลับต้องการจะทำการใหญ่หรือ? ฮ่าๆๆ มันคงจะดีกว่า หากพวกเจ้ากลับบ้านไป และป้อนอาหารลูกๆของพวกเจ้า!”

“ฮ่า!ฮ่า!ฮ่า!ฮ่า!” กลุ่มโจรภูเขหัวเราะเยาะเย้ยเสียงดัง เพื่อล้อเลียนเหล่าทหาร

เจ้าซึซุไม่ได้เคลื่อนไหว เขาเพียงตะโกนกลับไปว่า “พวกเด๋วซี้ตลาด พวกเจ้ามีความภูมิใจอะไรกัน? พวกเจ้ากล้าที่จะออกมาต่อสู้กับท่านปู่ของพวกเจ้าหรือไม่?”

เหล่าทหารกล่าวสนับสนุนผู้บัญชาการของพวกเขา และเริ่มเยาะเย้ยพวกโจรภูเขา พวกเขาดูถูกเหยียดหยามพวกโจรภูเขา เพื่อช่วยให้พวกเขาออกมาจากสิ่งกีดขวาง

“เจ้า!” หัวหน้ากลุ่มโจรภูเขาโครธ “อิงธนู! อิงพวกมัน! ฆ่าพวกมันซะ!”

เมื่อพลธนูได้ยินคำสั่ง พวกเขาก็เริ่มยิงฝนลูกศรออกไปที่กองกำลังของศัตรู

เจ้าชีฮูได้เตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์นี้แล้ว เขาสั่งให้ทหารโล่กระบี่ยกโล่ขึ้นมาป้องกันลูกศร แล้วพวกเขาก็ค่อยๆถอยออกมาจากระยะยิง

“อ่าอ่า!” หัวหน้ากลุ่มโจรภูเขาหัวเราะอย่างพึงพอใจ “ตอนนี้ใครกันแน่ที่จี๊ซลาด?”

เจ้าชีฮูเป็นนายทหารที่โอหังโอห่าเชื่อมั่นเป็นอย่างมาก เขาไม่ใช่คนทั่วไป เมื่อเขาเห็นพวกโจรภูเขายิงลูกศรมา เขาก็ดูทิศทางลม และเริ่มวางแผน เขาสั่งให้ทหารตัดกิ่งไม้สด และชุบพวกมันด้วยน้ำมันติดไฟ แล้วให้ทหารโล่กระบี่ ฝ่าฝนลูกศรนำกิ่งไม้สดเหล่านี้ไปกองไว้ที่ด้านล่างกำแพงของสิ่งกีดขวาง

พวกโจรภูเขาไม่รู้จักน้ำมันติดไฟ เมื่อพวกเขาเห็นการกระทำของเหล่าทหาร พวกเขาก็มีงง ไม่รู้ว่าศัตรูของพวกเขา กำลังทำอะไร

หลังจากที่พวกทหารกลับมา เจ้าชีฮูก็สั่งให้ทหารธนูยิงลูกศรเพลิงไปที่กองกิ่งไม้สดเหล่านั้น

เพียงชั่วครู่ต่อมา ควณก็พุ่งขึ้นมาจากกองกิ่งไม้สด และลมก็พัดพวกมันเข้าไปในสิ่งกีดขวาง ซึ่งมันได้กลายเป็นหมอกควันปกคลุมพวกโจรภูเขา

ควณหนาปกคลุมทั่วทั้งสิ่งกีดขวาง มันยากที่พวกเขาจะทนได้ พวกเขารู้สึกหายใจติดขัดมากขึ้น พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากออกมาหายใจที่นอกกำแพง แล้วค่อยกลับเข้าไป

เจ้าชีฮูว่าโอกาสนั้น เขาสั่งให้กองกำลังของเขาโจมตีสิ่งกีดขวาง

ก่อนที่พวกเขาจะบุกเข้าไป เขาสั่งให้ทหารใช้ผ้าเปียก ปีกจุมูกและปากของพวกเข เพื่อป้องกันควณ

พวกโจรภูเขากำลังยุ่งวุ่นวายกับการช่วยตัวเอง เมื่อปราศจากภัยคุกคามจากพลธนู กองกำลังของเจ้าชีฮูจึงรีบฟังประตู เจ้าชีฮูสั่งให้ทหารธนูนำกิ่งไม้สดที่ติดไฟออกไป แล้วให้ทหารโล่กระบี่บุกเข้าไปในสิ่งกีดขวาง

พวกโจรภูเขาเป็นดั่งฝูงแมลงวันในหมอกควัน เมื่อพวกเขาเห็นศัตรูบุกเข้ามา พวกเขาก็กลายเป็นฝูงนกที่กระจัดกระจายกันออกไป ขณะที่ทหารโล่กระบี่ไล่ตามพวกเขาไปรอบๆ

หมอกควันที่หนาแน่นค่อยๆจางลง และเจ้าชีฮูก็ประสบความสำเร็จในการเอาชนะสิ่งกีดขวางที่ 2

ณ ที่มั่นโจรภูเขา, ห้องโถงประชุม

“รายงาน!” คนส่งสาส์นรีบเข้าไปในห้องโถงประชุม แล้วกล่าวว่า “เรียนท่านผู้นำ ศัตรูได้จัดการสิ่งกีดขวางที่ 2 แล้ว และพวกเขาก็กำลังมุ่งหน้ามายังสิ่งกีดขวางที่ 3 ขอรับ”

“อะไรนะ?” ผู้นำโจรภูเขาขึ้นยืนทันที ซึ่งมันทำให้พื้นถึงกับสั่นไหว “เฮ้ยมัน ข่างไรประโยชน์จริง เจ้าขะเอ๊ย มันพ่ายแพ้อย่างรวดเร็วได้อย่างไรกัน?”

“ท่านผู้นำ ดูเหมือนว่าศัตรูของพวกเราจะไม่ธรรมดา” ที่ปรึกษาโกวโลวกล่าว

“อืม” ในที่สุด เขาก็ให้ความสนใจ “ตามเข้าไปที่สิ่งกีดขวางแห่งสุดท้าย ข้าต้องการจะดูว่าใครกำลังบุกเข้ามา”

“ขอรับ!”

ผู้นำโจร นำกองกำลังชั้นสูง 4,000 คน ไปที่สิ่งกีดขวางแห่งที่ 3 พร้อมกับเขา ซึ่งมันเป็นสิ่งกีดขวางที่แข็งแกร่งที่สุด มันเป็นดั่งป้อมปราการเหล็ก ที่ขวางเส้นทางเข้าประสาธ และไม้อาจทำลายได้

เจ้าชิฮูมองไปที่สิ่งกีดขวางแห่งที่ 3 เขารู้ว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะจัดการกับมันได้ ไม่ว่าเขาจะพยายามเพียงใดก็ตาม

ผู้นำโจรภูเขปรากฏตัวที่ด้านบนของกำแพง และตะโกนลงมาว่า “เจ้าเป็นใคร? บอกชื่อมา แล้วข้าจะไม่ฆ่าเจ้า”

เจ้าชิฮูหัวเราะเยาะ เป็นเพียงผู้นำโจรภูเขากลุ่มเล็กๆ แต่กลับกล้าพูดถึงกฎของเจียงฮู ช่างน่าขบขันนัก เจ้าชิฮูยังคงสงบ เขากล่าวออกไปว่า “จงฟังเอาไว้ เรามาจากกองทัพเมืองซานไห่ ถึงเวลาแล้วที่พวกเจ้าจะต้องยอมจำนน”

“ห่า? เมืองซานไห่? เจ้าจงใจกวณประสาธข้าหรือ?” ผู้นำโจรภูเขาไม่เคยได้ยินชื่อเมืองซานไห่มาก่อน

“เฮอะๆ เจ้าพวกคนโง่เอ๊ย” เมื่อเจ้าชิฮูเห็นผู้นำโจรภูเขปรากฏตัว เขาก็รู้ว่าการกิจของเขาสำเร็จแล้ว ดังนั้น เขาก็ยังพลุกสุญญานในทันที

เมื่อมันขึ้นไปถึงท้องฟ้า มันก็ระเบิดที่กลางอากาศ

“พวกเขากำลังทำอะไร? เรียกกำลังเสริมหรือ?” พวกโจรภูเขาไม่เข้าใจ

ณ สันเขาเอ้อซี, ด้านหลังสันเขา

กองกำลังหลักได้รอนานกว่า 2 ชั่วโมงแล้ว ในที่สุด พวกเขาก็เห็นสัญญาณ พวกเขาริบลุกขึ้นในทันที “โหมดี!”

“ฆ่า!” กองกำลังออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขา และพุ่งเข้าไปในฐานที่มั่นบนภูเข

ก่อนที่จะพวกเขาจะออกไป โอหยางโซวบอกให้ทหารองครักษ์ปลุกและแก้มัดคู่รักที่โชคร้ายคู่นั้น

หลังจากที่พวกเขาตื่น ผู้ชายก็มองไปที่โอหยางโซวอย่างตื่นตระหนก เขาถามอย่างตะกุกตะกักว่า “ท...ทา...ท่าน... ท่านเป็นใคร? ท่าน...ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร?”

โอหยางโซวส่ายหัวด้วยความผิดหวัง ในขณะที่หญิงสาวกลับสงบ และถามเขาว่า “ท่านมาที่นี่เพื่อทำลายฐานที่มั่นบนภูเขใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง ข้าเป็นลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ เผ่าคนเถื่อนภูเขขอให้ข้าช่วยพวกเขาทำลายฐานที่มั่นบนภูเขแห่งนี้ เจ้าสามารถนำทางให้ข้าได้หรือไม่?” โอหยางโซวอธิบายที่เขาไปที่นี้

เมื่อเธอเห็นว่าพวกเขาเป็นผู้ช่วยชีวิต เธอก็รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เธอริบลุกขึ้นทันที แล้วกล่าวว่า “ข้ารู้เส้นทาง ตามข้ามา”

ภายใต้การนำของหญิงสาว พวกเขาเดินทางเข้าไปในฐานที่มั่นได้อย่างราบรื่น และพวกเขาก็เดินเข้าไปสู่พื้นที่หลักของฐานที่มั่นบนภูเขา

ณ จุดนั้น ผู้นำโจรภูเขาได้นำกำลังกว่าครึ่งไปที่สิ่งกีดขวาง เมื่อคนที่เหลือเห็นกองกำลังบุกเข้ามาจากทางด้านหลัง พวกเขาก็ตื่นตระหนกเป็นอย่างมาก

นอกเหนือจากคนที่รักษาความปลอดภัยแล้ว พวกโจรภูเขาส่วนใหญ่ไม่ได้ถืออาวุธ พวกเขาจะได้รับอาวุธจากคลังแสงก็ต่อเมื่อพวกเขาจะออกไปปฏิบัติการเท่านั้น

ดังนั้น กองกำลังชั้นสูงของเมืองซานไห่จึงเผชิญหน้ากับพวกโจรที่ไร้อาวุธ

การฆ่าเพียงฝ่ายเดียว คือคำนิยามของการสู้รบครั้งนี้

จากทหารที่เข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้ มี 2,000 นาย ที่เป็นคนเถื่อนภูเขา พวกโจรภูเขาเหล่านี้เคยรังแกพวกเขาหลายคนมาก่อน เมื่อเห็นศัตรูอยู่ตรงหน้า ตาของพวกเขาก็กลายเป็นสีแดง

ในขณะนั้น ทหารทั้งหมดที่เป็นคนเถื่อนภูเขาก็ก่ียวกราด พวกเขาฆ่าทุกคนที่อยู่ในสายตาของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นพวกโจรที่ต่อสู้ หรือคนที่ต่อสู้ไม่เป็นก็ตาม พวกเขาฆ่าทุกคนที่พยายามจะหลบหนีอย่างโหดเหี้ยม

เมื่อโอหยางโซวเห็นเช่นนั้น เขาก็สั่งให้ทหารของเขาเข้าไปขัดขวางการสังหารหมู่นั้น

เวลาเป็นสิ่งมีค่า และพวกเขาต้องกวาดล้างพวกโจรภูเขาที่นี้ออกให้หมด ก่อนที่พวกโจรภูเขาที่ไปยังสิ่งกีดขวางแห่งที่ 3 จะกลับมา พวกเขาไม่ควรจะเสียเวลากับคนที่ต่อสู้ไม่เป็นเหล่านี้

นอกจากนี้ ทหารก็ไม่ใช่นักฆ่า ถ้าไม่ถูกบังคับ เขาไม่ต้องการให้พวกเขาทำร้ายผู้บริสุทธิ์

หลังจากที่พวกเขาเข้ามาในฐานที่มั่นบนภูเขาแล้ว โอหยางโซวก็สั่งให้กองพันทหารองครักษ์ไปควบคุมประตูหลัก ทหารธนูเขียดหอรู เพื่อป้องกันการเรียกกำลังเสริม

ฝนเลือดได้ตกลงมาที่ฐานที่มั่นบนภูเขา พวกโจรภูเขาบางส่วนได้หนีไปที่สิ่งกีดขวาง และรายงานต่อผู้นำของพวกเขา “ท่านผู้นำ! ท่านผู้นำ! แย่แล้ว! แย่แล้ว!”

ผู้นำโจรภูเขา รู้สึกว่าการเคลื่อนไหวของเจ้าชีฮูเป็นไปอย่างแปลกประหลาด หลังจากที่เขาได้ยินเสียงตะโกน เขาก็เริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี เขารีบวิ่งลงไปและคว้าคอของโจรภูเขาที่ตะโกนออกมาอย่างโกรธเกรี้ยว “ว่ามา! เกิดอะไรขึ้นในฐานที่มั่น?” เขาแทบจะบีบคอโจรภูเขาคนนั้น

“แค่ก แค่ก” โจรภูเขาคนนั้นกลัวตายเป็นอย่างมาก “ท่านผู้นำ กองกำลังขนาดใหญ่ได้ปรากฏขึ้นที่ฐานที่มั่นบนภูเขาขอรับ”

“พวกเขามาจากไหน และมีจำนวนมากเท่าใด?”

“พวกเขามีจำนวนมาก ข้านับได้ไม่หมด พวกเขามาจากด้านหลังของสันเขา” พวกโจรภูเขาเหล่านี้รีบหนีมาที่นี่ แล้วพวกเขาก็มีเวลาใส่ใจศัตรูของพวกเขาได้อย่างไร

“ด้านหลังสันเขาหรือ?” ผู้นำโจรภูเขาประหลาดใจมากขึ้น มันไม่เคยเกิดเรื่องเช่นนี้มาก่อนในชีวิตของเขา เขาพิมพ์ “ด้านหลังสันเขาเป็นหน้าผา แล้วพวกเขาขึ้นมาได้อย่างไรกัน?”

ที่ปรึกษาของเขายังคงสงบ และรีบเตือนเขาว่า “ท่านผู้นำ สิ่งที่เราควรจะทำตอนนี้คือการตัดสินใจ เราต้องเลือกว่าจะกลับไปช่วยฐานที่มั่นบนภูเขา หรือลงจากภูเขาโดยตรง”

“นั่นก็ถูก” ผู้นำโจรภูเขาสงบสติอารมณ์ลง “การลงจากภูเขาไม่ใช่ทางเลือก เส้นทางคับแคบเกินไป ถ้าศัตรูปิดกั้นเส้นทาง พวกเราก็คงจะตายกันหมด” ผู้นำโจรภูเขาารู้สึกผิดหวัง ข้อได้เปรียบของสันเขา ได้กลายเป็นสิ่งกีดขวางพวกเขาในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้

“เราจะกลับไปและต่อสู้กับพวกเขา!” ผู้นำโจรภูเขาเลือกที่จะต่อสู้เป็นครั้งสุดท้าย

TWO Chapter 233 การกวาดล้างสันเขาเอ้อซี ตอนที่ 3

พวกโจรภูเขาตัดสินใจที่จะโยนทุกสิ่งทุกอย่างทิ้ง แล้วกลับไปช่วยฐานที่มั่นบนภูเขาในทันที

เมื่อพวกเขาได้มาถึงทางเข้าฐานที่มั่น โอหยางโชวก็ได้เข้าควบคุมฐานที่มั่นทั้งหมดแล้ว พวกเขาได้สังหารและบังคับให้พวกโจรภูเขาที่เหลือยอมจำนน จากนั้น ก็มัดพวกโจรภูเขาเหล่านี้ไว้

เมื่อมองไปที่ประตูฐานที่มั่นที่ปิดสนิท ผู้นำโจรภูเขาโกรธเป็นอย่างมาก จนเขาเกือบที่จะอาเจียนเป็นเลือดออกมา เขาไม่เคยคิดเลยว่าศัตรูของพวกเขาจะจัดการได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ครั้งนี้ เขาได้ล้มเหลวอย่างสมบูรณ์

โอหยางโชวยืนอยู่บนหอธนู โดยมีทหารองครักษ์ยืนอยู่ข้างกาย เขาตะโกนออกไปว่า “พวกโจรภูเขาที่อยู่ข้างนอก จงฟัง ข้าได้ยึดฐานที่มั่นของพวกเจ้าไว้แล้ว มันยังไม่สายเกินไปที่พวกเจ้าจะยอมจำนน”

“เจ้ามีความกล้าหรือไม่? เหตุใดจึงไม่ออกมาต่อสู้เป็นตายกับข้า?” ผู้นำโจรภูเขาตะโกนออกไปด้วยความโกรธ

โอหยางโชวรู้ว่าถ้าเขาไม่ฆ่าผู้นำของพวกโจรภูเขา เขาก็คงไม่สามารถทำให้พวกโจรภูเขายอมจำนนได้ “ตกลง ข้าจะให้สิ่งที่เจ้าต้องการ” เขาหันไปรอบๆ แล้วถามว่า “ใครอยากจะออกไปต่อสู้และฆ่าเขาบ้าง?”

“ท่านลอร์ด ส่งข้าออกไปเถอะ!” เอ้อหลายและขุนพลซีกล่างออกมาพร้อมกัน พวกเขาทั้ง 2 ยากจะออกไปต่อสู้

ทั้ง 2 ต้องการต่อสู้กับผู้นำโจรภูเขา แต่มันก็แทบจะไร้ประโยชน์ เพราะผู้นำโจรภูเขาอยู่คนละระดับกับพวกเขา โอหยางโชวไม่รู้ว่าจะเลือกใครดี

ในขณะนั้นเอง หวังเฟิงก็ลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า “เพียงแค่นำไก่ เหตุใดถึงต้องใช้มีดฆ่าโค ท่านลอร์ด ส่งข้าออกไปเถอะ!”

โอหยางโชวตะลึง ก่อนจะกล่าวว่า “ดี ข้าจะให้เจ้าออกไปต่อสู้กับเขา!”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!” หวังเฟิงรีบเดินลงมาจากหอธนูทันที

เอ้อหลายและขุนพลซีกพอใจกับการตัดสินใจครั้งนี้ แน่แน่นอนว่าพวกเขาย่อมไม่คัดค้านใดๆ

ประตูฐานที่มันเปิดออก และหวังเฟิงก็เดินออกมา ภายใต้การคุ้มกันของกองพันทหารองครักษ์ จากนั้น เขาก็ชี้หอกของเขาไปที่ผู้นำโจรภูเขา แล้วกล่าวว่า “หวังเฟิงแห่งเมืองซานไห่ มาที่นี่เพื่อสังหารเจ้าแล้ว”

เมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามส่งนายทหารหนุ่มออกมา ผู้นำโจรภูเขา ก็โกรธมากยิ่งขึ้น “เจ้าเด็กโง่ที่เพ่งหย่านมแม่ ก็นกระบี๋ของท่านปู่เจ้าชะ!” เขาชักกระบี่ของเขาออกมา แล้วพุ่งเข้าไปหาหวังเฟิงในทันที

หวังเฟิงยังคงไม่สะทกสะท้าน เขาพุ่งไปข้างหน้าแล้วสะบัดหอกของเขาปะทะกับกระบี่ อาวุธทั้ง 2 สร้างมาจากเหล็กชั้นดี มันจึงมีคุณภาพใกล้เคียงกัน

ปาจิฉวนและหอกใช้ร่วมกันได้ดีที่สุด หวังเฟิงใช้ท่วงท่าของปาจิฉวนในการแทงหอกแต่ละครั้ง

ทุกครั้งที่หอกปะทะกับกระบี่ พลังอำนาจของมันได้ถูกส่งผ่านไป ทำให้มือขวาของผู้นำโจรภูเขา ในช่วงที่เขาประมาทนี้ เขาเกือบจะทำให้กระบี่หลุดออกจากมือของเขา เขาประหลาดใจเป็นอย่างมาก และเขาก็ไม่กล้าที่จะประมาทฝ่ายตรงข้ามอีกต่อไป

เพื่อที่จะขึ้นเป็นผู้นำของโจรภูเขาทั้งหมดนี้ได้ เขาต้องเป็นคนที่แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ท่วงท่าของเขาหนักหน่วง และทรงพลัง เมื่อรวมกับประสบการณ์ที่มากล้นของเขาแล้ว พวกเขาทั้งคู่จึงต่อสู้กันได้อย่างสูสี

บนหอธนู เอ้อหลายและขุนพลซีกำลังดูการต่อสู้ การแสดงท่วงท่าของหวังเฟิงทำให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 พอใจมาก และพวกเขาก็กล่าวแสดงความเห็นบ้างเป็นครั้งคราว

เมื่อออกกองพันทหารองครักษ์เห็นนายพันของพวกเขาแสดงศิลปะการต่อสู้ของเขา พวกเขา ก็เริ่มส่งเสียงเชียร์ พวกโจรภูเขา ก็ไม่น้อยหน้า พวกเขาส่งเสียงเชียร์ผู้นำของพวกเขาเช่นกัน สุดท้าย มันก็กลายเป็นสงครามเสียงของทั้ง 2 ฝ่าย

บรรยากาศทำให้เลือดของทุกคนเดือดพล่าน การต่อสู้ของทั้งคู่ทำให้รอบๆ เวก่กลายเป็นไฟ การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งของพวกเขา มุ่งเป้าไปที่ชีวิตของฝ่ายตรงข้าม พวกเขาใช้วิธีต่างๆ เพื่อสังหารศัตรูของตน

โอหยางโขวรู้ว่ามันเป็นเรื่องยาก ที่หวังเฟิงจะมีโอกาสได้ต่อสู้เช่นนี้ เขาอาจจะทะลวงคอขวด และเลื่อนขั้นเป็นนายทหารชั้นกลางไปเลยก็ได้

โอหยางโขวไม่ใช่สุภาพบุรุษ เพื่อความปลอดภัยของหวังเฟิง เขาสั่งให้ขุนพลซีกองทัพเพื่อฆ่าผู้นำโจรภูเขาทันที หากหวังเฟิงตกอยู่ในสถานการณ์ที่จะเป็นอันตราย

โชคดีที่มันไม่ได้มีสถานการณ์เช่นนั้นในตอนท้าย

แรงกดดันของผู้นำโจรภูเขาได้จุดประกายศักยภาพของหวังเฟิง

เขาพุ่งเข้าไปใกล้ศัตรูของเขา จากนั้น ก็สะบัดหอก เพื่อใช้เทคนิคที่ดีที่สุดของปาจิฉวน ‘ยึดเกาะขุนเขา’ หอกกลายเป็นเหมือนกับบอสรพิษ ขณะที่มันปะทะกับดาบ มันได้ผลักดันให้ผู้นำโจรภูเขาล้มลง มันเป็นดั่งเงา หอกยังคงพุ่งต่อไป บังคับให้ผู้นำโจรภูเขาทั้งกระบี่ลงกับพื้น

หลังจากที่ผู้นำโจรภูเขาทิ้งอาวุธของเขาแล้ว ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นสีขาว ขณะที่เขาพึมพำออกมาว่า “ชีวิตของข้าสิ้นสุดลงตรงนี้สินะ จัดการต่อเถอะ”

เพื่อชัยชนะ หวังเฟิงแทงหอกของเขาออกไป มันพุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วดุจสายฟ้า จากนั้น หอกก็แตกทะลุหน้าอกของผู้นำโจรภูเขา

เสียงกรีดร้องของผู้นำโจรภูเขาดังขึ้น และค่อยๆ เงียบลงช้าๆ

เมื่อหวังเฟิงดึงหอกกลับมาจากหน้าอกของผู้นำโจรภูเขา เลือดสดๆ ก็ไหลออกมา กระจายไปทั่วพื้นดิน ดวงตาของผู้นำโจรภูเขาเบิกกว้าง เขาไม่อยากจะเชื่อ ขณะที่เขาล้มตัวลงกับพื้น

หลังจากที่เขาฆ่าคู่ต่อสู้ของเขาแล้ว หวังเฟิงก็ปิดตาของเขาลง รวากับเขากำลังระลึกถึงการต่อสู้เมื่อครู่

ด้านหน้าฐานที่มั่น พวกโจรภูเขากลายเป็นแอ่งค้ำ พวกเขาไม่กล้าขยับเคลื่อนไหวใดๆ ขณะที่พวกเขาจ้องมองไปที่หวังเฟิงที่กำลังยืนปิดตาอยู่

“ฆ่าเขา แก่แก้นให้ท่านภูเขา!” สุดท้าย พวกโจรก็เริ่มมีปฏิกิริยา

“ปกป้องท่านขุนพล!” กองพันทหารองครักษ์รีบวิ่งมาล้อมรอบหวังเฟิงไว้

โอหยางໂໜ່ที่ยืนอยู่บนหอธนูสั่งให้ยิงธนูออกไปในทันที

ฝนลูกศรตกลงมาใส่กลุ่มของพวกโจรภูเขา ทำให้มีผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก หลังจากนั้นไม่นาน พวกโจรภูเขาก็ได้สติ ศัตรูได้ยึดฐานที่มั่นของพวกเขาไว้แล้ว และพวกเขาก็ใช้ประโยชน์จากมัน เมื่อรู้เช่นนั้น พวกโจรภูเขาทั้งหมดก็เริ่มถอยหนีเหมือนหนู

โอหยางໂໜ່รู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้ควรทำอะไร เขายืมไม้ให้กับเอ้อหลายและขุนพลซี ก่อนจะกล่าวว่า “ไปกันเถอะ”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่โอหยางໂໜ່ออกมาจากฐานที่มั่นบนภูเขา เขาก็มองไปที่พวกโจรภูเขา แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าจะไม่ยอมจำนนเช่นนั้นหรือ? ถ้าเช่นนั้น ก็อย่าได้โทษข้าที่ต้องฆ่าพวกเจ้า”

พวกโจรภูเขารู้ว่ามันจบแล้ว และพวกเขาก็เริ่มแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งวางอาวุธและยอมจำนน ขณะที่อีกกลุ่มเลือกที่จะหนี

คนที่พยายามหนีออกไป เห็นได้ชัดว่าเป็นพวกไร้ความสามารถ พวกเขารู้ว่า พวกเขาทำเรื่องชั่วร้ายมามาก พวกเขาคงจะไม่ได้รับการละเว้นแน่ หากพวกเขายอมจำนน

สำหรับคนเหล่านี้ โอหยางໂໜ່ไม่ได้ให้โอกาสพวกเขา เขาสั่งให้ทหารของเขาออกไปล่าพวกเขาในทันที

สิ้นเขาเอื้อชีอันตรายมาก นอกจากเส้นทางลงเขาเพียงทางเดียวแล้ว ทางอื่นๆที่เหลือเป็นหน้าผา ดังนั้น การกระโดดลงไปจึงมีแต่ความตายเท่านั้นที่รออยู่ แทบไม่โอกาสที่จะรอดเลย พวกเขาเห็นว่าเส้นทางลงเขาถูกปิดกั้น ทางเลือกเดียวของพวกเขาจึงเหลือเพียงกระโดดหน้าผาลงไป และหวังว่าตนจะโชคดี

แต่น่าเสียดาย ทหารธนูได้ปิดโอกาสสุดท้ายในการรอดชีวิตของพวกเขา

ทหารธนูยืนเรียงรายตามหน้าผา และยิงลงไป พวกโจรที่อยู่ไม่ไกลก็ถูกยิงตายทันที มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่นั้งรอดชีวิตไปได้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่สามารถกลายมาเป็นภัยคุกคามได้ โอหยางโจวก็ยังคงไม่ต้องการปล่อยพวกเขาไป เขาสั่งให้เจ้าชีชูและทหารของเขาออกค้นหาพวกที่เหลือ และกวาดล้างพวกเขาให้สิ้นซาก

หลังจากจัดการพวกโจรภูเขาที่หลบหนีแล้ว โอหยางโจวก็กลับไปที่ร่างของผู้นำโจรภูเขา เขาพบว่ามิโอเต็มบางอย่างอยู่ในร่างของผู้นำโจรภูเขา

ตามคาด มันเป็นเหรียญ หลังจากที่เขาหยิบมันออกมา และตรวจสอบมัน เขาก็ดีใจเป็นอย่างมาก มันเป็นเหรียญการอัญเชิญที่หายากมาก

เหรียญการอัญเชิญ(ระดับกษัตริย์) : สุ่มเรียกบุคคลทางประวัติศาสตร์มาทำงานให้กับคุณ

โอหยางโจวเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขา เขาจะใส่มันหลังจากที่กลับไปแล้ว

หลังจากจัดการพวกโจรภูเขาแล้ว โอหยางโจวก็สั่งให้ทหารของเขาเก็บกวาดฐานที่มั่นบนภูเขา และนำทรัพยากรที่เคลื่อนย้ายได้ทั้งหมดออกมา

ในขณะนั้นเอง เด็กสาวคนเถื่อนภูเขาคนหนึ่งก็วิ่งมาหาเขา แล้วกล่าวว่า “ผู้ช่วยชีวิต ผู้นำโจรภูเขา มีห้องลับ ข้าสามารถบอกทางไปที่นั่นกับท่านได้”

โอหยางโจวยิ้มอย่างยินดี “เยี่ยม ไปกันเถอะ!” โอหยางโจวทิ้งทหารองครักษ์ไว้ 1 กองร้อย เพื่อคอยปกป้องหวังเฟิง ส่วนเขานำคนที่เหลือเดินตามเด็กสาวคนเถื่อนภูเขาไป

ห้องลับซ่อนอยู่ในห้องนอน มันมีทางเดินซ่อนอยู่ใต้พื้นห้อง

พวกทหารองครักษ์กังวลเรื่องความปลอดภัยของเขา ดังนั้น พวกเขาจึงเดินเข้าไปก่อน เมื่อพวกเขาออกมาแล้ว ใบหน้าของพวกเขาก็ซีดขาว บางคนแสดงออกอย่างโกรธเกรี้ยว “ท่านลอร์ด มีหญิงสาวหลายคนถูกขังอยู่ในห้องลับขอรับ”

โอหยางโจวตะลึง และหันไปถามเด็กสาวคนเถื่อนภูเขา ก่อนจะถามว่า “เจ้าพาพวกเรามาที่นี่เพื่อช่วยพวกนางหรือ?”

เธอไม่ได้กังวลใจใดๆ และกล่าวออกมาตามจริงว่า “ข้าไม่กล้าปิดบังท่านผู้ช่วยชีวิต ข้ามีความตั้งใจเช่นนั้นจริงๆ แต่ข้าก็ไม่ได้โกหกท่าน สมบัติของเขาซ่อนอยู่ในนั้นจริงๆ”

โอหยางโจวพยักหน้า “เอาละ ไปกันเถอะ!”

มีคบไฟอยู่ทั้ง 2 ข้างของทางเดิน ดังนั้น มันจึงไม่ได้มืดอย่างที่คิด ตลอดเส้นทางเดิน เป็นพื้นที่เปียกชื้น เหน็บกาวเดินภายในใจได้ราว 70-80 ก้าว ก่อนที่เขาจะมาถึงห้องโถงที่เต็มไปด้วยแสงสว่าง

มองไปรอบๆ พื้นที่ถูกลูด้วยหนังสือสัตว์หนา และมีหญ้าแห้งอยู่ข้างใต้พวกมัน

มีหญิงสาวมากกว่า 100 คนที่นี่ พวกเธอสวมเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่ง พวกเขามองด้วยสีหน้าที่ว่างเปล่าและไม่แยแส ขณะที่พวกเธอนอนอยู่บนหนังสือสัตว์ เมื่อพวกเธอเห็นคนเข้ามา พวกเธอไม่ได้ตื่นตระหนกหรือมีความสุข ราวกับพวกเธอได้สิ้นสติกันไปหมดแล้ว

ในมุมหนึ่ง โอหยางโหวยังสังเกตเห็นเด็กสาวหลายคนที่คุณหนู แอบหลบอยู่ตรงนั้น สถานการณ์ของพวกเธอน่ากลัว พวกเธอมีกระดูกที่เปราะบาง และร่างกายของพวกเธอก็ปกคลุมไปด้วยกลิ่นอายของคนตาย

แม้ว่าโอหยางโหวจะไร้ความรู้สึก เขาก็ยังคงโกรธมากเมื่อได้เห็นฉากนี้ เขาคิดว่า ผู้นำโจรภูเขาคงจะเล่นสนุกและทรมานเด็กสาวเหล่านี้

เมื่อเด็กสาวคนหนึ่งเอนกู่เขาเดินไปข้างหน้า เธอก็ร้องไห้และหัวเราะออกมา “พี่สาว เราได้รับการช่วยเหลือแล้ว” ขณะที่เธอกำลัง เธอก็ชี้ไปที่โอหยางโหว “คุณชายท่านนี้เป็นลอร์ดแห่งเมืองซานไห่ เขามาที่นี่เพื่อช่วยพวกเรา พวกเขาได้ฆ่าปีศาจชั่วร้ายนั้นแล้ว ข้าเห็นด้วยตาตัวเอง”

เมื่อพวกเธอได้ยินเช่นนั้น หญิงสาวก็ค่อยๆฟื้นคืนความรู้สึกของพวกเธอ ความสุขและความมีชีวิตชีวาเริ่มปรากฏบนใบหน้าของพวกเธอ นำดาไหลออกมาจากดวงตาของพวกเธอโดยไม่ได้ตั้งใจ พวกเธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า จะมีใครมาช่วยพวกเธอออกไปจากสถานที่แห่งนี้

“ขอบคุณผู้ช่วยชีวิต!” หญิงสาวบางคนก็ฟื้นคืนความรู้สึกแล้ว พวกเธอเดินมาหาโอหยางโหว แล้วคุกเข่าลง ก่อนจะกล่าวออกมา

โอหยางโหวพยุงพวกเธอทั้งหมดขึ้น แล้วกล่าวว่า “ลูกขึ้นเถิด ไม่จำเป็นต้องขอบคุณข้า ตั้งแต่วันนี้ไป พวกเจ้าเป็นอิสระแล้ว กลับไปที่เผ่าและครอบครัวของพวกเจ้าเถิด”

TWO Chapter 234 การค้นหาลมพัดในห้วงลับ

“ขอบคุณที่ช่วยพวกเรา!” ในห้วงลับ หญิงสาวที่ได้รับการช่วยเหลือ กล่าวขอบคุณกับโอหยางโหวอีกครั้ง

โอหยางโหวโบกมือและหันไปรอบๆ เขาสั่งให้ทหารองครักษ์หาเสื้อผ้ามาให้พวกเธอสวมใส่ ก่อนจะส่งพวกเธอกลับไป

หลังจากจัดการสิ่งต่างๆแล้ว โอหยางโหวก็เดินลึกเข้าไปในห้วงลับ โดยมีเด็กสาวคนหนึ่งเอนกู่เขาชี้ทาง

ในห้วงลับของผู้นำโจรภูเขา เห็นได้ชัดเลยว่าไม่มีกับดักซ่อนอยู่ มันเป็นเพียงประตูไม้หนา ทหารองครักษ์จึงใช้แรงพังประตูได้ไม่ยากนัก

หลังจากประตูไม้พังลงแล้ว ภายในห้องลับมีกล่องจำนวนมากตั้งอยู่ เมื่อเปิดพวกมัน เขาพบกับสิ่งของหลากหลายชนิด ทั้งทองคำ เงิน และเพชรพลอย มันส่องประกายจนทุกคนเสบตา

โอหยางโซวนับกล่องทั้งหมด โดยมีกล่องทองคำ 2 ใบ, กล่องเงิน 5 ใบ และกล่องเพชรพลอย 1 ใบ

นอกเหนือจากกล่องเงิน 2 ใบแล้ว ส่วนที่เหลือโอหยางโซวเก็บเข้าไปในถุงเก็บของของเขาทั้งหมด เขารู้สึกแปลกๆ ห้องลับของผู้นำโจรภูเขาไม่ควรจะมีเพียงแค่ทรัพย์สินที่แสดงความมั่งคั่งเช่นนี้

“มีห้องลับอื่นอีกหรือไม่?” โอหยางโซวหันไปถามเด็กสาวคนเดือนงูเขา

เธอส่ายหัว แล้วกล่าวว่า “ที่นี่เป็นที่เดียวที่ข้ารู้”

โอหยางโซวไม่เชื่อว่าจะมีเพียงเท่านั้น เขาจึงสั่งให้ทหารองครักษ์ตรวจสอบอีกครั้ง หาประตูลับหรือสิ่งอื่นๆที่คล้ายกันนั้น ตัวเขาเองก็เข้าร่วมการค้นหาด้วยเช่นกัน เขาเคาะบนพื้นบ้าง ผ่นบ้าง

ทันใดนั้น เขาก็สังเกตเห็นตะเกียงน้ำมันที่แขวนอยู่ข้างผนัง ห้องลับไม่มีคบไฟอยู่ด้านใน มันพึ่งเพียงแสงจากห้องโถง ห้องลับจึงมืดมาก ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมถึงไม่มีใครสังเกตเห็นตะเกียงน้ำมันก่อนหน้านี้

โอหยางโซวเดินเข้าไป พยายามที่จะขยับตะเกียงน้ำมัน เขาเพียงแค่ค้มมันเบาๆ โดยไม่ได้ใช้แรงมากนัก ตะเกียงก็พลิกกลับ แล้วเกิดเสียงดังก้องขึ้นภายในห้องลับ ผนังภายในห้องลับจมลง เปิดเป็นทางเดินขนาดเล็ก ที่มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่พอจะเข้าไปได้

โอหยางโซวให้ทหารองครักษ์คอยรักษาความปลอดภัยที่ทางเข้า ในขณะที่เขาเดินเข้าไปคนเดียว มันเป็นพื้นที่ที่แคบมาก ซึ่งเพียงพอให้คนยืนอยู่ได้เพียง 2 คนเท่านั้น มีกล่องไม้ 3 ใบ วางอยู่ไว้ตรงกลาง

โอหยางโซวเริ่มเปิดกล่อง มีแสงเปล่งออกมาอย่างอ่อนโยนจากภายในกล่อง ซึ่งมันมีลูกประคำขนาดเท่าไข่ห่านที่วางอยู่ในกล่องใบแรก เมื่อถือมัน เขารู้สึกได้ถึงความเย็น

ลูกประคำเย็น : ช่วยไฟกัส, ลดอุณหภูมิ, ช่วยในการบ่มเพาะ

มันเป็นไอเทมสนับสนุนที่ดี เพียงแต่ เขาไม่รู้ว่ามันจะช่วยเพิ่มการบ่มเพาะกำลังภายในของเขาได้อย่างไร

โอหยางโซเปิดกล่องใบที่สอง มันมีเพียงคู่มือเทคนิคลับฉบับหนึ่งวางอยู่ที่ด้านใน บนหน้าปกเขียนว่า ‘คู่มือเทคนิคลับ เพลงกระบี่หวิงสู’ มันเป็นเทคนิคลับระดับกษัตริย์

โอหยางโซเดาว่า นี่คือนิเทศลับที่ผู้นำโจรภูเขาใช้

แม้ว่าไอเทมในกล่องที่สองจะดี แต่มันก็ส่งผลต่อตัวโอหยางโซวเพียงเล็กน้อย มันทำให้เขารู้สึกผิดหวัง เขาจึงเปิดกล่องใบสุดท้าย โดยหวังว่าจะได้รับสมบัติบางอย่าง

ชื่อ : กระบี่ฉิ่งเฟิง(ระดับทองคำขาว)

ความแข็ง : 68

ความคม : 70

ความทนทาน : 55

ลักษณะพิเศษ : กระบี่ทำลายล้าง(เมื่อความแข็งของอาวุธที่เข้าปะทะต่ำกว่าความแข็งของกระบี่ฉิ่งเฟิง มีโอกาสที่จะทำลายอาวุธนั้นได้ในทันที)

การประเมิน : กระบี่ฉิ่งเฟิง เดิมเป็นกระบี่คู่ฉิ่งเฟิง เป็นอาวุธที่เล่าปีเคยใช้ในยุค 3 ก๊ก ในครั้งที่เล่าปีโจมตีแคว้นหวู่ เพื่อแก้แค้นซุนกวนที่ฆ่ากวนอู สุดท้าย ซุนกวนได้สั่งให้คนของเขาเผาทัพเล่าปี มันบังคับให้เล่าปีต้องหลบหนี ในการหลบหนีครั้งนั้น เขาได้สูญเสียกระบี่คู่ของเขาไป 1 เล่ม

สมบัติ มันเป็นสมบัติจริงๆ

นี่เป็นอาวุธระดับทองคำขาวชิ้นแรกที่โอหยางโชนได้รับมาตั้งแต่เริ่มเกมส์ และมันคงจะเป็นอาวุธระดับทองคำขาวชิ้นแรกของเกมส์ที่ผู้เล่นได้รับ

นอกเหนือจากสถานะความแข็งและความทนทานแล้ว มันยังมีสถานะความคม และที่สำคัญที่สุดคือ ลักษณะพิเศษ ‘กระบี่ทำลายล้าง’ จากความแข็งของมัน ครอบครองที่ศัตรูของเขาไม่ใช่อาวุธระดับพระเจ้า มีโอกาสสูงที่มันจะส่งผลต่ออาวุธของผู้เล่น

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว มันทำให้กระบี่เล่มนี้น่ากลัวมาก ลองคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามสามารถทำลายอาวุธของคุณได้ตลอดเวลาในระหว่างต่อสู้ แล้วคุณจะมุ่งเน้นไปที่การต่อสู้ได้อย่างไร?

มันเป็นกระบี่ที่ยอดเยี่ยม น่าเศร้าที่โอหยางโชนไม่รู้เทคนิคกระบี่ใดๆ เวลาและความพยายามของผู้เล่นมีจำกัด เมื่อโอหยางโชนได้เลือกหอกเป็นอาวุธหลักของเขาแล้ว เขาจะไม่ยุ่งชานกับเรื่องอื่นอีก

โอหยางโชนปิดกล่องทั้ง 3 แล้วเก็บมันไว้ในถุงเก็บของของเขา ก่อนจะเดินกลับออกไป โอหยางโชนไม่ได้หยุดเดิน เขาสั่งให้ทหารองครักษ์นำกล่องเงินที่เหลือกลับไปด้วย

เมื่อพวกเขาเดินออกมาจากห้องลับ หวังเฟิงก็มาพบกับพวกเขา ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความสุขที่ไม่อาจควบคุมได้

โอหยางโชนถามเขาว่า “เจ้าเลื่อนขั้นหรือไม่?”

หวังเฟิงพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “ข้าไม่ได้ทำให้ท่านลอร์ดผิดหวัง ตอนนี้ ข้าได้เป็นนายทหารชั้นกลางแล้วขอรับ”

“ดี ตอนนี้ ข้ามีนายทหารชั้นยอดเพิ่มขึ้นมาอีกคนเดียว” โอหยางโชนรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง จากนั้น เขาก็ตรวจสอบสถานะของหวังเฟิง

ชื่อ : หวังเฟิง(ระดับทอง)

อัตลักษณ์ : นายพันแห่งกองพันทหารองครักษ์ แห่งเมืองซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นกลาง

ความจงรักภักดี : 95

ความเป็นผู้นำ : 55

กำลัง : 75

สติปัญญา : 40

การเมือง : 35

ลักษณะพิเศษ : ต่อสู้กับความตาย(ขวัญและกำลังใจของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%), การพุ่ง(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 20%)

ฝึกฝน : ปาเจีฉวน

อุปกรณ์ : ชุดเกราะหมิงกวงทหาร, กระบี่เหล็กประณีต

การประเมิน : ศิษย์เอกของมาสเตอร์หลินเยว่ มีบุคลิกตรงไปตรงมา เป็นคนชอบธรรม และจงรักภักดีอย่างที่สุด

หลังจากหวังเฟิงกลับมา เขาก็นำกองพันทหารองครักษ์ไปเก็บกวาดฐานที่มั่นบนภูเขาอีกครั้ง

เวลา 11.00 น. การทำงานทั้งหมดของพวกเขาเกือบจะเสร็จสิ้นแล้ว

โอหยางໂໜประกาศว่า เขาจะให้รางวัลกับทหารด้วยกลองเงินทั้ง 2 ใบนี้ ทำให้พวกเขารู้สึกยินดีและส่งเสียงปรบมือให้โอหยางໂໜ

จากปฏิบัติการในครั้งนี้ พวกเขาได้รับเชลยทั้งหมด 10,850 คน ซึ่งเป็นโจรภูเขาที่ต่อสู้ได้ 4,750 คน และยังได้รับเงินอีกกว่า 5,800 เหรียญทอง ซึ่งยังไม่แนับรวมสมบัติอื่นๆอีก

โอหยางໂໜเก็บเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุด เขาทิ้งธนูพิษและทรัพยากรพื้นฐานอื่นๆไว้ แล้วสั่งให้ฝ่ายข่าวกรองไปแจ้งให้เผ่าคนเถื่อนภูเขา มารับทรัพยากรเหล่านี้ไป

เหตุผลที่เขาทำเช่นนี้ ก็เพราะมันเป็นเรื่องยากในการขนส่ง และเขายังจะใช้มันเป็นการขอบคุณเผ่าต่างๆ เพื่อให้เผ่าคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้ยินดีทำงานร่วมกับเมืองซานไห่ต่อไป เนื่องจากเมืองซานไห่ได้ทำตามสัญญาไว้อย่างล่าช้า

สำหรับอาวุธ, อุปกรณ์ และทรัพยากรทางทหารอื่นๆ แน่แน่นอนว่าพวกมันทั้งหมดจะถูกนำกลับไปยังเมืองซานไห่ ฐานที่มั่นบนภูเขาแห่งนี้เต็มไปด้วยอาวุธ ทั้งหอก, กระบี่ และแม้แต่อาวุธชนิดอื่นๆ อาวุธเหล่านี้ไม่เหมาะสมที่จะใช้งานในกองทัพของเขา พวกมันจะถูกส่งต่อให้กลุ่มทหารรับจ้างภูเขาสงครามหิมะ เพื่อนำไปขายได้เท่านั้น

หลังจากจัดการทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว โอหยางໂໜวก็รวบรวมกองกำลังของเขา พร้อมนำเชลยกลับไปยังเมืองชานไห่
ในขณะนั้นเอง เด็กสาวคนเถื่อนภูเขานำหญิงสาว 120 คน ที่ถูกเขาช่วยเหลือเอาไว้มาที่ด้านหน้าของโอหยางໂໜว
พวกเธอคุกเข่าลงและร้องไห้ออกมา ก่อนจะขอร้องเขาว่า “ท่านลอร์ด โปรดรับพวกเราไปกับท่านด้วยเถิด!”

ในช่วงเวลานั้น พวกเธอได้รับรู้ถึงอัตลักษณ์ของโอหยางໂໜวแล้ว

โอหยางໂໜวพยักหน้า “พวกเจ้าไม่ต้องการกลับไปหาครอบครัวของพวกเจ้าหรือ?”

เด็กสาวคนเถื่อนภูเขาคือตัวแทน ดวงตาของเธอแสดงถึงความรู้สึกเศร้าขณะที่เธอเหล่าน้ำตาออกมา “ท่านลอร์ด
พวกเราไม่มีถิ่น แล้วพวกเราจะกลับไปหาครอบครัวได้อย่างไร? ถ้าพวกเราทำเช่นนั้น ก็เหมือนกับว่าพวกเราได้นำ
ความอภัยไปสู่พวกเขา ตั้งแต่ที่ท่านได้ช่วยพวกเราไว้ ความปรารถนาของพวกเราคือการไปหาที่อยู่ใหม่ และใช้
ชีวิตของพวกเราที่นั่น โปรดรับพวกเราไปกับท่านด้วยเถิดท่านลอร์ด!”

“โปรดรับพวกเราไปกับท่านด้วยเถิดท่านลอร์ด!” หญิงสาวทุกคนกล่าวพร้อมกัน

โอหยางໂໜวยังคงเงียบ ฉากข้างหน้านี้ทำให้เขานึกถึงเหล่าหญิงสาวที่เขาเคยช่วยเหลือมาจากค่ายโจร สถานการณ์
ของพวกเธอก็คล้ายๆกันนี้ แม้ว่าจะรอดพ้นจากขุมมารมาได้ แต่เนื่องจากประเพณีแบบดั้งเดิม พวกเธอจึงรู้สึกไม่
มั่นคงและด้อยค่า

“เจ้านั่นเอง ไม่ใช่ว่ามีชายคนหนึ่งต้องการจะช่วยเจ้าหรือ? แล้วเจ้ายังต้องการจะไปอยู่เมืองชานไห่ด้วย
หรือไม่?” โอหยางໂໜวถามหญิงสาวคนเถื่อนภูเขาที่เขาเจอที่ด้านหลังสันเขาคนนั้น

คำกล่าวของเขาได้กระตุ้นความเศร้าของเธอ และน้ำตาของเธอก็ไหลออกมา

ทหารองครักษ์ที่อยู่ข้างๆโอหยางໂໜวบอกเขาว่า ผู้ชายคนนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว

เมื่อเขาได้รับอิสระ เขาก็มองข้ามหญิงสาวที่ไม่บริสุทธิ์และทิ้งเธอ แล้วหนีกลับไปยังเผ่าของเขา

เมื่อโอหยางໂໜวได้ยินเช่นนั้นเขาก็ส่ายหัว ความโหดร้ายเช่นนี้เป็นเรื่องจริง ในสังคมโบราณ ความบริสุทธิ์ของหญิง
สาวเป็นสิ่งสำคัญมาก และผู้หญิงก็ถูกนับเป็นเพศที่อ่อนแอ

โอหยางໂໜวไม่ทราบว่าจะปลอบขวัญพวกเธออย่างไร เขาเพียงสั่งให้ทหารองครักษ์พาพวกเธอกลับไปกับพวกเขา
ด้วย

กองกำลังขนาดใหญ่เดินทางลงจากภูเขาร่วมกับเชลยและทรัพยากรจำนวนมาก แล้วมาพบกับเจ้าชีชูและกอง
กำลังของเขาที่ตีนภูเขา

ที่ตีนภูเขา เมื่อพวกเขาได้รับข่าว เซวเอ้อและทหารองครักษ์ที่คอยปกป้องเธอก็รีบมาพบกับพวกเขาในทันที เมื่อ
เห็นโอหยางໂໜว เซวเอ้อก็บินไปหาเขาอย่างมีความสุข ก่อนจะมานั่งที่บนไหล่ของเขา

“เด็กดีเซวเอ้อ เจ้าทำได้ดีมาก เจ้าต้องการอะไรเป็นรางวัลหรือ?”

ดวงตาของเธอเปล่งประกาย “ขนม...ขนมหวาน.....” ขณะที่เธอกำลังออกมา เธอก็เอนตัวเข้าไปในปากของเธอและเริ่มดูดมัน

โอหยางโซวส่ายหัว ดูเหมือนว่าเธอจะได้รับอิทธิพลจากปิงเอ๋อ “โอเค เมื่อเรากลับไปแล้ว ข้าจะเตรียมขนมกล่องใหญ่ให้เจ้าโดยเฉพาะเลย” ขนมที่เธอกำลังพูดถึงคือ ขนมหวานที่ชาวเมืองทำ มันหวานเป็นอย่างมาก ไม่แปลกใจเลยที่เธอจะชื่นชอบมัน

ตาของเธอเหลือล้น เธอก็บินขึ้น และจูบที่ใบหน้าของโอหยางโซว จากนั้น เธอก็บินไปรอบๆ หัวของเขาเพื่อแสดงความสุขของเธอออกมา

TWO Chapter 235 การประชุมการปกครองและการทหาร

หลังจากคำนับทักทายเขา เจ้าซีซูก็รายงาน “เรียนท่านลอร์ด พวกโจรที่พยายามจะหลบหนี ได้ถูกสังหารทั้งหมดแล้วขอรับ!”

โอหยางโซวพยักหน้า “ขุนพลเจ้า เจ้าทำงานได้ดีมาก ทำลายสิ่งกีดขวางได้ถึง 2 แห่ง และยังล่อกองกำลังของพวกเขาออกมาได้กว่าครึ่ง เจ้าสมควรได้รับรางวัล!”

“มันเป็นหน้าที่ของข้าอยู่แล้ว ข้าไม่สมควรได้รับรางวัลใดๆ!” เจ้าซีซูตื่นเต้นเล็กน้อย

โอหยางโซวโบกมือ แล้วนำคู่มือเทคนิคลับเพลงกระบี่หวู่ซูที่เขาได้รับออกมา แล้วมอบมันให้กับเจ้าซีซู พร้อมกล่าวว่า “ข้าจะตอบแทนเจ้าด้วยคู่มือเทคนิคลับฉบับนี้ ข้าหวังว่าเจ้าจะตั้งใจฝึกฝนมันเป็นอย่างดี และกลายเป็นเสือให้กับกองทัพของเรา”

เจ้าซีซูรับเอาคู่มือเทคนิคลับมาด้วยอารมณ์ที่ลึกลับ เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “ของคุณท่านลอร์ด!”

โอหยางโซวหยิบกล่องเงินออกมาจากถุงเก็บของของเขาอีก 1 ใบ แล้วกล่าวว่า “แบ่งมันให้กับทหารของเจ้า พวกเขาสมควรจะได้รับมัน!”

“ขอรับท่านลอร์ด!”

หลังจากที่เขาได้ให้รางวัลเจ้าซีซูแล้ว พวกเขาก็เดินทางกลับ

.....

โกอา ปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 25 ช่วงบ่าย

โอหยางโซวได้นำกองกำลังของเขากลับมาถึงเมืองซานไห่

เมื่อกลับมาถึง เขาได้ส่งเชลยและทรัพยากรทั้งหมดให้กรมกิจการทหารและกรมกิจการภายใน เพื่อให้พวกเขาดำเนินการต่อไป

ฝ่ายกิจการทหารรับหน้าที่ตรวจสอบเชลย และประหารผู้ที่ชั่วร้าย เหล่าโจรที่เหลือจะถูกจัดให้อาศัยอยู่นอกเมืองชั่วคราวโดยฝ่ายทะเบียน สำหรับโจรกลุ่มนี้ โอหยางໂໜมีแผนอื่นสำหรับพวกเขา

กลับไปที่คฤหาสน์ของลอร์ด โอหยางໂໜนำกล่องเงิน 2 ใบ และกล่องเพชรพลอยมอบให้กับจีลื้อ เธอจะรับผิดชอบในการจัดเก็บพวกมันในคฤหาสน์ของลอร์ด

แน่นอนว่าเราไม่ลืมบอกให้เธอเตรียมขนมหวานให้กับเซวเอ้อด้วย

สำหรับกล่องทองคำที่เหลืออีก 2 ใบ โอหยางໂໜนำเหรียญทองออกมารวมกับที่เขามี และเมื่อรวมกับที่โอหยางໂໜยึดได้จากโจรของเขาทั้งหมดแล้ว ในถุงเก็บของของโอหยางໂໜตอนนี้ มีเงินอยู่ทั้งสิ้น 31,000 เหรียญทอง

หลังจากจัดการเรื่องปลีกย่อยต่างๆ โอหยางໂໜก็หยิบรางวัลใหญ่จากการโจมตีของเขาในครั้งนี้ออกมา นั่นก็คือเหรียญการอัญเชิญระดับกษัตริย์

โอหยางໂໜเปิดใช้งานเหรียญ และแสงสีขาวก็เปล่งออกมา จากนั้น ขุนพลหนุ่มจี่ม้าสีขาวก็ปรากฏตัวขึ้น

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หู่ยี่ สำหรับการประสบความสำเร็จในการอัญเชิญบุคคลทางประวัติศาสตร์ระดับกษัตริย์ ลั่วชีสิน, รางวัลพิเศษ : คะแนนชื่อเสียง 50 แต้ม”

เมื่อเขาเห็นโอหยางໂໜ ขุนพลหนุ่มก็ลงจากหลังม้า คุกเข่าลงกับพื้น แล้วกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “ขุนพลลั่วชีสิน คำนับท่านลอร์ด!”

ลั่วชีสินเป็นขุนพลภายใต้จางสุเถาในสมัยราชวงศ์สุ่ย เริ่มเข้าสู่กองทัพครั้งแรกในระหว่างการจลาจลของชาวนา โดยอยู่ในกองทัพหัวกัง และเขาก็ได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพหลังจากนั้น แต่เขาก็ถูกจับเมื่อได้ต่อสู้กับหวังซิงก

ในขณะที่เขาพ่ายแพ้หวังซิงก เขาก็ได้นำกองทัพของเขาไปสวามิภักดิ์ต่อราชวงศ์ถัง และได้รับตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพเฉียวโจวเตาเหิง เขาใช้หอกของเขาสังหารหวังชวนหยินในการยึดประสาทเฉียนจิน และช่วยให้หลี่ซีเหมินนำความสงบสุขกลับมาสู่ลั่วหยาง จากนั้น เขาก็ได้รับตำแหน่งผู้ควบคุมเจียงโจว และเป็นองครักษ์ของลอร์ด

เมื่อเทียบกับบุคคลทางประวัติศาสตร์อื่นๆ เขาอายุไม่มากนัก เขาเข้าร่วมกับกองทัพตั้งแต่อายุ 14 ปี และถูกจับเมื่ออายุเพียง 19 ปี หลังจากที่ทำผลงานแล้ว เขาก็ถูกสังหารโดยหลิวเฮ่เถา ในขณะที่อายุเพียง 23 ปีเท่านั้น

เขาเป็นคนที่มีความปรารถนามาก แต่น่าเศร้าที่เขาเสียชีวิตเร็วเกินไป ถ้าไม่อย่างนั้น เขาอาจจะได้เป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงอย่างมากในยุคของเขา

โอหยางໂໜยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขาก้าวไปข้างหน้า แล้วประคองลั่วชีสินลุกขึ้น “ท่านขุนพลลุกขึ้นเถิด!”

หลังจากที่เขาลุกขึ้น โอหยางໂໜก็ตรวจสอบสถานะของเขา

ชื่อ : ลั่วชีสิน(ระดับกษัตริย์)

อัตลักษณ์ : ขุนพลแห่งเมืองซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นสูง

ความจงรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 70

กำลัง : 85

สติปัญญา : 50

การเมือง : 35

ลักษณะพิเศษ : ความกล้า(พลังต่อสู้ของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%), การพุ่ง(ความเร็วในการเคลื่อนที่ของกองกำลังเพิ่มขึ้น 20%)

ฝึกฝน : เพลงหอกป่าหวั่ง

อุปกรณ์ : หอกเหล็กกล้าป่าหวั่ง

การประเมิน : ลัทธิชินสามารถใช้เป็นได้ทั้งทหารแนวหน้าหรือองครักษ์, ปฏิบัติการถูกระเบียบอย่างเคร่งครัด, ไม่มีญาติสนิท, ไม่ยึดติดกับสิ่งใด

สำหรับโอหยางโซวแล้ว การมาถึงของลัทธิชินนี้ เปรียบดังพรจากสวรรค์ เขากำลังกังวลเรื่องที่มีขุนพลไม่เพียงพอสำหรับการขยายกองทัพ แต่ด้วยการมาของเขานี้ มันได้ช่วยแก้ปัญหาให้กับเขาได้ครึ่งทางแล้ว

เนื่องจากมันเย็นมากแล้ว พวกเขาถึงไม่ได้พูดคุยกันมากนัก โอหยางโซวแนะนำเขาให้กับเก่อหงเหลียง และบอกให้เขาเก่อหงเหลียงช่วยดูแลเขา สำหรับตำแหน่งและหน้าที่ของเขา มันจะถูกกล่าวถึงในวันพรุ่งนี้

ระหว่างมื่อคำ โอหยางโซวถามซ่งเจี๋ยว่า “การสร้างนิยายกระบี่ดังเหลือเป็นอย่างไรบ้าง?”

“มันเกือบจะเสร็จแล้ว และพวกเราก็จะจัดพิธีเปิดในวันที่ 1 ของเดือนที่ 10 นี้” ซ่งเจี๋ยกล่าวอย่างตื่นเต้น

โอหยางโซวพยักหน้าและหัวเราะ “โอ้ว ข้าคงต้องเรียกเจ้าว่า ท่านผู้นำนิยายซ่งตั้งแต่ตอนนี้เลยสินะ ใครระหว่างพิธีเปิด ข้าจะมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับเจ้า”

ดวงตาของซ่งเจี๋ยเปล่งประกาย ด้วยฐานะของโอหยางโซว ของขวัญของเขาจะต้องเป็นอะไรที่พิเศษมากแน่ๆ เธอรีบเขาทันที “ของขวัญอะไรหรือ?”

“เจ้าจะได้รู้เมื่อถึงเวลาดังกล่าว” โอหยางโซวเก็บมันเป็นความลับ

“จิ ก็ได้ ไม่ต้องบอกข้าก็ได้!”

.....

ไกอปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 26, เวลา 10.00 น.

ขณะที่กรมทหารที่ 1 และ 3 ไม่ได้กลับมา โอหยางโซวจัดการประชุมการปกครองและการทหารประจำเมืองซานไห่ นี่เป็นครั้งแรกที่เมืองซานไห่จัดการประชุมเช่นนี้ เนื่องจากกิจการทหารและการปกครองถูกแยกออกจากกัน ดังนั้น การประชุมในครั้งนี้จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

ทุกคนที่เข้าร่วมการประชุมเป็นระดับหัวหน้าฝ่ายหรือสูงกว่ำนั้น สำหรับนายทหารที่เข้าร่วม ต้องเป็นระดับนายพัน หรือสูงกว่ำนั้น นอกจากนี้ โอหยางโซวยังให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญมาเข้าร่วมการประชุมด้วย

ในระหว่างเดือนที่ 9 โอหยางโซวใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ภายนอก และไม่มีเวลาสำหรับการจัดการดินแดนของเขามากนัก โชคดีที่เหล่าเจ้ากรมอยู่ที่นี้ และคอยจัดการเรื่องต่างๆให้เขา แต่มันก็ยังไม่มีความสำเร็จใดๆปรากฏขึ้น

ขณะที่โอหยางโซวอยู่กับการทหาร นอกเหนือจากการต่อสู้แล้ว เขาใช้เวลาว่างในการคิดแผนสำหรับอนาคตและ ยุทธศาสตร์ของดินแดน

ในขณะที่ดินแดนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และมีกลุ่มผู้เล่่นมาเข้าร่วมอย่างต่อเนื่อง ภายนอกนั้น เมืองซานไห่ดูมั่นคง และมั่นคงมาก แต่ภายใน กลับมีปัญหามากมาย ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดก็คือ การไม่มีทิศทางของเป้าหมายทาง ยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน

ดังนั้น โอหยางโซวจึงจัดการประชุมในครั้งนี้ เพื่อรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ

โอหยางโซวกล่าวว่า “เจ้ากรมฟาน บอกสถานการณ์คร่าวๆของดินแดนให้พวกเรารับรู้ที่”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ฟานจงหยานลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า “จนถึงวันนี้ นอกเหนือจากเมืองซานไห่แล้ว เรายังมีเมืองสาขา ของดินแดนอีก 8 แห่ง ซึ่งเป็นเมืองขนาดกลาง 4 แห่ง และเมืองขนาดเล็กอีก 4 แห่ง เราได้ครอบครองพื้นที่ครึ่งหนึ่ง ของแอ่งเหลียนโจวแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่จะครอบคลุมพื้นที่ทางฝั่งตะวันออกและตะวันตก สำหรับประชากร เมืองซานไห่มีประชากรทะลุ 80,000 คนแล้ว และประชากรทั้งหมดรวมเมืองสาขาก็มีทะลุ 240,000 คนแล้ว”

“สำหรับการเงิน เมืองเป่ย์ไห่, เมืองฉิวซู่ และเมืองมิตรภาพ สามารถอยู่ด้วยตัวเองได้ และระดับรายได้ของพวกเขา ก็มีเสถียรภาพมาก แต่เมืองสาขาใหม่ของดินแดนทั้ง 5 แห่ง ยังคงต้องได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาล โดยเฉพาะ เมืองเทียนเฟิง ซึ่งต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่งในการสร้างถนนเทียนไห่ พวกเขาต้องการความช่วยเหลือทางการเงินและทุนสนับสนุนจำนวนมาก”

หลังจากฟานจงหยานกล่าวจบและถอยกลับไป เก่อหงเหลียงที่เป็นตัวแทนของกองทัพก็ลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า “เรียน ท่านลอร์ด ใช้เมืองซานไห่เป็นหลัก รวมเมืองฉิวซู่, เมืองเป่ย์ไห่ และเมืองมิตรภาพแล้ว ดินแดนของเรามีประชากร มากกว่า 200,000 คนแล้ว ขณะที่กำลังทหารทั้งหมดของเรามีเพียงแค่ 15,000 นายเท่านั้น ข้าแนะนำให้เราขยาย กองทัพอีกครั้ง”

ตามที่เขาคาดหวัง คำแนะนำของเก่อหงเหลียงเป็นสิ่งที่เขาต้องการจะได้ยิน

โอหยางโซวพยักหน้า “ข้อเสนอของท่านยอดเยี่ยม มันเป็นเวลาที่เหมาะสมที่เราจะขยายกองทัพจริงๆ เจ้าชีสุ!”

“ท่านลอร์ด!” เจ้าชีสุรูก้าวออกมา

“ให้กองพันทหารป้องกันเมือง, กองพันทหารโล่กระบี่ 2 กองพัน และกองพันทหารธนู 1 กองพัน ที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ มาจัดตั้งเป็นกรมทหารป้องกันเมืองซานไห่ เจ้าจะรับตำแหน่งรักษาการผู้การ และเมื่อเจ้าเลื่อนเป็นนายทหารชั้น กลางแล้ว เจ้าจะได้รับตำแหน่งอย่างเป็นทางการ!”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!” เจ้าชีสุรูก็นั่งตื้นเต้นอย่างมาก

“ในขณะที่ค่ายทิศตะวันตกและตะวันออกได้ขยับออกไปข้างนอก มันยากที่พวกเขาจะกลับมาปกป้องเมืองได้ ทันเวลา ดังนั้น เมื่อเทียบกับกองพันทหารป้องกันเมือง กรมทหารป้องกันเมืองจึงเหมาะสมกว่ามาก นอกเหนือจาก หน้าที่ในการดูแลกำแพงและประตูเมืองแล้ว พวกเขายังต้องรับผิดชอบในการป้องกันชายแดนที่ใกล้กับเมืองซานไห่อีกด้วย กรมทหารนี้จะประกอบไปด้วย กองพันทหารโล่กระบี่ 2 กองพัน, กองพันทหารธนู 2 กองพัน และกองพันทหารม้า 1 กองพัน ส่วนกองร้อยทหารหน้าไม้ พวกเขาจะถูกย้ายไปขึ้นกับกองพันเครื่องกลพระเจ้าแทน”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เจ้าชีสุรูก็นั่งได้ถึงความรู้สึกที่หนักขึ้นบนไหล่ของเขา

“จงดำเนินไป! สุยี่เปียว!”

“ท่านลอร์ด!” นายทหารทั้ง 2 ก้าวออกมาพร้อมกัน

“กองพันทหารป้องกันเมืองฉิวซู๋ และเมืองมิตรภาพ ทั้ง 2 ก็จะกลายเป็นกรมทหารเช่นกัน โดยพวกเจ้าทั้ง 2 จะได้รับตำแหน่งรักษาการผู้การ” โอหยางโหวจัดการระบบทหารป้องกันเมืองทั้งหมด

“ขอบคุณท่านลอร์ด!”

หลังจากจัดการกองกำลังป้องกันเมืองแล้ว โอหยางโหวก็ตะโกนต่อว่า “หวังเฟิง!”

“ท่านลอร์ด!”

“กองพันทหารองครักษ์ จะได้เลื่อนเป็นกรมทหารองครักษ์ โดยเจ้าจะรับตำแหน่งผู้การ จำเอาไว้ว่า ไม่จำเป็นต้องสร้างกรมทหารให้เร็วจนเกินไป หลังจากกรมทหารถูกจัดตั้งเสร็จสิ้นแล้ว ความแข็งแกร่งโดยรวมของกองกำลังจะเพิ่มขึ้น ถือโอกาสนี้จัดรูปแบบซะ” หวังเฟิงได้เลื่อนเป็นนายทหารชั้นกลาง ในระหว่างการสู้รบที่สันเขาเอ้อชี ซึ่งเป็นการช่วยแก้ปัญหาให้โอหยางโหวอย่างมาก

“ขอรับท่านลอร์ด!”

เมืองซานไห่ในตอนนี้มีทั้งกรมทหารป้องกันเมืองและกรมทหารองครักษ์ บอกกับความช่วยเหลือของกองพันเครื่องกลพระเจ้า จึงไม่มีอะไรที่เขาจะต้องเป็นห่วงอีก

โอหยางโหวมองไปที่ลั่วชีสินที่อยู่ข้างๆ เกอหงเหลียง “ลั่วชีสิน!”

“ท่านลอร์ด!” เมื่อวานนี้ ลั่วชีสินได้ทำความคุ้นเคยกับโครงสร้างของเมืองซานไห่แล้ว ตอนนี้ เขาจึงมั่นใจมาก

“ท่านจะได้เป็นผู้ดูแลกรมทหารที่ 4 ซึ่งจะเป็นกรมทหารม้าเกราะเบา ท่านจะได้รับม้าศึกสิงฟู่ และตั้งกรมทหารอยู่ที่ค่ายทิศตะวันตก ท่านยังจะได้รับตำแหน่งรองผู้บัญชาการค่าย และผู้การแห่งกรมทหารที่ 4”

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!”

“ซีหวนชู่(ขุนพลซี)!”

“ท่านลอร์ด!” ขุนพลซียืนขึ้น

“เมื่อกรมทหารที่ 4 เตรียมพร้อมแล้ว ค่ายทิศตะวันตกจะเริ่มเคลื่อนไหวก่อน โดยนำกรมทหารทั้ง 2 ไปตามเส้นทางของถนนเทียนไห่ และกวาดล้างค่ายโจรทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับที่นั่น”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เมื่อได้ยินว่าจะได้ต่อสู้มากขึ้น ขุนพลซีก็ตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

เนื่องจากโอหยางโชวตัดสินใจแล้วว่า จะทำให้ดินแดนของเขาสงบสุข และต้องการให้ขุนพลซีแสดงความสามารถของเขา โอหยางโชวจึงให้พวกเขาเคลื่อนไหวกครั้งใหญ่

จากแผนการของเขา เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่สงบและปลอดภัยให้ดินแดน ขั้นตอนแรกคือการกวาดล้างพื้นที่ทางตะวันตกของแอ่งเหลียนโจว

TWO Chapter 236 ความต้องการผู้มีความสามารถพิเศษ

โอหยางโซวได้ขยาย 5 กรมทหาร ซึ่งรวมทั้งหมด 18 กองพัน คิดเป็นทหารทั้งสิ้น 9,000 นาย ซึ่งส่วนใหญ่จะมาจาก กองทหารสำรอง ที่เคยเป็นเชลยจากการกวาดล้างค่ายโจร

โอหยางโซวได้ประมาณคร่าวๆว่า เพียงแค่การเปลี่ยนขั้นทหาร ของการขยายกองทัพในครั้งนี้ ก็ต้องใช้เงินเกือบ 10,000 เหรียญทองแล้ว แม้ว่าเขาจะหาเงินได้เร็วกว่าลอร์ดคนอื่นๆ แต่เขาก็ใช้เงินเร็วกว่าลอร์ดคนอื่นๆด้วยเช่นกัน ในตอนที่เริ่มเล่นเกมส์ เงิน 100 เหรียญทอง นับได้ว่าเป็นเงินจำนวนมาก แต่เพิ่งจะผ่านมาไม่ถึงปี เขาก็ใช้เงินนับ พันๆเหรียญทองออกไปอย่างง่ายดาย

ในขณะที่กองทัพขยายตัวอย่างรวดเร็ว ความแข็งแกร่งโดยเฉลี่ยของทหารก็ลดลงเช่นกัน นอกจากนี้ การจัดหาอาวุธ และอุปกรณ์ที่เหมาะสม ก็ยังคงไม่ทันกับอัตราการขยายตัวนี้

จากมาตรฐานของกองทัพซานไห่ การจัดหาวัสดุที่เหมาะสมให้ได้ 100% คงจะเป็นไปไม่ได้ นอกจากนี้ โรงผลิต อาวุธก็ไม่สามารถเพิ่มความเร็วในการสร้างอาวุธหลักให้กับทหาร โล่กระบี่และทหารม้าได้

ม้าศึกถึงฟู่ 3,000 ตัว ที่อยู่ในทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ทางตะวันตกของเมือง ได้ถูกนำไปใช้ทั้งหมดแล้ว อย่างไรก็ตาม มัน ยังคงไม่เพียงพอสำหรับกรมทหารองครักษ์และกรมทหารที่ 4 สุดท้าย พวกเขาก็ยังขาดม้าศึกถึงฟู่อยู่อีกถึง 1,500 ตัว สำหรับกรมทหารป้องกันเมืองทั้ง 3 การจะให้พวกเขาได้รับม้าศึกถึงฟู่ทั้งหมด คงจะเป็นจินตนาการที่ไกลเกินเอื้อม

กองทัพขนาดใหญ่ได้กลายเป็นภาระทางการเงินของดินแดนอย่างมหาศาล

จากมาตรฐานเงินเดือนของทหาร 1 กองพัน จะมีขั้นทหารเฉลี่ยที่ขึ้น 4 ซึ่งจะต้องจ่ายเงินเดือนรวมถึง 275 เหรียญทอง , ทหาร 1 กรม จะต้องจ่ายเงินเดือนรวม 1,375 เหรียญทอง และทหาร 1 กองพล จะต้องจ่ายเงินเดือนรวม 8,250 เหรียญทอง นี่ยังไม่รวมเงินเดือนของนายพันและผู้การ รวมเงินเดือนของนายทหารเหล่านี้แล้ว ซึ่งคิดเป็น 35% ของ เงินเดือนรวมของกองทัพ

ด้วยค่าใช้จ่ายทางทหารจำนวนมากเช่นนี้ โอหยางโซวจึงไม่ได้รับกำไรจากเหมืองแร่กลางซานและนาเกลือเขต เหนือ เขาส่งพวกมันให้กับกรมการเงินโดยตรง

ดังนั้น แม้ว่ามันจะเป็นเวลาที่กองทัพเมืองซานไห่จะแข็งแกร่งที่สุด มันก็ถูกนับว่าเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดด้วยเช่นกัน

เรื่องเกี่ยวกับกิจการทหารเป็นเพียงเรื่องแรกที่อยู่ในวาระการประชุมการปกครองและการทหารครั้งนี้

โอหยางโซวมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “เราได้จัดระเบียบต่างๆในกฎหมายของลอร์ดครั้งล่าสุด ตั้งแต่ดินแดนยังเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 และมันก็ผ่านมา 4 เดือนแล้ว ในขณะที่พนักงานและข้าราชการเพิ่มมากขึ้น อาคารเหวินฮัวกลายเป็นคับแคบเกินไปแล้ว”

“ดังนั้น ข้าจึงได้ตัดสินใจ จากการจัดระเบียบของเมือง พื้นที่ทางตะวันตกของคฤหาสน์ของลอร์ด เป็นพื้นที่สำหรับข้าราชการ โดยตั้งเป็นมาตรฐานว่า ฝ่ายต่างๆจะมีอาคารเป็นของตัวเอง และจะรวมกลุ่มกันอยู่ตามกรมที่พวกเขาสังกัด รวมถึงกรมกิจการทหารด้วย ทั้งหมดจะต้องย้ายไปที่พื้นที่นั้น”

“สำหรับคฤหาสน์ของลอร์ด อาคารหลักของส่วนหน้านี้จะกลายเป็นพื้นที่สำหรับการประชุมทั้งหมด นอกเหนือจากห้องโถงประชุม ห้องที่อยู่ทั้ง 2 ข้างของห้องโถง จะกลายเป็นห้องโถงย่อย ห้องโถงใหญ่จะใช้สำหรับการประชุม การปกครองและการทหารประจำเดือน ในขณะที่ห้องโถงย่อยจะถูกนำไปใช้เป็นห้องประชุมประจำวัน ส่วนสำนักงานต่างๆในอาคารหลัก จะถูกย้ายไปยังอาคารเหวินฮั่ว”

การเปลี่ยนแปลงการจัดระเบียบคฤหาสน์ของลอร์ดครั้งนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีความหมายและเหมาะสม หลังจากพื้นที่สำหรับข้าราชการเสร็จสิ้น คฤหาสน์ของลอร์ดก็จะกลายเป็นพื้นที่หลักของอำนาจ ซึ่งหมายความว่า โอหยางโชวจะเริ่มวางมือจากความรับผิดชอบในหัวหน้าฝ่ายต่างๆหรือตำแหน่งที่ต่ำกว่านั้นลง โดยเขาจะควบคุมเพียงผู้ที่มีความสำคัญและดูเพียงสถานการณ์โดยรวมเท่านั้น

โอหยางโชวมีเรื่องภายนอกให้จัดการมากมาย เขาไม่มีพลังมากพอจะดูแลและตรวจสอบรายละเอียดทั้งหมดได้ ดังนั้น เขาจึงใช้อาคารเหวินฮั่วเป็นตัวแทนของเขาในโครงสร้างของดินแดน

การเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้เป็นการจัดตั้งฝ่ายหรือกรม แต่อิทธิพลของมันก็ไกลกว่านั้นมาก

การปฏิรูบบนนี้เป็นสิ่งที่หลายคนไม่เข้าใจ พวกเขาไม่เข้าใจว่าพวกเขามีอาคารส่วนตัวและไม่ต้องทำงานภายใต้การจับตามองของลอร์ด แน่นอนว่าพวกเขาย่อมมีความสุขเกี่ยวกับเรื่องนี้ มองเข้าไปลึกๆ อาจจะมีเพียงสุนัขและสุนัขจิ้งจอกเท่านั้นที่พอจะทำความเข้าใจได้

ฟานจงหยานและเทียนเหวินจิงมองหน้ากัน แววตาของพวกเขาแสดงออกถึงความไม่มั่นใจ

โอหยางโชวไม่ได้รำคาญกับความคิดของพวกเขา เขากล่าวว่า “ในขณะที่ดินแดนมีเรื่องให้ทำมากขึ้น เอกสารเข้ามามากขึ้น และจะยุ่งมากขึ้น เมื่อเราได้รับเอกสารอย่างเป็นทางการมากขึ้น เสมิยนเพียงคนเดียวก็คงยากที่จะจัดการ ดังนั้น ข้าจึงตัดสินใจที่จะตั้งสำนักงานเสมิยน โดยมุ่งเน้นไปที่การจัดการเอกสาร โดยผู้จัดการเสมิยนจะมีฐานะเทียบเท่ากับหัวหน้าฝ่าย และไปหานานผู่จะรับตำแหน่งนี้ โดยเขาสามารถจ้างเสมิยนเพิ่มอีก 4-5 คน มาช่วยงานเขาได้”

“ขอบคุณขอรับท่านลอร์ด!” ไปหานานผู่ได้ทำหน้าที่ของเขาเป็นอย่างดี เขาจึงเหมาะสมที่จะรับตำแหน่งนี้

โอหยางโชวยังประกาศอีกว่า รองหัวหน้าฝ่ายก่อสร้างเฮาเจียนเจิง จะเข้ามารับตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายก่อสร้างแทนเจ้าเต๋อหวัง

เดิมโอหยางโชววางแผนให้เสี่ยวเยว่เข้ามารับตำแหน่งนี้ แต่น่าเสียดาย เธอสนใจเพียงแค่เรื่องสถาปัตยกรรม และไม่ได้สนใจเรื่องการก่อสร้าง ดังนั้น โอหยางโชวจึงต้องตัดสินใจเช่นนี้

หลังจากปฏิรูปแล้ว โอหยางໂໜวก็เริ่มประกาศแผนการสำหรับดินแดนของเขา “การยึดครองดินแดนทั้ง 5 แห่ง พร้อมกัน เป็นสิ่งที่น่ายินดี ขึ้นต่อไปก็คือ เราต้องคิดถึงการรวมดินแดนทั้ง 5 แห่งนี้ เข้ากับระบบของเมืองซานไห่ สำหรับพวกเขา เราจะต้องมีแผนและเป้าหมาย โดยเป้าหมายหลักคือการสร้างเมืองเทียนเฟิง เมืองนี้ตั้งอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ เพราะมันจะกลายเป็นเมืองศูนย์กลางของพื้นที่ฝั่งตะวันตกของแอ่งเหลียนโจวในอนาคต”

“เพื่อสนับสนุนการสร้างเมืองเทียนเฟิง ข้าตัดสินใจจะส่งเชลยจากสันเขาเอ้อซีไปทีนั้น นอกเหนือจากที่คัดเลือกเป็นกองกำลังสำรองแล้ว เราควรจะทำเช่นไรต่อหรือ? เนื่องจากเราได้พลาดโอกาสที่จะเตรียมพื้นที่เพาะปลูกสำหรับฤดูการปลูกข้าวในช่วงที่ 2 ของปีแล้ว คำตอบก็คือ การสร้างกำแพงเมือง กำแพงในตอนนี้มีขนาดเล็กเกินไป และสามารถรับคนได้ในจำนวนจำกัด กำแพงชั้นนอกต้องเป็นไปตามมาตรฐานของเมืองขนาดกลาง โดยยาว 10 กิโลเมตร สูง 10 เมตร และกว้าง 30 เมตร”

โครงการหลักสำหรับเมืองเทียนเฟิงก็คือ กำแพงชั้นนอกและถนนเทียนไห่ ทั้ง 2 โครงการเป็นโครงการขนาดใหญ่ โอหยางໂໜวจึงส่งเจ้าเต๋อหวังไปเป็นผู้ปกครองเมืองเทียนเฟิง

ความคิดของโอหยางໂໜว นั้นเรียบง่าย ก่อนที่พวกเขาจะสร้างถนนเทียนไห่เสร็จ เมืองเทียนเฟิงยังคงจะถูกตัดขาดและอยู่ห่างไกล ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะขยายตัว

นอกเหนือจากกำแพงเมืองแล้ว โอหยางໂໜวอาจรวมไปถึงสิ่งก่อสร้างอื่นๆของเมืองด้วยเช่นกัน

“นอกเหนือจากเมืองเทียนเฟิงแล้ว ลำดับต่อไปก็คือเมืองกู่ซาน มันตั้งอยู่ใกล้กับภาคกลางของชนเผ่าคนเถื่อนกุเขา และอยู่ในจุดยุทธศาสตร์ที่ดี ข้าจึงตัดสินใจที่จะย้ายชาวเมืองกู่ซานทั้งหมดไปยังเมืองยี่ซู่ แล้วดึงดูดคนเถื่อนกุเขามาอยู่ที่เมืองกู่ซานแทน ให้พวกเขาขอมลมาเมืองกู่ซานด้วยตัวเอง” ขณะที่โอหยางໂໜวกล่าว เขามองไปที่เทียนเหวินจิง “เจ้ากรรมเทียน ท่านรับผิดชอบโครงการนี้”

“ขอรับท่านลอร์ด!” เทียนเหวินจิงตอบรับ

เมื่อเทียบกับเมืองยี่ซู่ เมืองกู่ซานมีข้อได้เปรียบในการติดต่อกับชนเผ่าคนเถื่อนกุเขามากกว่า และยังไม่จำเป็นต้องสร้างใหม่ด้วย เพราะมันได้ติดต่อกับเผ่าคนเถื่อน 10-20 เผ่าไว้แล้ว

เมืองกู่ซานยังคงติดต่อกับชนเผ่าคนเถื่อนกุเขาอย่างต่อเนื่อง มันจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะดึงดูดพวกเขา

ความเสียใจอย่างเดียวก็น่าเศร้า พวกเขาพลาดฤดูปลูกข้าวช่วงที่ 2 ของปี เมื่อชาวเผ่าคนเถื่อนกุเขาลงมาจากกุเขา เมืองซานไห่จะต้องจัดหาธัญพืชให้พวกเขาสำหรับครึ่งปี

หากไม่ลงทุนสำหรับเหยื่อ พวกเขา ก็คงไม่สามารถจับปลาตัวใหญ่ได้ โอหยางໂໜวเข้าใจเหตุผลนี้ดี

หลังจากที่ชาวเมืองกู่ซานถูกย้ายไปเมืองยี่ซู่แล้ว มันยังสามารถช่วยเสริมสร้างการเติบโตของเมืองยี่ซู่ได้ และจะช่วยทำให้เมืองยี่ซู่เตรียมความพร้อม ก่อนที่พวกเขาจะไปโจมตีเมืองดาบหักด้วย เมืองยี่ซู่จะเป็นปราการตะวันออกให้กับเมืองซานไห่ มันจึงเป็นเมืองที่สำคัญทางยุทธศาสตร์เช่นกัน

ดังนั้น หลังจากที่เขาเริ่มสร้างถนนในเมืองซานไห่ โอหยางໂໜ่ก็จำเป็นต้องสร้างถนนเชื่อมระหว่างเมืองฉิวชู่และเมืองยี่ชู่ รวมทั้งเมืองกู่ชานด้วย

เนื่องจากคนเถื่อนภูเขาไม่สามารถทำงานเพราะปลูกได้ การใช้พวกเขาสร้างถนนและเส้นทางต่างๆจึงเป็นความคิดที่ดีที่สุด มันยังจะไม่ทำให้เขาใช้งานคนงานของเขามากเกินไปด้วย

สำหรับการกวาดล้างค่ายโจรตามโครงการต่างๆ เขาจะส่งมอบภารกิจนี้ให้กับค่ายพิศตะวันตก

โอหยางໂໜ่ตัดสินใจแผนการต่างๆของเมืองสาขาแห่งใหม่ทั้ง 5 ด้วยการกล่าวเพียงไม่กี่คำ นอกจากนี้ เขายังให้แนวทางการทำงานกับกรมและฝ่ายต่างๆอีกด้วย

ขณะที่ดินแดนขยายตัวออกไป ปัญหาใหม่ของเมืองซานไห่ก็เริ่มเปิดเผยให้เห็นอย่างชัดเจน นั่นก็คือ การขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษ เมืองสาขาใหม่ทั้ง 5 แห่ง ยิ่งแย่กว่าเมืองซานไห่ พวกเขาขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษอย่างมาก เมืองซานไห่ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากส่งข้าราชการระดับสูงและพนักงานของรัฐบางส่วนไปดูแลที่นั่น ซึ่งมันก็ยังส่งผลให้การขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษของเมืองหลักทวีความรุนแรงขึ้น

หากเป็นเพียงการขาดแคลนพนักงานของรัฐ โอหยางໂໜ่จะไม่กังวลเลย เพราะเขามีมหาวิทยาลัยสีหนาน หลังจากผ่านการฝึกอบรมเพียงเล็กน้อย พวกเขาก็สามารถทำหน้าที่ได้แล้ว

ปัญหาที่ยุ่งยากที่สุดก็คือ ข้าราชการในระบบรัฐบาล พวกเขาขาดผู้มีความสามารถพิเศษเป็นอย่างมากจริงๆ นอกเหนือจากฟานจงหยานและเทียนเหวินจิงแล้ว คนอื่นๆยังคงไม่มีระดับที่สูงเพียงพอ

เรื่องนี้ทำให้เขากังวล เมืองสาขาแห่งใหม่ทั้ง 5 ต้องคืบคลานในพื้นที่ของตัวเอง พวกเขาไม่สามารถค้นหาและพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษได้เลย หากเขาต้องส่งคนไปมากเกินไป มันก็อาจจะส่งผลต่อเมืองซานไห่จนยากจะรับไหว

การขาดแคลนผู้มีความสามารถพิเศษจะทำให้การเจริญเติบโตและการพัฒนาของเมืองซานไห่มีขีดจำกัด

มหาวิทยาลัยสีหนานเป็นแผนระยะยาว คล้ายกับสำนักงานของเมืองซานไห่ในเมืองหลวงของระบบ พวกมันจะยังไม่ส่งผลในระยะสั้น

บุคคลทางประวัติศาสตร์นั้นยากที่จะได้รับ เนื่องจากราชวงศ์เซี่ย, ซาง และโจว เป็นราชวงศ์โบราณ ดังนั้น จึงแทบจะไม่มีบุคคลทางประวัติศาสตร์ที่เป็นข้าราชการพลเรือนที่มีชื่อเสียงเลย คนเดียวที่โอหยางໂໜ่มองหาก็คือ ยี่หยุนแห่งราชวงศ์ซาง

น่าเสียดาย หลังจากที่สงครามมู่เย่จบลงได้ครึ่งเดือน ก็ยังไม่มีใครพบยี่หยุน

เมืองซานไห่มีข้อได้เปรียบในการดึงดูดบุคคลทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ซางผู้นี้ พวกเขาไม่เพียงแต่จะมีขุนพลเอื้อหลาย พวกเขายังมคของขวัญจากราชแห่งราชวงศ์ซางอีกด้วย มันจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า พวกเขามีความสัมพันธ์ที่ดีกับราชวงศ์ซาง

นอกจากนี้ วัดหมาโจ้ว, อาคารรับสมัครงาน และวัดจักรพรรดิเหลือง ยังเพิ่มชื่อเสียงให้กับเมืองซานไห่ด้วย ดังนั้น พวกเขาจึงมีข้อได้เปรียบอย่างมหาศาลในการดึงดูดบุคคลทางประวัติศาสตร์

ถึงกระนั้น เขาก็ยังไม่ได้ผลตอบแทนใดๆ ซึ่งมันทำให้โอหยางโจวกังวล แต่ก็ไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้

TWO Chapter 237 ได้รับการช่วยเหลือจากความตาย

โอหยางโจวระบับความต้องการของเขา สำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ เขายังคงวางแผนและจัดระเบียบดินแดนของเขาต่อไป

“ปัญหาทางการเงินของดินแดนส่วนใหญ่เกิดจากเราพึ่งพาเมืองแร่กลางซานและนาเกลือเขตเหนือมากเกินไป ทำให้เราสูญเสียแรงจูงใจในการขยายและค้นหาอุตสาหกรรมใหม่ๆ เนื่องจากดินแดนและกองทัพขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เราจึงต้องให้เงินจาก 2 แหล่งนี้เพื่อหล่อเลี้ยง และมันก็ยังคงไม่เพียงพอ เราต้องการมากกว่านี้”

“ไม่ว่าจะเป็นเมืองแร่กลางซานหรือนาเกลือเขตเหนือ ขนาดและกำไรของพวกมันได้มาถึงขีดจำกัดแล้ว มันไม่สามารถที่จะพัฒนาและเติบโตได้อีก ดังนั้น สำหรับแผนในระยะยาว เราจำเป็นต้องค้นหาอุตสาหกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากอุตสาหกรรมหลักของเรา อย่างผลิตภัณฑ์ทางทหาร และดินแดนยังมีผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นอย่าง เหล้า 3 ดอกไม้ และผ้าไหมหลากหลาย พวกมันเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำกำไรได้สูง แต่น่าเสียดายที่พวกมันไม่ได้รับการสนับสนุนที่มากพอ และอยู่ในภาวะครึ่งๆกลางๆ ในความเป็นจริง ศักยภาพของผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นเหล่านี้ สูงกว่าเมืองแร่กลางซานและนาเกลือเขตเหนือเสียอีก เพราะมันมีความเป็นไปได้ที่จะใช้ขีดจำกัด”

คำกล่าวของโอหยางโจวเป็นการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง และยังเป็นการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของกรมการเงินด้วย ไม่ว่าจะเป็นเหล้า 3 ดอกไม้หรือผ้าไหมหลากหลาย โอหยางโจวได้ส่งพวกมันให้กรมการเงินดูแล และได้ให้คำแนะนำกับพวกเขา แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่ได้เอาใจใส่พวกมันมากนัก ทำให้พวกมันไม่ได้รับการสนับสนุนที่มากพอ

โอหยางโจวส่งสายตาไปที่ขุ่ยหยิงหยู เพื่อเป็นสัญญาณไม่ให้เธอกล่าวขอโทษออกมา จากนั้น เขาก็กล่าวต่อว่า “ข้าได้ตัดสินใจที่จะจัดตั้งฝ่ายอุตสาหกรรมขึ้น โดยข้าจะให้พวกเขาดูแลเหล้า 3 ดอกไม้, ผ้าไหมหลากหลาย และชาขาว ในขณะเดียวกัน ข้าจะมอบทุน 5,000 เหรียญทอง เป็นทุนในการสนับสนุนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น สำหรับแผนการเฉพาะ เราจะสร้างโรงงานผลิตเหล้าขนาดใหญ่ ที่ซานเมืองทางตะวันตก โดยเราจะเรียกมันว่า ‘โรงงานเหล้า 3 ดอกไม้’ การผลิตขั้นต้นจะต้องไม่น้อยกว่า 500,000 หน่วย/เดือน นอกจากนี้ เรายังจะขยายสวนหม่อนให้มีขนาดไม่น้อยกว่า 10,000 หมู่ สำหรับชาขาว เนื่องจากภูมิประเทศมีผลต่อการเพาะปลูกพวกมัน มันจึงมีความไม่แน่นอนค่อนข้างสูง”

ในขณะที่โรงงานเหล้า 3 ดอกไม้เปิดทำการ มันจะเป็นที่นิยมมากขึ้นในต้าหลี่ เมื่อพวกเขาขายมันในราคาหน่วยละ 2 เหรียญเงิน มันจะทำให้พวกเขาได้กำไรมากถึงหน่วยละ 150 เหรียญทองแดง หากโรงงานสามารถบรรลุเป้าการผลิตขั้นต้นได้ พวกมันจะทำกำไรได้มากถึง 7,500 เหรียญทอง/เดือน นอกจากนี้ หากพวกเขาขยายโรงงานอีกในอนาคต ผลกำไรของมันก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นด้วย

นอกจากนี้ หลังจากที่พวกเขาได้สร้างโรงงานเหล้า 3 ดอกไม้แล้ว มันยังเป็นการสร้างงานจำนวนมากอีกด้วย

จากข้อมูลของประธานสมาคมสิ่งทอ หิงซุ่ย แอ่งเหลียนโจวสามารถเลี้ยงตัวไหมได้ 4 ครั้ง/ปี ส่วนหม่อน 1 หนูกสามารถเลี้ยงตัวอ่อนไหมได้ 90 ตัว ผลผลิตจากตัวไหม 3 ตัว จะใช้ทำไหมได้ 1 หน่วย, ไหม 5 หน่วย จะใช้ทำผ้าไหมได้ 1 หน่วย

ซึ่งก็หมายความว่า ส่วนหม่อน 1 หนูกจะสามารถผลิตผ้าไหมได้ 6 หน่วย/ฤดูกาล หลังจากหักภาษี 10% และหักค่าใช้จ่ายในการผลิตแล้ว พวกเขาสามารถทำกำไรจากมันได้มากถึงหน่วยละ 4 เหรียญทอง

ถ้าส่วนหม่อนขยายไปถึง 10,000 หนูก พวกเขาจะสามารถทำกำไรได้มากถึง 40,000 เหรียญทอง/ฤดูกาล และ 160,000 เหรียญทอง/ปี

จากแผนของเขา โรงงานเหล้า 3 ดอกไม้ และสวนหม่อนแห่งใหม่นี้ จะมีความคล้ายกับเหมืองแร่กลางซานและนาเกลือเซตเหนือ พวกมันจะช่วยเกื้อหนุนดินแดนได้เป็นอย่างมาก

แผนการที่โอหยางโจวเสนอ เป็นแผนที่น่าตื่นเต้นมาก และมันทำให้เลือดของทุกคนเดือดพล่าน

อย่างไรก็ตาม โอหยางโจวยังคงไม่พอใจ และหันมาสนใจอุตสาหกรรมหลัก คือ อุตสาหกรรมทางทหาร หลังจากที่ เขาได้แก้ปัญหาเกี่ยวกับแร่เหล็กแล้ว โรงผลิตทั้ง 3 ก็เริ่มขยายตัวขึ้นอีกครั้ง แต่มันก็ยังคงไม่เพียงพอ หากการผลิตอาวุธและอุปกรณ์ใช้เองยังคงไม่เพียงพอ แล้วเขาจะผลิตเพื่อการค้าได้อย่างไรกัน

โอหยางโจวมองไปที่หัวหน้ากิลด์ลั่วเยว่ ชุนเลี้ยวเยว่ แล้วกล่าวว่า “เราจะเปิดโรงผลิตทางทหารทั้ง 3 แห่งในเขตตะวันออก โดยจะรับช่างตัดเย็บ, ช่างตีเหล็ก และช่างไม้จากกิลด์ลั่วเยว่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องลงนามในข้อตกลงการไม่เปิดเผยข้อมูล ข้าหวังว่า ทางกิลด์จะนำคนมาทำงานนี้ได้เพียงพอ”

ชุนเลี้ยวเยว่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ในฐานะที่ปรึกษา จึงไม่เหมาะนักที่เธอจะพูดมากเกินไป ดังนั้น เธอจึงเพียงแค่มพยักหน้าตอบรับเท่านั้น

หลังจากที่ทำงานอย่างหนักมา 3 เดือน กิลด์ลั่วเยว่ก็อัปเกรดเหรียญกิลด์เป็นระดับเงินได้สำเร็จ ซึ่งมันทำให้พวกเขามีขีดจำกัดสมาชิกเพิ่มเป็น 10,000 คน นอกจากนี้ พวกเขายังได้ลักษณะพิเศษของกิลด์เพิ่มขึ้นด้วย

เมื่อโอหยางโจวรู้ข่าวนี้ เขาก็รีบติดต่อনাของเขาในทันที จากนั้น เขาก็โทรศัพท์ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานทั้งหมด ที่กลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะสรรหา มายังเมืองซานไห่

ทำให้จำนวนสมาชิกของกิลด์ลั่วเยว่ทะลุ 2,000 คนแล้ว และจะยังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เนื่องจากจำนวนผู้เล่นในเมืองซานไห่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาความสมดุล โอหยางโจวไม่มีทางเลือก นอกจากต้องส่งผู้เล่นอาชีพสายการทำงานบางส่วน ไปทำงานที่เมืองฉิวซุ่ยและเมืองมิตรภาพ

สำหรับเมืองเปย์ไห่ เขายังคงไม่เปิดให้ผู้เล่นคนอื่นๆเข้าไป

ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานมักจะพาครอบครัวของพวกเขาไปกับพวกเขาด้วย ดังนั้น พวกเขาทั้งหมดจึงมาอาศัยอยู่ในเมืองซานไห่

ผลข้างเคียงนี้ มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ผู้เล่นที่เข้ามามักจะเป็นคนรุ่นเยาว์ และสมาชิกในครอบครัวที่มาอยู่กับพวกเขาแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม มีทั้งผู้สูงอายุ, กลุ่มรุ่นเยาว์ และรุ่นเยาว์ที่อายุน้อย

กลุ่มผู้สูงอายุ มักจะเป็นพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายของพวกเขา ทุกคนมีประสบการณ์มากมาย คนเหล่านี้อาจเลือกที่จะตกปลาหรือทำอาหาร และสนุกไปกับชีวิตในเกมส์ หากพวกเขามีทักษะ มหาวิทยาลัยสีหนานก็จะจ้างพวกเขาเป็นครูระดับพื้นฐาน พวกเขาเป็นกลุ่มที่มีเสถียรภาพและมั่นคงมาก

กลุ่มคนรุ่นเยาว์มักจะเป็นพี่น้องของพวกเขา กลุ่มคนเหล่านี้มักจะเป็นผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้เกือบทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ความสามารถพิเศษของพวกเขายังไม่แน่ชัด ส่วนใหญ่ในหมู่พวกเขาจะเลือกผู้เล่นโหมคนักผจญภัย และพวกเขาก็เป็นกลุ่มที่ไม่มีเสถียรภาพมากที่สุด

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางໂ໊วได้สั่งให้ ฝ่ายอัยการดูแลผู้เล่นเจ้าหน้าที่กฎหมาย, กรมการแพทย์ดูแลผู้เล่นหมอ และนิยายกระบี่ต่งหลี่ของซ่งเจีย ดูแลผู้เล่นผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เล่นนักเล่นแร่แปรธาตุยังสามารถไปที่วัดฉิงหยางที่ซานเมืองทางทิศตะวันตกได้ด้วย

สำหรับผู้เล่นนักวางกลยุทธ์และผู้เล่นนายทหาร เมืองซานไห่ยังไม่เปิดให้ผู้เล่นเหล่านี้เข้ากองทัพบัชรราว ดังนั้น พวกเขาจึงไม่สามารถเข้าร่วมได้

กลุ่มสุดท้ายก็คือ เด็กเล็ก คนกลุ่มนี้ก็เหมือนกับปีงเอ้อ พวกเขาต้องไปโรงเรียนที่โลกเสมือนทุกวัน เวลาที่พวกเขาไม่ได้ไปโรงเรียน พวกเขาจะเล่นอยู่รอบๆดินแดน สร้างความสนุกสนานและสีสันให้กับดินแดน

เมื่อเมืองซานไห่เปิดกว้างมากขึ้น กลุ่มผู้เล่นก็เริ่มให้ความไว้วางใจ และมีความรู้สึกที่ดีต่อเมืองซานไห่เพิ่มมากขึ้น

หลังจากที่โอหยางໂ໊วจัดเตรียมแผนการต่างๆ สำหรับการทหาร, เมืองสาขาของดินแดน, โครงสร้างดินแดน และอุตสาหกรรมของดินแดนแล้ว สุดท้าย เขากล่าวว่า “ข้าหวังว่าพวกเขาก็จะทำงานอย่างหนัก เพื่อให้แผนการทั้งหมดนี้ประสบความสำเร็จ”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ข้าราชการและนายทหารทุกคนน้อมพร้อมกันขณะที่กล่าวตอบ

ด้วยเหตุนี้ การประชุมการปกครองและการทหารที่โอหยางໂ໊วเป็นผู้ดำเนินการก็สิ้นสุดลง

ในขณะที่โอหยางໂ໊วกำลังจัดการและวางแผนสำหรับโครงการต่างๆในดินแดนของเขา ก็มีบางสิ่งเกิดขึ้นที่เมืองดาบหักที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแอ่งเหลียนໂຈว ซึ่งเหตุการณ์นี้จะส่งผลกระทบต่ออนาคตของแอ่งเหลียนໂຈว

ณ เมืองดาบหัก, คุกหาสน์ของลอร์ด

“เจ้ากล่าวว่าจะไรนะ ช่วยกล่าวซ้ำอีกครั้งทีซิ?” ปาเตากล่าวอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“เรียนนายท่าน มันเป็นความจริง 100% คนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่ร่วมงานกับเราได้ค้นพบเหมืองทองในป่า พวกเขาไม่ทราบวิธีการขุดและการถลุงทอง ดังนั้น พวกเขาจึงต้องการทำงานร่วมกับเรา”

“เยี่ยม!” ปาเตาตอบโต้และลุกขึ้นยืน จากนั้น เขาก็เดินออกจากห้องโถงประชุม เขาพยายามที่จะสงบสติอารมณ์ ขณะที่พิมพ์ออกมาว่า “สวรรค์ยังไม่ทอดทิ้งข้า!”

ในช่วงสงครามระหว่างดินแดน เมืองคาบหักได้สูญเสียเป็นอย่างมาก ทหารของพวกเขาเกือบจะไม่มีเหลือ และพวกเขาได้ใช้เงินทั้งหมดของดินแดนไปกับการเทเลพอร์ตก่อนหน้านี้

เพื่อระดมทุนในการสร้างกองทัพขึ้นมาใหม่ ปาเตาได้ขายทรัพย์สินเกือบทั้งหมด ในช่วงเวลานั้น ปาเตาแทบจะไม่สามารถข่มตานอนหลับได้ เขากลัวว่า เมื่อตื่นขึ้นมา เขาจะพบว่า เมืองซานไห่ได้บุกโจมตีดินแดนของเขา โชคดีที่เมืองเทียนเฟิงได้ดึงความสนใจของพวกเขา จนพวกเขาไม่มีเวลามาพอจะใส่ใจทางฝั่งตะวันออก ดังนั้น พวกเขาจึงปล่อยเมืองคาบหักไว้ชั่วคราว

เพียงในขณะนั้นเอง การเพิ่มขึ้นของราคารัฐพิธี ได้ส่งผลให้เมืองคาบหักเข้าสู่ภาวะวิกฤต เมื่อใกล้ตาย เขาก็กลายเป็นสิ้นหวัง

แต่ในขณะที่เขาคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสร้างขึ้นกำลังจะหายไป ความหวังก็ปรากฏขึ้น

เหมืองทองจะต้องเป็นของขวัญจากสวรรค์อย่างแน่นอน มันทำให้เขาค้นพบหนทางที่จะอยู่รอด

“ฉีเยว่ห่วยี่ ข้าจะไม่มีวันให้อภัยเจ้า!” ปาเตาสอบอย่างแรงกล้า

ในช่วงบ่าย โอหยางโชวเดินออกจากคฤหาสน์ของลอร์ด และมุ่งหน้าไปที่พื้นที่เคารพบูชาที่อยู่ทางตะวันออกของคฤหาสน์

มันมีพื้นที่กว้างใหญ่ และมีจตุรัสตั้งอยู่ที่ส่วนเหนือของพื้นที่เคารพบูชา ซึ่งถึง 100 หมู่ หรือราว 2 ใน 3 ของพื้นที่เคารพบูชา

จตุรัสถูกปูด้วยแผ่นหินสีเขียว นอกจากนี้ ยังล้อมรอบหินอ่อนแกะสลักทั้งดงาม

ใจกลางจตุรัสมีเวทีที่ตั้งด้วยหม้อทองแดง นอกเหนือจากสิ่งเหล่านี้ ไม่มีสิ่งประดับอื่นใดในจตุรัสอีก

วัดทั้ง 3 แห่ง ตั้งอยู่ด้านหลังของจตุรัส ตรงกลางเป็นวัดจักรพรรดิเหลือง ด้านข้างประกบด้วยสิ่งก่อสร้างพื้นฐานของเมืองขนาดกลางระดับ 3 คือ วัดขงจื้อและวัดทางทหาร

เมื่อมีคนเดินเข้าไปในวัดขงจื้อ พวกเขาจะเห็นลาน 5 แห่ง จากด้านหน้าต่อไปยังด้านหลัง สถานที่แห่งนี้มีกำแพงสีแดง, กระเบื้องสีเหลือง, กำแพงหว่าเหริน, ประตูลิขิง, ทะเลสาบผาน, ประตูต้าเจิง, โถงหมิงหลุน, ศาลาจุนจิน และอื่นๆ

วัดขงจื้อจะให้ความเคารพนับถือขงจื้อ, ศิษย์อาวุโสที่สุดหยานหยาน, 10 นักปราชญ์, 72 ผู้ทรงเกียรติ และ 22 ผู้รอบรู้ นอกจากนี้ 22 ผู้รอบรู้แล้ว คนอื่นๆเป็นสาวกของลัทธิขงจื้อทั้งหมด

10 นักปราชญ์ทั้งหมดจะมีรูปปั้นเป็นของตัวเอง, 72 ผู้ทรงเกียรติจะมีเพียงภาพวาด โดยพวกเขาทั้งหมดจะได้รับเครื่องหอมและการเคารพบูชา

ในเกมส์ ไกอาก็ได้เปลี่ยนแปลงบางอย่างเกี่ยวกับวัดขงจื้อ นอกจากรักษาสถาบันของขงจื้อไว้เป็นหลักแล้ว มันได้เปลี่ยน 10 นักปราชญ์ และ 72 ผู้ทรงเกียรติ เป็นเสนาบดี และบุคคลทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง

ฟานจงหยานของเมืองซานไห่ก็เป็น 1 ใน 72 ผู้ทรงเกียรติ

หากคนที่อยู่ในรายชื่อเหล่านี้ตายในเกมส์ พวกเขาจะสามารถฟื้นคืนชีพได้อีกครั้ง พวกเขาแทบจะเป็นอมตะเช่นเดียวกับผู้เล่น

โอหยางโชนหีบเม็ดยี่สิบเครื่องหอมออกมา แล้วเสียงการแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ตรวจพบว่าผู้เล่นลิเย่่วหวู่ยี่มีเม็ดยี่สิบเครื่องหอม คุณต้องการใช้หรือไม่?”

“ใช้มัน!”

เกิดเสียง ‘ซู่’ จากนั้น เม็ดยี่สิบเครื่องหอมก็กลายเป็นแสงสีขาว และพุ่งเข้าไปในรูปปั้น

“แจ้งเตือนระบบ : เม็ดยี่สิบเครื่องหอมทำให้รูปปั้นพอใจ วัดขงจื้อได้รับลักษณะพิเศษใหม่ – ความสำเร็จทางการเมือง (โอกาสที่ข้าราชการพลเรือนจะทะลุคอบวด เพิ่มขึ้น 30%)”

ตามที่คาดไว้ วัดขงจื้อเพิ่มลักษณะพิเศษของข้าราชการพลเรือน

TWO Chapter 238 น้ำแข็ง

โอหยางโชนเดินออกจากวัดขงจื้อ และเดินต่อไปที่วัดทางทหาร ที่อยู่อีกข้างหนึ่งของวัดจักรพรรดิเหลือง

การออกแบบของวัดทางทหารคล้ายกับวัดขงจื้อ โดยให้ความเคารพนับถือ ผู้เชี่ยวชาญศิลปะการต่อสู้และนายทหาร โดยมีเจียงนิหยา(เจียงซาง) เป็นนักบุญ, จางเหลียงเป็นรองนักบุญ พร้อมด้วย 10 นักปราชญ์ และ 72 ขุนพล

ชีหวานซู่ของเมืองซานไห่เองก็เป็น 1 ใน 72 ขุนพล, เนื่องจากเอ้อหลายมาจากราชวงศ์ที่เก่าแก่เกินไป เขาจึงไม่ได้ถูกรวมอยู่ในนี้ ซึ่งมันเป็นสิ่งที่น่าเศร้ามาก

โอหยางโชนหีบเม็ดยี่สิบเครื่องหอมออกมา จากนั้น เสียงแจ้งเตือนจากระบบก็ดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ตรวจพบว่าผู้เล่นลิเย่่วหวู่ยี่มีเม็ดยี่สิบเครื่องหอม คุณต้องการใช้หรือไม่?”

“ใช้มัน!”

เกิดเสียง ‘ซู่’ จากนั้น เม็ดยี่สิบเครื่องหอมก็กลายเป็นแสงสีขาว และพุ่งเข้าไปในรูปปั้น

“แจ้งเตือนระบบ : เม็ดยี่สิบเครื่องหอมทำให้รูปปั้นพอใจ วัดทางทหารได้รับลักษณะพิเศษใหม่ – ศิลปะการต่อสู้(โอกาสที่นายทหารจะทะลุคอบวด เพิ่มขึ้น 30%)”

ลักษณะพิเศษใหม่นี้ เป็นเหมือนพรวิเศษสำหรับนายทหารอย่าง ซุนเถิงเจียว และเจ้าชีฐ ที่ยังติดอยู่ในระดับ
นายทหารชั้นต้น โอหยางໂໜกำลังรอคอยให้พวกเขาทำลายคอขวดที่ละคนทีละคน

โอหยางໂໜไม่ได้คาดหวังเลยว่า เม็ดเครื่องหอมที่ทั้ง 5 ที่ดีสินมอบให้เขา จะมีประสิทธิภาพขนาดนี้ มันทำให้เขา
รู้สึกขอบคุณดีสินอย่างมาก

หลังทานอาหารค่ำ โอหยางໂໜก็เรียกสาว ๆ ที่อยู่ส่วนหลังของคฤหาสน์มาพบ ซึ่งรวมถึงสินและสินีด้วย เขามอง
ไปที่ซุ่ยหยิงหยู แล้วกล่าวว่า “หุยเอ้อ หลังจากกรรมการเงินจัดตั้งฝ่ายอุตสาหกรรมแล้ว ร้านค้าต่างๆและโรงเตี๊ยมที่อยู่
ภายใต้กรรม จะถูกย้ายมาอยู่ภายใต้คฤหาสน์ของลอร์ด” ร้านค้าต่างๆและโรงเตี๊ยมที่โอหยางໂໜกล่าวถึง เป็นกิจการ
ที่ขาดทุน โอหยางໂໜจึงดึงพวกมันมา เพื่อแสดงความใจกว้างของคฤหาสน์ของลอร์ด

ถึงแม้เธอจะรู้สึกว่ามันแปลก แต่เธอก็พยักหน้าตอบรับ

ในระหว่างการประชุมการปกครองและการทหาร การวิพากษ์วิจารณ์ของโอหยางໂໜ ทำให้ซุ่ยหยิงหยูรู้สึกไม่ดี
เธอจึงต้องการทำงานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมให้ดีที่สุดแน่นอนว่า รวมถึงร้านค้าต่างๆและโรงเตี๊ยมด้วย

โอหยางໂໜมองไปที่หญิงสาวทั้งหมด แล้วกล่าวว่า “ในขณะที่กิจการต่างๆของที่อยู่ภายใต้คฤหาสน์ของลอร์ดมี
มากขึ้น ห้องเก็บของภายในของคฤหาสน์จะมีขนาดใหญ่ขึ้นและครบครันมากขึ้น ซึ่งมันก็จะทำให้ยุ่งมากขึ้นด้วย
ดังนั้น เราจึงต้องตั้งกฎระเบียบ เพื่อควบคุมเรื่องต่างๆของที่นี่ โดยขาดตัดสินใจจะสร้างฝ่ายแม่บ้าน ซึ่งจะรับผิดชอบ
เรื่องภายในคฤหาสน์ทั้งหมด”

คำกล่าวของโอหยางໂໜดึงดูดความสนใจของทุกคน เนื่องจากโครงสร้างของเมืองซานไห่ได้เป็นรูปเป็นร่างแล้ว
ขณะที่คฤหาสน์ของลอร์ดกลับไม่มีโครงสร้างใดๆ และซุ่ยหยิงหยูเองก็เคยพูดคุยกับโอหยางໂໜในเรื่องนี้แล้ว
เช่นกัน

โอหยางໂໜมองไปที่ซ่งเจี๋ยและหัวเราะ “ฝ่ายแม่บ้านจะควบคุมตัวเอง และมุ่งเน้นไปที่การจัดการเรื่องต่างๆของ
คฤหาสน์ของลอร์ดเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่นอีก สำหรับตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย เจ้าจะยอมรับมันหรือไม่?”

ซ่งเจี๋ยหน้าแดง เมื่อเธอได้ยิน เธอก็เข้าใจความหมายในคำกล่าวของเขาทันที การที่เขาขอให้เธอเป็นหัวหน้าฝ่าย
แม่บ้าน ก็เหมือนกับว่าเขาขอให้เธอเป็นนายหญิงแห่งคฤหาสน์ของลอร์ด

เดิมทีเรื่องนี้ถูกเก็บไว้เงียบๆ แต่ตอนนี้ โอหยางໂໜตัดสินใจที่จะเปิดเผยมันออกไปแล้ว เห็นได้ชัดว่าเธอรู้สึก
อายมาก

“ข้ายอมรับ!” ซ่งเจี๋ยไม่ได้ลังเลมากนักที่จะตอบตกลง

โอหยางໂໜพยักหน้า เขาเชื่อมั่นส่วนนี้ของซ่งเจี๋ย เมื่อเธอเกี่ยวข้องกับโอหยางໂໜแบบสามีภรรยาแล้ว เธอก็ไม่ต้อง
กลัวคนอื่นจะซุบซิบนินทาอีก จากนั้น โอหยางໂໜก็กล่าวต่อว่า “นอกเหนือจากหัวหน้าฝ่าย ยังจะต้องมีผู้จัดการ
และผู้ช่วยอีก 2 คน โดยผู้จัดการก็คือ ฉีสื่อ และผู้ช่วยก็คือ สินจินและสินี”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!” ฉีสื่อและอีก 2 คน ก้มเขาลงแล้วกล่าวขอบคุณโอหยางໂໜ

ในขณะนี้นิกายกระบี่ดงหลี่เพิ่งจะก่อตั้งขึ้น ช่งเจี๋ยจึงไม่มีเวลามากพอที่จะดูแลฤหาสน์ของลอร์ด ดังนั้น ผู้จัดการจะเป็นผู้ทำหน้าที่แทนเธอ ฉีสื่อรู้สึกถึงสิ่งนี้และขอบคุณเขา ที่แต่งตั้งเธอให้รับตำแหน่งที่สำคัญเช่นนี้

ไม่มีใครรู้ว่าปานเซี่ยรู้สึกละอย่างไร เธอยืนอยู่ด้านหลังของช่งเจี๋ย ขณะที่เฝ้าดูแลเหล่าพี่สาวของเธอได้รับตำแหน่งดังกล่าว ถ้าเธอไม่เลือกฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ เธอก็คงจะได้อยู่ฝ่ายแม่บ้านนี่

“เรียนท่านลอร์ด ยังคงมีเวลาอีก 1 สัปดาห์ ก่อนที่จะถึงเทศกาลในกลางฤดูใบไม้ร่วง ท่านมีความคิดจะทำอะไรหรือไม่?” ฉีสื่อใช้โอกาสนี้ถามเขา

โอหยางโขวกลายเป็นแข็งค้าง เขาไม่คาดคิดว่าช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วงจะมาถึงเร็วขนาดนี้ มันเป็นเทศกาลจีนแบบดั้งเดิม และมันก็เป็นเทศกาลที่สำคัญมาก มันเป็นเวลาที่คุณในครอบครัวจะมารวมตัวกัน

“ข้าไม่ได้ยังไม่ได้คิดเกี่ยวกับมัน เพียงทำไปตามปกติก็พอ” โอหยางโขวรู้สึกแยเล็กน้อย

“ค่ะท่านลอร์ด” ฉีสื่อพยักหน้า

“เอาละ พอเท่านี้แหละ” ทุกคนกลับไปทำสิ่งที่ตัวเองจะทำ ในขณะที่โอหยางโขวกลับไปห้องของเขา

โอหยางโขวนั่งบนเตียงของเขา และหยิบลูกประคำเส้นออกมา เขาวางมันไว้บนฝ่ามือแล้วปิดตา จากนั้น เขาก็เริ่มการบ่มเพาะของเขา เขาเปิดใช้งานเส้นลมปราณ และหมุนวนกำลังภายในตามเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง โดยเขาเริ่มหมุนวนช้า

ในขณะนั้นเอง ไอเย็นก็กระจายออกมาจากฝ่ามือของเขา มันกระจายไปทั่วเส้นลมปราณของเขา หลังจากที่ได้รับ การกระตุ้นจากไอเย็นของลูกประคำ กำลังภายในสีทองก็ดูเหมือนจะหมุนวนได้เร็วขึ้น

นอกจากนี้ ดูเหมือนว่า ผลกระทบของไอเย็น จะทำให้สายเลือดอสุริยในร่างกายของเขาสงบลงด้วย มันไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเขาอีกต่อไป

2 เดือนที่ผ่านมา เขาได้บ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองมาถึงขั้นที่ 3 แล้ว และ จิตจำกัดของขั้นที่ 3 ก็คือ 5,000 จุด ซึ่งเป็น 5 เท่าของขั้นที่ 2

ในช่วงนี้ โอหยางโขวได้อ่านพระคัมภีร์อย่างละเอียด ทำให้การบ่มเพาะกลายเป็นเรื่องที่ยากขึ้นสำหรับเขา พระคัมภีร์ทำให้เขาเข้าใจเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองได้ดียิ่งขึ้น ทำให้เขาบ่มเพาะได้ลึกยิ่งขึ้น

ในครั้งที่เขาเพิ่งจะเริ่มบ่มเพาะเทคนิคนี้ เขาได้พึ่งพาเพียงความรู้ที่โกอาได้ปลูกฝังไว้ในหัวของเขา ในตอนนั้น เขาเพียงเรียนรู้จากมันเท่านั้น

ขณะที่เขาได้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับลัทธิเต๋า เขาก็พยายามมองหาวิธีบ่มเพาะในรูปแบบใหม่ มันทำให้เขาเข้าใจมันมากขึ้นเรื่อยๆ

ในต้นเดือนของเขา เส้นใยของกำลังภายในที่แข็งแกร่ง ไปจดตัวอยู่รวมกัน กลายเป็นหมอกที่ปกคลุมไปทั่วทุกแห่ง

จนถึงวันนี้ โอหยางໂໜสามารถหมุนวนได้วันละ 7 รอบ โดยแต่ละรอบจะทำให้เขามีกำลังภายในเพิ่มขึ้น 8 จุด แต่หลังจากที่เขาได้ใช้ลูกประคำเย็น การบ่มเพาะของเขาก็เร็วขึ้น ลูกประคำช่วยให้เขาหมุนวนได้ถึง 9 รอบ

ดังนั้น ในตอนนี้ โอหยางໂໜจึงสามารถเพิ่มกำลังภายในได้ถึง 72 จุด/วัน ด้วยความเร็วนี้ อีกไม่นานเขาก็จะบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองถึงขั้นที่ 4

จากนี้ จะเห็นความสำคัญของเส้นทางต่างๆในการบ่มเพาะได้ อุปสรรคจากภายนอกที่สามารถช่วยเหลือการบ่มเพาะก็มีความสำคัญเช่นกัน ลูกประคำเล็กๆนี้สามารถช่วยเขาได้เป็นอย่างมาก

น่าเสียดายที่เขาเพิ่งจะมีสมบัติเช่นนี้เพียงแค่ชิ้นเดียว

เชาตู๋ โอหยางໂໜเริ่มฝึกฝนศิลปะการต่อสู้ของเขา

เพื่อให้ไม่ส่งผลกระทบต่อการนอนของปิงเอ๋อ โอหยางໂໜจึงไปฝึกฝนอยู่ที่พื้นที่ว่างเปล่าในส่วนหลังของคฤหาสน์ ที่ห่างจากตัวอาคารหลัก และเพื่อช่วยในการฝึกปาลิฉวน เขาได้วางหุ่นไม้ไว้ที่นั่นด้วย

นับตั้งแต่ช่วงเจี่ยย้ายมาอยู่ที่นี่ ทั้ง 2 ก็มักจะไปฝึกฝนอยู่ที่นี่ ในเวลาเดียวกัน

ช่วงเจี่ยเป็นคั้งเจ้าหญิงในโลกจริง แต่แรงบันดาลใจของเธอแตกต่างออกไปจากตัวตนในโลกจริงของเธอ เธอมีแรงบันดาลใจในการฝึกฝน และมันไม่ได้ช่วยไปกว่าคนอื่นอย่างโอหยางໂໜเลย

ส่วนหลังของคฤหาสน์ในตอนเช้าเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยนกและกลิ่นหอมของดอกไม้ เมื่อก้าวไปบนพื้นดิน กลิ่นความสดชื่นจากหญ้าและดอกไม้ก็จะพุ่งเข้าจมูก ไกอาช่วงนำอัสภรรยา มาก สภาพแวดล้อมแบบนี้ เหมือนกับในโลกจริงอย่างมาก

ทั้ง 2 ทักทายและเดินเคียงข้างกัน จากนั้น พวกเขาก็เริ่มการฝึกฝนของตนเอง

ในขณะที่เขาบ่มเพาะเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองได้ลึกซึ้งมากขึ้น ความแข็งแกร่งของกำลังภายในก็ส่งผลสู่ภายนอก มันทำให้ร่างกายของเขาแข็งแกร่งขึ้นทุกวัน

ความสามารถในการเรียนรู้อย่างรวดเร็วของโอหยางໂໜ เริ่มส่งผลต่อการฝึกฝนของเขา

ไม่ว่าจะเป็นปาลิฉวนหรือเพลงหอกตระกูลหยาง พวกมันทั้งหมดพัฒนาขึ้นอย่างมาก ปาลิฉวนของเขาได้มาถึงระดับ ‘คู่กันเคย’ แล้ว และเพลงหอกตระกูลหยางก็ได้มาถึงระดับ ‘คล่องแคล่ว’ แล้ว

ความแข็งแกร่งในปัจจุบันของโอหยางໂໜ เทียบได้กับหลินอี้

สิ่งที่น่าเศร้าก็คือ เขายังไม่พบหอกที่เหมาะสมกับเขา หอกเหล็กชั้นสูงในมือของเขา ทำให้ไม่สามารถใช้พลังใดๆร่วมกับมันได้

โดยเฉพาะลำหอกที่ทำจากไม้ทั่วไป ที่ขาดกระบวนการทางหัตถกรรมที่ซับซ้อน ทำให้มันไม่อาจจะทนต่อความแข็งแกร่งของพลังภายในของโอหยางໂໜได้

ถ้าเขาปล่อยพลังภายในเข้าไปในหอก มันจะเกิดเสียงหึ่งๆ จากนั้น ลำหอกก็จะเริ่มแตกร้าว

อย่างช่วยไม่ได้ โอหยางโชนทำได้เพียงใช้พลังภายในของเขากับหอกได้เพียงบางส่วนเท่านั้น เพราะเขาไม่สามารถเปลี่ยนหอกได้ทุกครั้งที่ฝึกเสร็จ

แม้ว่าเมืองซานไห่จะเจริญรุ่งเรือง แต่ก็ไม่สามารถจ่ายค่าใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยดังกล่าวได้

หลังจากที่โอหยางโชนฝึกเสร็จ ตัวเขาก็เต็มไปด้วยเหงื่อ และเสื้อผ้าของเขาก็เปียกชุ่ม เขาหยิบผ้าเช็ดตัวมาจากราวไม้ และใช้มันเช็ดเหงื่อบนใบหน้าของเขา

อีกด้านหนึ่ง ช่งเจียยังคงฝึกเพลงกระบี่ของเธออยู่ เพลงกระบี่เขว่นู่ของเธอๆ ได้พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะนั้นเอง ได้มีลมพัดผ่านมา มันได้พัดเอาใบไม้เล็กๆ ใบหนึ่งขึ้นมา จากนั้น มันก็ลอยไปในอากาศ เข้าไปใกล้กับช่งเจีย

กระบี่เหล็กประณีตราวกับได้ผสมเข้ากับสายลม มันไม่ติดขัดใดๆ ขณะที่มันถูกกวัดแกว่งผ่านอากาศ เมื่อเขามองไปที่ใบไม้ใบนั้นอีกครั้ง กระบี่ของเธอก็ได้ตัดมันออกเป็น 2 ส่วนแล้ว เมื่อเข้าไปตรวจสอบใกล้ๆ จะพบว่ารอยตัดถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็ง ซึ่งเป็นผลมาจากคัมภีร์เก้าหยิน

เทคนิคการบ่มเพาะนี้ สามารถฝึกฝนได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่เพศที่แตกต่างกัน ก็จะทำให้ผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน พลังภายในของช่งเจียมีผลลัพธ์เป็นน้ำแข็ง ถ้าเธอได้บ่มเพาะมากพอ มันสามารถซึมเข้าไปในหัวใจและกระดูกของเธอได้

เมื่อเทียบกับหอกเหล็กกล้าของเขา กระบี่เหล็กในมือของเธอสามารถรับมือกับความแข็งแกร่งของพลังภายในได้มากกว่า ดังนั้น ช่งเจียจึงสามารถใช้มันได้โดยไม่ต้องคิดมากนัก

“แปะ แปะ แปะ!” โอหยางโชนปรบมืออย่างชื่นชม “เพลงกระบี่ยอดเยี่ยม!”

ช่งเจียลดกระบี่ของเธอลง แล้วหัวเราะ ก่อนจะกล่าวว่า “มันเป็นอย่างไรบ้าง? มันออกมาดีหรือไม่?”

“เพลงกระบี่ของท่านผู้นำนิกายช่งนั้น ยอดเยี่ยมเป็นอย่างมาก ข้าอิจฉาจริงๆ” โอหยางโชนอดไม่ได้ที่จะกล่าวชมเธอ

ช่งเจียเป็นเหมือนกับนกยูงที่ภาคภูมิใจ เธอหัวเราะคิกคักขณะที่เธอเก็บกระบี่เข้าฝัก หลังจากนั้น เธอก็พยักหน้าให้โอหยางโชน แล้วมองไปรอบๆ ปลดปล่อยกลิ่นอายของนางเอกออกมา

โอหยางโชนมองด้วยความขบขัน เขาหยิบหอกแล้วเดินกลับไปอาคารหลัก นิสือสั่งให้บางคนเตรียมน้ำเย็นไว้ให้ โอหยางโชนอาบน้ำ เพื่อทำความสะอาดร่างกาย

TWO Chapter 239 การขุดจุดสำคัญ

ไกอ่าปีที่ 1 เดือนที่ 9 วันที่ 27 โอหยางโชนนำทหารองครักษ์ 4 นายออกจากเมือง

จุดหมายของเขาก็คือ โรงผลิตทางทหารที่สร้างขึ้นภายในถ้ำ บริเวณซานเหมิงทางตะวันตก

กรมกิจการทหารเป็นผู้รับผิดชอบพวกมัน หลังจากผ่านไป 3 เดือน ตั้งแต่สร้างโรงผลิตทางทหาร พวกเขาก็ได้เป็นผู้จัดการการผลิตเมื่อดำเนินการทหาร, เติบโต และบันไดกำแพง

เมื่อมีคนเดินผ่านประตูด้านทิศตะวันตกของเมือง พวกเขาก็จะเห็นคนงานที่กำลังทำงานสร้างถนนอยู่ไม่ไกลจากประตูเมือง มันคือจุดเริ่มต้นของการสร้างถนนที่ยื่นให้ มันไม่ได้เริ่มที่ประตูด้านทิศตะวันตกในปัจจุบัน แต่มันจะเริ่มที่ประตูด้านทิศตะวันตกของกำแพงชั้นที่ 3 ตามที่ได้วางแผนไว้

แม้ว่าถนนสายนี้ จะไม่เหมือนกับถนนในเมืองที่ต้องปูพื้นด้วยหินสีเขียว มันก็ยังไม่ใช่ว่าจะง่ายที่จะสร้าง หลุมจำนวนมากเจริญเติบโตขึ้นในเขตทรกัณดาร คนงานต้องเอาหญ้าเหล่านี้ออก โดยการขุดรากของพวกมันออกมาจากดิน เพื่อป้องกันไม่ให้พวกมันกลับมาเจริญเติบโตได้อีกครั้ง

ส่วนประกอบหลักสำหรับการสร้างถนนสายนี้ได้แก่ หิน, โคลน และทราย พวกเขาคือผสมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน และบดอัดพวกมัน เพื่อป้องกันไม่ให้หญ้าป่ากลับมาเจริญเติบโตบนถนน และเพื่อป้องกันไม่ให้ถนนกลายเป็นโคลนในช่วงที่ฝนตก

ผู้ที่ออกแบบถนนที่ยื่นให้ก็คือ สู้ยูปาน เขายังได้ออกแบบลวดลายที่ใช้ม้าลาก แล้วขอให้ช่างตีเหล็กสร้างมันขึ้นมาให้กับเขา ลวดลายนี้ต้องใช้ม้าในการลากถึง 8 ตัว

เนื่องจากถนนแห่งนี้จะทำให้หน้าที่ในการส่งเสริมการเคลื่อนย้ายกำลังพลและการขนส่งทรัพยากร พวกมันจึงไม่สามารถจะแคบจนเกินไปได้ พวกเขาคงออกแบบพวกมันให้มีความกว้างถึง 20 เมตร และยังทำระบบระบายน้ำที่ดีให้กับพวกมันอีกด้วย

ที่ด้านข้างของถนน พวกเขายังได้ปลูกต้นไม้ไว้เป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้ มันยังมีลำธารเล็กๆ ไหลจากภูเขาบางแห่งเข้าสู่แม่น้ำมิตรภาพ พวกเขายังต้องสร้างสะพานในบริเวณนั้น โครงการนี้จึงเป็นโครงการที่ยากลำบากมาก มันเป็นเรื่องที่โครงการที่ผ่านมาของเมืองซานไห่ไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้เลย

สุดท้ายคือระบบบริเลย์ มันจะต้องมีสถานีรีเลย์และเส้นทางการส่ง

สถานีรีเลย์จะอนุญาตให้ข้าราชการพักค้างคืนได้ พวกมันจะอยู่ห่างกันทุกๆระยะ 30 กิโลเมตร และยังมีร้านค้าต่างๆที่ขายอาหารและให้บริการที่พัก โดยปกติแล้วพวกมันจะถูกสร้างทุกๆระยะ 5 กิโลเมตร

หลังจากที่โอหยางโชวออกจากเมือง เขาก็เบี่ยงไปทางซ้าย ก่อนจะเดินทางต่อไป หลังจากที่ได้เดินทางมาได้ 10 กิโลเมตร เขาก็มาถึงถ้ำที่โรงผลิตทางทหารตั้งอยู่ ทางเข้าถ้ำเป็นประตูเหล็กขนาดใหญ่ เว้นแต่จะมีเหตุฉุกเฉินเท่านั้น มันถึงจะถูกเปิด และที่ด้านข้างของมัน มีประตูขนาดเล็กที่ผู้คนสามารถใช้เดินทางเข้าออกได้ และมันก็ถูกใช้เป็นเส้นทางสัญจรหลัก

ด้านหน้าของถ้ำเป็นพื้นที่หวงห้าม และมีทหารคอยประจำการอยู่ที่นั่น

เมื่อเห็นระดับการเฝ้าระวังและการเก็บความลับของที่นี่ โอหยางโชวก็นึกหน้าอย่างพึงพอใจ

หลังจากที่เขาลงจากหลังม้า เขาก็ฝากบังเหียนให้กับทหารองครักษ์ แล้วเดินไปที่ประตูขนาดใหญ่ของถ้ำตามลำพัง เมื่อทหารที่ประจำการอยู่ที่นั่นพบเขา เขาก็รีบเข้ามาค้ำหน้าเขา และกล่าวว่า “ค้ำหน้าท่านลอร์ด!” จากนั้น เขาก็รีบวิ่งไปที่ประตูเหล็ก และเตรียมที่จะเปิดมัน

โอหยางโซวโบกมือให้เขา แล้วกล่าวว่า “ไม่จำเป็น ข้าจะเข้าไปผ่านประตูเล็ก”

ทหารมีท่าทางลำบากใจ “ท่านลอร์ด...เอ่อ...นี่...”

“ไม่ต้องกล่าวอะไรอีกแล้ว! ข้ามาที่นี่โดยไม่ได้แจ้งให้พวกเจ้ารู้ก่อน ฉะนั้น ข้าจึงไม่ต้องการจะรบกวนพวกเจ้า”

“เข้าใจแล้วขอรับท่านลอร์ด!” ทหารคนนั้นไม่ต้องการจะได้แย้งกับเขา และรีบไปเปิดประตูขนาดเล็กอย่างสุภาพ

ภายในถ้ำ มันไม่ได้มีค้ำอย่างที่เขาคิดเอาไว้ ชิ้นส่วนของหินสีขาวที่อยู่ด้านข้างและบนผนังถ้ำ ช่วยให้ภายในถ้ำมีแสงสีขาวอ่อนโยน

เมื่อไปตรวจสอบหินเหล่านั้นใกล้ๆ จะพบว่า มันไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ

โอหยางโซวรู้ว่าหินเล็กๆ เหล่านี้ จัดเป็นฟลูออไลต์ประเภทหนึ่ง มันเป็นต้นตอของแสงสีขาวที่เปล่งออกมา

ขณะที่เขาเงยหน้าขึ้น เขาก็พบว่า ถ้ำมีความสูง 10 เมตร และกว้าง 150 เมตร พื้นที่ด้านในลึกเข้าไปไม่มีที่สิ้นสุด ถ้ำนี้ไม่ได้ให้ความรู้สึกว้าก วกซังหรือวกจกใดๆ

การมาถึงของโอหยางโซว ทำให้ผู้จัดการโรงผลิตตกใจ เขาเป็นชายวัยกลางคนที่สงบและเยือกเย็น ทันทีที่เขารู้ว่าโอหยางโซวมา เขาก็รีบมาต้อนรับโอหยางโซว “ท่านลอร์ด ยินดีต้อนรับขอรับ! ขอภัยที่ข้าไม่สามารถต้อนรับท่านได้ดีกว่านี้!”

โอหยางโซวโบกมือให้เขา “ข้ามีที่นี่โดยไม่ได้บอกใครก่อน ฉะนั้นเพียงแค่พาข้าไปดูรอบๆ ก็พอ!”

“ขอรับท่านลอร์ด!” ผู้จัดการพยักหน้า จากนั้น เขาก็ทำหน้าที่เป็นผู้นำทางให้กับโอหยางโซว “โรงผลิตทางทหารถูกแบ่งออกเป็น 3 เขต ซึ่งแต่ละเขตก็จะผลิตทรัพยากรที่แตกต่างกัน” เขาชี้ไปที่บริเวณใกล้ๆ แล้วกล่าวว่า “เขตที่อยู่ด้านนอกสุดนี้ รับผิดชอบในการสร้างบันไดกำแพง”

โอหยางโซวมองไปตามทิศทางที่ผู้จัดการชี้ไป มันห่างจากเขาเพียง 10 เมตร และมีกำแพงไม้ล้อมรอบ

ที่ด้านบนของกำแพงไม้สูง 4 เมตร เขาสามารถมองเห็นบันไดกำแพงที่กำลังยืดยาวออกไปได้

“ความคืบหน้าในการสร้างบันไดกำแพงเป็นอย่างไร?” โอหยางโซวถาม

“เรียนท่านลอร์ด จากความเร็วในปัจจุบัน เราสามารถสร้างได้วันละ 1 ชั้น”

โอหยางโซวพยักหน้า หลังจากที่ได้ดูเขตบันไดกำแพงแล้ว เขาก็ตรงไปที่เต็นท์ทหาร พวกเขาสามารถสร้างเต็นท์ทหารได้วันละ 20 เต็นท์ สุดท้ายก็คือ เขตเม็คอาหารทหาร

ส่วนผสมหลักของเมื่อดอาหารทหารก็คือ ธัญพืช ส่วนเนื้อสัตว์หรือผลิตภัณฑ์อาหารอื่นๆเป็นส่วนผสมรอง และมันยังมีเครื่องเทศบางอย่างเป็นส่วนผสมด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม กระบวนการในการผลิตลำบากมาก โดยเฉพาะแล้ว พวกเขาต้องใช้ธัญพืช 3-4 หน่วย ในการทำมันแต่ละเม็ด

ประสิทธิภาพของเมื่อดอาหารทหารนั้น ค่อนข้างสูง ตอนนี้ พวกเขาสามารถผลิตมันได้เพียงวันละ 1,000 เม็ดเท่านั้น มีลำธารเล็กๆอยู่ที่ด้านหลังเขตเมื่อดอาหารทหาร และมันก็เป็นที่ตั้งของที่พักรักษาของคณงาน

หลังจากที่ทัวร์จบแล้ว โอหยางโซวก็ออกจากถ้ำ

เมื่อเขากลับถึงเมือง โอหยางโซวก็เปิดส่วนการซื้อขาย เพื่อติดต่อกับซุ่ยโซวเหริน จากหอกการค้าซุ่ย

ราชสำนักค้าหัตถ์ได้มอบตำแหน่งมาควิสให้กับเขา ผู้มีอำนาจได้ยอมรับตำแหน่งของเขาแล้ว ซึ่งมันก็ส่งผลต่อประชาชนทุกคน ดังนั้น ทศนคติของหอกการค้าซุ่ยจึงเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากเช่นกัน

พวกเขาเป็นตระกูลทางธุรกิจ ดังนั้น สถานะทางสังคมของพวกเขาจึงไม่ได้สูงมากนัก เมื่อเทียบกับลอร์ดอย่างโอหยางโซว พวกเขาจึงจำเป็นต้องให้เกียรติเขาอย่างมากพอ

แน่นอน เมื่อพูดถึงเรื่องธุรกิจ พวกเขายังคงทำตามปกติ

“ท่านมาควิส!” ซุ่ยโซวเหรินทักทายเขาก่อน หลังจากทีโอหยางโซวแนะนำพวกเขาก่อนหน้านี้ หอกการค้าซุ่ยก็ได้รวบรวมธัญพืชทั้งหมดที่พวกเขาจะหาได้ ซุ่ยโซวเหรินจึงไม่กล้าแสดงความเย่อหยิ่งหรือเหนือกว่าต่อโอหยางโซว โอหยางโซวพยักหน้า “พี่ชายโซวเหริน ข้ามีเรื่องอยากจะขออะไรหอกการค้าซุ่ยซักหน่อย จะได้หรือไม่?”

“เชิญกล่าว!” พ่อค้าเกลียดการติดค้าง และหอกการค้าซุ่ยก็ติดค้างโอหยางโซวก่อนโด พวกเขากังวลว่าจะชำระคืนให้โอหยางโซวเช่นไรดี เมื่อได้ยินว่าเขามีคำขอ ซุ่ยโซวเหรินจึงยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“หอกการค้าซุ่ยของพวกท่านมีชื่อเสียงในค้าหัตถ์ พวกท่านสามารถช่วยเหลือเมืองซานไห่ในการรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษได้หรือไม่?”

โอหยางโซวหันเหไปทางหอกการค้าซุ่ย เมื่อเทียบกับกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ ที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มผู้เล่นอย่างมาก หอกการค้าซุ่ยก็มีอิทธิพลต่อ NPC อย่างมากเช่นกัน

ซุ่ยโซวเหรินประหลาดใจ “ท่านสามารถกล่าวรายละเอียดมากกว่านี้ได้หรือไม่?”

“ข้าต้องการผู้มีความสามารถพิเศษเป็นจำนวนมาก แต่น่าเสียดายที่ข้ายังไม่มีวิธีแก้ปัญหา และแน่นอนว่ายังมีผู้มีความสามารถพิเศษมากมาย ที่ยังไม่ได้แสดงความสามารถของพวกเขาในค้าหัตถ์ ซึ่งรวมไปถึง ข้าราชการที่ไม่ได้รับตำแหน่งที่ควรจะเป็น, นายทหารที่ไม่มีความสุข และช่างฝีมือที่มีความสามารถ เมืองซานไห่ต้องการรับสมัครคนเหล่านี้ทั้งหมด” โอหยางโซวอธิบายความคิดของเขา “แม้ว่าเมืองซานไห่จะอยู่ห่างไกล เราก็ให้งานที่เหมาะสมกับความสามารถของพวกเขา และเงินเดือนที่เราจะมอบให้ ก็ไม่ด้อยไปกว่าเมืองหลวงเลย”

โอหยางໂໜมีความเชื่อมั่น ไม่เพียงแค่ตำแหน่งของเขา แต่ยังรวมถึงฉายาจากคะแนนชื่อเสียง ‘คนรักชาติ’ มันจะมีผลต่อ NPC โดยเฉพาะ NPC ที่อยู่ในตำแหน่ง

ซุ่ยໂໜเห็นเข้าใจความหมายของโอหยางໂໜ ถ้าพวกเขาใช้เพียงฐานะของหอการค้าซุ่ย มันคงยากที่จะประสบผล แต่เมื่อรวมกับฐานะทั้ง 2 ของโอหยางໂໜแล้ว มีโอกาสที่พวกเขาจะโน้มน้าวคนได้มากขึ้น และมันคงจะดึงดูดความสนใจจากผู้คนได้เป็นจำนวนมาก

ตำแหน่งผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก ราวกับเป็นหยดน้ำในสระน้ำขนาดใหญ่ แม้ว่ามันจะรั่วไหลออกไปเพียงเล็กน้อย มันก็มากพอที่จะเข้ามาเติมเต็มให้เมืองซานไห่ได้ใช้อีกเป็นเวลานาน การกระทำอย่าง การขูดจูดสำคัญ เช่นนี้ เป็นความคิดที่ชาญฉลาดมาก

“เนื่องจากมันเป็นความต้องการของท่าน ตระกูลซุ่ยก็พยายามอย่างดีที่สุด” ซุ่ยໂໜเห็นตกลงทันที

โอหยางໂໜพยักหน้า “เพื่อให้พวกเขาอยู่ที่นั่นได้อย่างสงบและเป็นการแสดงความจริงใจของเรา ข้ายินดีจะให้เหล่าผู้มีความสามารถพิเศษ พวกครอบครัวของพวกเขาอยู่ร่วมกับเราด้วยได้ สำหรับค่าใช้จ่าย ข้าจะส่งมอบให้กับหอการค้าซุ่ย” จากความคิดของโอหยางໂໜ พวกเขาอาจจะไม่ยอมรับ หากพวกเขาต้องมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก

“ท่านมาคิดได้คิดถึงสิ่งต่างๆอย่างละเอียดจริงๆ” ซุ่ยໂໜเห็นพยักหน้าตกลง “อย่าได้กังวล เราจะปฏิบัติตามนี้อย่างจริงจัง ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง!”

“ขอบคุณ ขอรักที่ทำให้ท่านต้องลำบาก!” โอหยางໂໜกล่าว

“ไม่ต้องกังวล!”

ซุ่ยໂໜเห็นรักษาสัญญา หลังจากจบการสนทนา เขาก็มุ่งหน้าไปหาผู้นำตระกูลในทันที

หลังจากฟังรายงานของเขาแล้ว ผู้นำตระกูลซุ่ยก็รีบไปชั่วคราว ก่อนจะกล่าวว่า “ลอร์ดแห่งเหลียนโจวผู้นี้มีเป้าหมายในระยะยาว และเขาก็วางแผนไว้เป็นอย่างดี เขามีความต้องการผู้ที่มีความสามารถพิเศษ วิทยาศาสตร์และความต้องการดังกล่าวเป็นสิ่งที่ดี เราไม่ควรจะพลาดโอกาสนี้ ทำตามสัญญาให้ดีที่สุด!”

“ขอรับ!”

“ข้าอนุญาตให้เจ้าใช้พลังของตระกูลเรา เพื่อรับสมัครผู้มีความสามารถพิเศษให้กับลอร์ดแห่งเหลียนโจวอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ถ้าคนในตระกูลต้องการจะเข้าร่วม ก็แนะนำพวกเขาให้เขาด้วย เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม หอการค้าซุ่ยยังสามารถจัดตั้งสาขาในเมืองซานไห่ได้ด้วยเช่นกัน”

คำกล่าวเหล่านี้ทำให้ซุ่ยໂໜเห็นประหลาดใจ เขาไม่ได้คาดคิดว่าผู้นำตระกูลของเขา จะให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากขนาดนี้ เขามีความเชื่อมั่นในการมองการณ์ไกลของผู้นำตระกูลซุ่ย เขารีบกล่าวตอบ “ขอรับ!”

หลังจากที่ซุ่ยໂໜเห็นออกไป หัวหน้าตระกูลซุ่ยก็พึมพำอยู่ในห้องโถงเพียงลำพังว่า “ตระกูลซุ่ยจะฟื้นฟูชื่อเสียงและเกียรติยศของเรา อย่างน้อย มันจะต้องไม่ด้วยไปกว่าบรรพบุรุษของเรา”

เมื่อพลังของหอการค้าขุ่ยเริ่มทำงาน มันเป็นอะไรที่น่ากลัวอย่างมาก

บนถนนและชอกชอยต่างๆ ในคำหลิ สมาชิกในตระกูลขุ่ยได้หลังไหลออกมา และนำจดหมายและของขวัญพิเศษไปมอบให้กับเหล่าข้าราชการและนายทหารต่างๆ

มีบางส่วนที่ปฏิเสธพวกเขา โดยแต่ละคนต่างก็มีเหตุผลที่แตกต่างกันออกไป แต่ความร่วมมือระหว่างลอร์ดแห่งเหลียนโจวและหอการค้าขุ่ย ก็มีผลอย่างมาก ส่วนใหญ่กล่าวว่าพวกเขาจะพิจารณาข้อเสนอนี้ก่อน แล้วจะให้คำตอบกับตระกูลขุ่ยในภายหลัง

สำหรับช่างฝีมือ ตระกูลขุ่ยได้รับสมัครพวกเขาได้อย่างง่ายดาย โดยหลักแล้วจะเป็นพวกช่างตีเหล็ก, ช่างตัดเย็บ และช่างไม้

TWO Chapter 240 กลายเป็นมีชื่อเสียง

ไกออาปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 1, นิการกระบี่ตงหลิ

ณ ยอดเขาโคดเคียว, พื้นที่บนภูเขา

ในพื้นที่บนภูเขามีสถิงก่อสร้างถูกสร้างขึ้นมากมาย มีทั้งลานและศาลาหลากหลายรูปแบบ ทางตะวันตกของพื้นที่บนภูเขาเป็นส่วนสมุนไพร ซึ่งมีสมุนไพรมากกว่า 100 ชนิด มันบอวลไปด้วยกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของสมุนไพรชนิดต่างๆ

ลำธารขนาดเล็กได้แบ่งพื้นที่บนภูเขาออกจากกัน มีสะพานโค้งเล็กๆถูกสร้างไว้ให้คนเดินข้ามไปมาได้สะดวก ภายใต้แสงสะท้อนของรุ่ง มันทำให้สะพานดูงดงามและลึกลับมาก

ไกลออกไปด้านล่างของน้ำตก ที่ด้านข้างทะเลสาบ เป็นกระท่อมไม้แบบโบราณ การผสมผสานระหว่างทะเลสาบและกระท่อมไม้แบบโบราณทำให้มันดูเข้ากันได้เป็นอย่างดี กระท่อมไม้แห่งนี้เป็นที่ตั้งห้องลับของผู้นำนิการ

ห้องลับของผู้นำนิการ สามารถเข้าไปได้เมื่อได้รับคำเชิญเท่านั้น มันถือเป็นห้องที่ปลอดภัยที่สุดของนิการ

แผ่นหินได้ถูกปูอยู่ที่ด้านหน้าพื้นที่บนภูเขา ศิษย์ 800 คน สวมชุดเครื่องแบบเดียวกัน พวกเขายืนเรียงรายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ซ่งเจียสวมนเสื้อคลุมสีฟ้าและยืนอยู่หน้าเหล่าศิษย์ทั้งหมด ด้านหลังของเธอคือศิษย์หลักทั้ง 2 ปานเซียและขุ่ยเทียนฉี คนหนึ่งถือกระบี่ ขณะที่อีกคนถือหนังสือ

ซ่งเจียแสดงออกอย่างเคร่งขรึม ขณะที่เธอติดต่อกับอินเตอร์เฟซของระบบ เสียงการแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นในหูของเธอ

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเจียฉีรุ่เมิ่ง ในการสมัครการสร้างนิการ ตรวจสอบคุณสมบัติโดยอัตโนมัติว่าผ่านข้อกำหนดหรือไม่”

“เงื่อนไขที่ 1 : เงินทุนไม่น้อยกว่า 200 เหรียญทอง ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 2 : ต้องมีศิษย์อย่างน้อย 500 คน ผ่านข้อกำหนด!”

“เงื่อนไขที่ 3 : เทคนิคการบ่มเพาะหลัก อย่างน้อยต้องอยู่ในระดับจักรพรรดิ, ‘คัมภีร์เก้าหยิน’ ผ่านการทดสอบ!”

“เงื่อนไขที่ 4 : มีฐานของนิกายเป็นของตัวเอง ผ่านการทดสอบ!”

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเจียจี้รู๋เมิ่ง ในการผ่านข้อกำหนดทั้งหมด ผู้เล่นสามารถสร้างนิกายได้ กรุณาตั้งชื่อนิกายของคุณ!”

“นิกายกระบี่ตงหลี่!” ช่งเจียกล่าวอย่างไม่ลังเล

ในห้องลับของนิกาย แผ่นหินค่อยๆ ลอยขึ้นมาจากพื้นดิน มันคือแผ่นหินนิกาย

ถ้าแผ่นหินถูกทำลาย หรือ 80% ของเหล่าศิษย์ถูกสังหาร นิกายจะถูกทำลาย

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นเจียจี้รู๋เมิ่ง ในการสร้างนิกายศิลปะการต่อสู้ นิกายกระบี่ตงหลี่ ผู้เล่นได้รับคะแนนชื่อเสียง 5,000 คะแนน ขณะที่นิกายตั้งอยู่ในเขตของเมืองซานไห่ เมืองซานไห่จะได้รับฉายา ‘บ้านแห่งศิลปะการต่อสู้’ ”

เมื่อประกาศจากระบบกระจายออกไป ช่งเจียก็กลายเป็นที่รู้จักไปทั่วภูมิภาคจิน เธอไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ในเงาของโอหยางโหวอีกแล้ว ตอนนี้ เธอมีเส้นทางที่สดใสอยู่ข้างหน้าของเธอ

ช่งเหวินได้แสดงความยินดีกับเธอโดยตรง ผ่านช่องระดับประเทศ “ทำได้ดีน้องสาว!”

โอหยางโหวก็ไม่ได้เข้าไปกว่าเขา “ขอแสดงความยินดีกับท่านผู้นำนิกายช่ง!”

ทั้งโลกเกิดความสับสนวุ่นวาย อิทธิพลและคำกล่าวของเขา ทำให้ผู้เล่นหลายคนสนใจนิกายกระบี่ตงหลี่ และช่งเจียมากยิ่งขึ้น

ผู้เล่นที่คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้สังเกตเห็นบางสิ่ง เจียจี้รู๋เมิ่งเป็นน้องสาวของช่งเหวิน แล้วเหตุใดเธอจึงไม่ตั้งนิกายในเมืองเทียนชวงของช่งเหวิน? แต่กลับเลือกที่จะตั้งมันในเมืองซานไห่ของจีเยว่ห่วยี่?

เกิดการซุบซิบนินทา และการซุบซิบนินทานี้สามารถทะลุวงท้องฟ้าได้เลยทีเดียว

ช่องระดับประเทศเริ่มกึกกัก เนื่องจากผู้เล่นต่างๆ เริ่มคาดเดา

“จีเยว่ห่วยี่และเจียจี้รู๋เมิ่งได้เปิดเผยครั้งใหญ่ พวกเขาเป็นเพียงเพื่อนกัน หรือเป็นคนรักกัน...”

“พวกเขาต้องเป็นคู่รักกันอย่างแน่นอน อย่าบอกฉันนะว่ามีมิตรภาพที่บริสุทธิ์เช่นนี้อยู่จริงๆ?”

“คู่รัก+1”

“โอโฮว ความฝันอีกอย่างได้พังทลายลงแล้ว...”

“[แฟนคลับพี่ชายห่วยี่] พวกเราต้องออกมาต่อสู้!!!”

“น้องสาวข้างบน อย่าลืมนะ! เจ็ญนี่เป็นผู้นำนิกาย นางมีศึษย์อยู่มากมายเลยนะ...”

“ห่วยี่ ห่วยี่ ห่วยี่...”

“น้องสาวคนคงนี่กำลังร้องไห้อยู่ ผู้ชายที่อยู่ใกล้ๆเข้าไปปลอบนางทีซี”

“นิกายกระบี่ดงหลี่รับศึษย์หรือไม่?”

.....

เมื่อถึงตรงนี้ ช่งเจ็ญก็บอกให้เหล่าศึษย์ออกไปฝึกฝนต่อ จากนั้น เธอก็ชักกระบี่ดงหลี่ออกมา แล้วเดินไปทางโอหยางโหว ก่อนจะถามว่า “คนโง่! บอกความจริงมา แฟนคลับพี่ชายห่วยี่คืออะไร?”

เมื่อเห็นสาวงามคนนี้ปลดปล่อยกลิ่นอายแห่งการฆ่าฟันออกมา เขาควรจะรีบตอบเธออย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังงงหัวเราะก๊ากอยู่ด้านข้าง การเป็นผู้ชายที่มีหญิงสาวจำนวนมากหลงใหลทำให้เขารู้สึกดี “เจ็ญเจ็ญ ข้าสาวบานได้ว่าข้าไม่รู้เรื่องจริงๆ”

“อืม!” ผู้ชายของเธอมีความสามารถบางอย่างที่ทำให้เธอมีความสุข มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเธอที่จะกลายเป็นคนมีชื่อเสียง แต่เจ้าคนโง่คนนี้ก็ยังขโมยชื่อเสียงของเธอไปครึ่งหนึ่ง

ช่องพันธมิตรดูวุ่นวายมาก ชุนเลี้ยวเยว่และช่งเจ็ญได้ถูกเพิ่มเข้าไปในช่องพันธมิตรแล้ว พวกเธอถูกเพิ่มเข้าไปเพื่อให้ทุกคนสามารถสื่อสารกันได้

“พี่สะใภ้ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ!” กงเจ็ญชีหยอกล้ออย่างเคย ทุกครั้งที่เขาเห็นโอหยางโหวและช่งเจ็ญแสดงความสนิทสนมกันในระหว่างสงครามมู่เยว่ เขาจะคอยหยอกล้อพวกเขาอยู่เสมอ

คนอื่นๆทั้งหมดแสดงความยินดีกับเธอ หลังจากที่เธอได้สร้างนิกายกระบี่ดงหลี่ขึ้นมาได้แล้ว ในที่สุดเธอก็สามารถจะยืนอยู่ในระดับเดียวกับไป๋ฮั่วและเฟิงฉิวฮวงได้ มันทำให้เธอไม่ต้องรู้สึกน่าสังเวชและด้อยต่ำอีกต่อไป

โอหยางโหวถือโอกาสตรวจสอบสถานะของฉายาใหม่ของดินแดน

บ้านแห่งศิลปการต่อสู้ : ยกระดับคุณภาพร่างกายของประชาชนขึ้น 20%

โอหยางโหวพยักหน้า เป็นไปตามที่เขาคาดไว้ แม้ว่าจะเป็นเพียงฉายาเดียว โอหยางโหวก็คาดว่าเมืองมื่อกระบี่(นักดาบ) จะแข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก เพราะอย่างไร พวกเขาก็เป็นดินแดนแรกที่ก่อตั้งนิกายขึ้นมา

หลังจากนิกายถูกก่อตั้งแล้ว มีหลายสิ่งๆที่เธอจะต้องทำ ก่อนหน้านั้น เธอได้บอกเขาแล้วว่า เธอจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนิกาย ซึ่งจะเป็นเหตุผลให้เธอมีเวลาอยู่กับโอหยางโหวน้อยลง มันจึงทำให้เขารู้สึกเศร้าเล็กน้อย

หลังจากแสดงความยินดีกับเธอแล้ว โอหยางโหวก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นต่อ และกลับลงเขาไป

หลังจากที่ลงเขามาแล้ว เขายังไม่ได้กลับไปเมืองหลัก ที่ดินเขาด้านล่าง ทหารองครักษ์ 1 กองร้อย ได้มารอเขาอยู่ที่นั่น โอหยางโซววางแผนว่าเขาจะเดินทางไปเยี่ยมเยือนเมืองยี่ชู่และเมืองกู่ชาน

นับตั้งแต่ที่เขายึดครองพวกมัน เวลาก็ได้ผ่านไป 1 เดือนแล้ว ในฐานะลอร์ด โอหยางโซวกลับยังไม่เคยไปเยือนพวกมันเลย ซึ่งนับได้ว่ามันเป็นการละเลยหน้าที่ของเขา

เมืองยี่ชู่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำฉิวชู่ หลังจากที่เขาเมืองกู่ชานย้ายมาที่นี่ ประชากรของเมืองก็ทะลุ 10,000 คน

หลังจากที่โอหยางโซวมาถึงเมืองยี่ชู่ เขาจึงอัปเกรดเมืองยี่ชู่เป็นเมืองขนาดกลาง สำหรับตำแหน่งผู้ปกครองเมือง เขายังไม่รีบร้อนที่จะแต่งตั้งใคร เขายอมให้หัวหน้าข้าราชการของพวกเขา รับผิดชอบงานประจำวันชั่วคราว

การควบคุมของเมืองยี่ชู่และเมืองกู่ชาน ได้รวบรวมระบบการบริหารด้วยเช่นกัน ซึ่งมันทำให้โครงสร้างทางการเมืองของเมืองดีขึ้น

ปัจจุบัน หัวหน้าข้าราชการของเมืองก็คือ อดีตข้าราชการของเมือง สำหรับคำถามที่ว่า โอหยางโซวสบายใจถ้าปล่อยให้คนคนนั้นรับผิดชอบหรือไม่? ถ้าเป็นก่อนหน้านี้ เขาคงจะไม่สบายใจ และรับนำคนจากเมืองหลักของเขามาที่นี่ และให้โอกาสพวกเขา

อย่างไรก็ตาม หอการค้าขู่ได้ส่งข่าวมาว่า การรับสมัครเป็นไปด้วยดี อีกไม่นานพวกเขาจะส่งคนกลุ่มใหญ่มายังเมืองชานไห่

จากแผนการของโอหยางโซว เขาจะเลือกข้าราชการจากคนในกลุ่มนั้น มารับตำแหน่งผู้ปกครองเมืองยี่ชู่ ซึ่งแผนการนี้จะยังรวมไปถึงเมืองกวงชู่และเมืองหยงเย่ที่อยู่ทางฝั่งตะวันตกด้วย

ในฐานะปรกาการตะวันออก เมืองยี่ชู่จะรับผิดชอบในการตรวจสอบดินแดนของผู้เล่นในฝั่งตะวันออก ดังนั้น เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่ละทิ้งการป้องกัน หลังจากเมืองทั้ง 2 ได้รวบรวมเข้าด้วยกัน เมืองยี่ชู่ก็ได้ปฏิบัติตามมาตรฐาน โดยได้ก่อตั้งกองพันทหารป้องกันเมืองขึ้นมา

การมาที่นี้ของโอหยางโซว นอกเหนือจากมาดูแล้ว เขายังมาตรวจสอบการฝึกอบรมของกองพันป้องกันเมืองด้วย สิ่งที่เขาได้เห็นทำให้เขาไม่พอใจอย่างมาก ทหารเหล่านี้เป็นเพียงมือใหม่ที่เหลืออยู่จากทั้ง 2 เมือง แม้ว่าจะรวมประชากรของทั้ง 2 เมืองไว้ด้วยกันแล้ว พวกเขาก็แทบจะไม่สามารถสร้างกองพันขึ้นได้

เพื่อเสริมสร้างพลังต่อสู้ให้กับพวกเขา โอหยางโซวได้เลือกทหารชั้นสูง 10 นาย จากกองร้อยทหารองครักษ์ เข้าร่วมกับกองพันป้องกันเมืองยี่ชู่ โดยทหารชั้นสูงเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นนายกองและนายพัน สำหรับนายทหารเดิม โอหยางโซวลดตำแหน่งของพวกเขาเหลือเพียงแค่หัวหมู่

เขาได้ให้เป้าหมายกับพวกเขา คือการกวาดล้างค่ายโจร เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังใจให้กับพวกเขา

นอกเหนือจากกองพันป้องกันเมืองแล้ว เขาก็ไม่ได้มองข้ามสิ่งอำนวยความสะดวกในการป้องกันอื่นๆ

เมื่อเทียบกับเมืองเทียนเฟิง กำแพงเมืองของเมืองยี่ชู่แย่มาก มันเป็นกำแพงที่ทำมาจากโคลน

หลังจากที่โอหยางโซวเห็นมัน เขาก็ตัดสินใจว่า จะต้องเริ่มโครงการสร้างกำแพงเมืองใหม่

จากแผนการในระยะยาวของเขา ในอนาคต เมืองยี่ชู่จะอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 ดังนั้น กำแพงเมืองจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของเมืองขนาดกลาง และยาวด้านละ 5 กิโลเมตร

หลังจากที่โอหยางโซวตัดสินใจออกคำสั่งต่างๆในเมืองยี่ชู่ โอหยางโซวก็พักที่นี้หนึ่งคืน

ในวันรุ่งขึ้น โอหยางโซวนำกองร้อยทหารองครักษ์ของเขาออกไปจากเมือง มุ่งหน้าสู่เมืองกู่ชาน ซึ่งห่างออกไปเพียงเล็กน้อย มีกลุ่มผู้นำเผ่าคนเถื่อนภูเขารอคอยเขาอยู่ที่นั่น

หลังจากที่เขาควาล้างโจรภูเขาบนสันเขาเอ้อซี ชื่อเสียงและตำแหน่งของเมืองซานไห่ที่อยู่ในหัวใจของคนเถื่อนภูเขาก็เพิ่มสูงขึ้นสู่ระดับใหม่ โดยเฉพาะทรัพยากรที่เขาทิ้งไว้ มันได้ช่วยแก้ปัญหาต่างๆมากมายให้กับพวกเขา

หลังจากที่เผ่าคนเถื่อนภูเขานำเอาทรัพยากรทั้งหมดไปแล้ว พวกเขาก็เผาที่มั่นบนภูเขาทิ้ง เราจะสามารถเห็นได้ว่าพวกเขามีความเกลียดชังที่ฝังลึกมากเพียงใดกับพวกโจรภูเขาเหล่านั้น

คนเถื่อนภูเขาเป็นชนชาติที่ปฏิบัติต่อเพื่อนและศัตรูของพวกเขาแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง พวกเขาจะเกลียดชังเหล่าคนที่ทรานพวกเขา ในขณะเดียวกัน พวกเขาจะจดจำบรรดาผู้ที่เข้ามาช่วยเหลือพวกเขาอย่างไม่มีวันลืม

ด้วยตัวอย่างก่อนหน้านี้ ที่นักรบคนเถื่อนภูเขาเข้าร่วมกับเมืองซานไห่ และการย้ายถิ่นฐานของคนเถื่อนภูเขาไปยังเมืองฉิวชู่ เทียนเหวินจึงเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่า การชักชวนเผ่าขนาดใหญ่ 1 เผ่า, เผ่าขนาดกลาง 3 เผ่า และเผ่าขนาดเล็กอีก 7 เผ่า นี้ ให้ลงจากภูเขามาตั้งถิ่นฐานในเมืองกู่ชาน จะเป็นเรื่องง่าย และที่ตั้งของเผ่าเหล่านี้ก็อยู่ไม่ไกลจากที่นั่นนัก

เมื่อเผ่าคนเถื่อนภูเขาทั้ง 11 เผ่า ย้ายลงมาตั้งถิ่นฐานที่เมืองกู่ชาน พวกเขาจะรวมกลุ่มกัน และปกครองตัวเอง

จากสัญญาของโอหยางโซว นอกเหนือจากสาขาของธนาคาร 4 สมุทรแล้ว ข้าราชการและพนักงานทั้งหมดในเมืองจะเป็นคนเถื่อนภูเขา สิ่งเดียวที่เมืองซานไห่จะแทรกแซงก็คือ การสร้างกองพันป้องกันเมือง

TWO Chapter 241 ความรุนแรง

กว่าโอหยางโซวและกองกำลังของเขาจะมาถึงเมืองกู่ซาน เวลาที่ล่วงเลยมาถึง 15.00 น. แล้ว

ผู้นำเผ่าขนาดใหญ่ เลย์ฟาน ได้นำผู้นำเผ่าอื่นๆมาต้อนรับโอหยางโซว กลุ่มผู้นำเผ่าคนเถื่อนกลุ่มนี้ ได้เลือกเลย์ฟาน เป็นผู้ดูแลเมืองกู่ซาน

หลังจากที่พูดคุยกันสั้นๆ มันทำให้โอหยางโซวรู้ว่า เลย์ฟานคนนี้เป็นคนพิเศษ

จากที่เขารู้ เลย์ฟานได้กลายมาเป็นผู้นำเผ่าเมื่อตอนอายุเพียง 24 ปี หลังจากนั้น 10 ปี ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีของเขาก็ ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดในเผ่า แต่ไม่เพียงแค่นั้น เพราะแม้แต่เผ่าอื่นๆทั้งหมดก็ยังให้ความเคารพนับถือเลย์ฟานเช่นกัน

เมื่อเทียบกับความเป็นอนุรักษนิยมของผู้นำเผ่าชนวนเหนียว ซึ่งต้อง เลย์ฟานมีสติปัญญาและมองการไกลมากกว่า เผ่าของเขาได้อพยพลงมาจากภูเขา ซึ่งมันเป็นผลมาจากแผนการของเขา

เขาตระหนักว่า หากชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาต้องการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทางเลือกที่ดีที่สุดของพวกเขาก็คือ การ มาอยู่ร่วมกับคนบนที่ราบ

เมื่อเทียนเหวินจึงได้ไปเยี่ยมเยือนเผ่าของเขา ทั้ง 2 ก็กลายเป็นใกล้ชิดกันมากขึ้นทันที

หลังจากที่หักทลายกันง่ายๆ โอหยางโซวก็ยึดครองเมืองกู่ซานเป็นเมืองขนาดกลาง จากนั้น เขาก็แต่งตั้งให้เลย์ฟาน เป็นผู้ปกครองเมืองกู่ซาน และมอบอำนาจให้เขาแต่งตั้งคนของเขาเป็นข้าราชการได้ด้วยตัวเอง

ในช่วงคำ โอหยางโซวก็ได้มาพบกับเลย์ฟานเป็นการส่วนตัว พวกเขาทั้ง 2 ได้พูดคุยกันอย่างลึกซึ้ง

โอหยางโซวสัญญาว่า เมืองหลักจะจัดหาธัญพืชสำหรับเมืองกู่ซาน หน้าที่หลักของเมืองกู่ซานก็คือ การสร้างกำแพง เมือง เพื่อเพิ่มการป้องกันให้กับเมือง และเตรียมพื้นที่เพาะปลูกไว้ให้พร้อมสำหรับฤดูเพาะปลูกในฤดูใบไม้ผลิ

เมืองกู่ซานมีประชากรทะเล่ 30,000 คน และยังมีอีกเกือบ 1 ปี กว่าพวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวข้าวในฤดูเก็บเกี่ยวแรกของปี พวกเขาจึงต้องการธัญพืชประมาณ 10 ล้านหน่วย

เห็นได้ชัดว่า เมืองหลักไม่สามารถจัดหาธัญพืชขนาดนั้นให้กับพวกเขาฟรีๆได้ โอหยางโซวชี้ให้เห็นว่า พวกเขาสามารถยืมพวกมันมาจากกรมคลังวัสดุได้ และหลังจากที่พวกเขาได้เก็บเกี่ยวข้าวในฤดูเก็บเกี่ยวแรกของปีแล้ว พวกเขาก็ค่อยจ่ายคืนให้กับกรม

นอกเหนือจากนี้ งานที่สำคัญที่สุดของเลย์ฟานก็คือ ส่งเสริมแผนการของเมืองซานให้ต่อชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาอย่างต่อเนื่อง เขาจำเป็นต้องติดต่อกับเผ่าอื่นๆ และพาพวกเขาอพยพลงมายู่ที่เมืองกู่ซาน

พวกเขาต้องรวบรวมเอาชนเผ่าคนเถื่อนภูเขาที่อยู่ในเทือกเขาทางใต้ทั้งหมด

เพื่อติดต่อกับคนเถื่อนภูเขาเผ่าอื่นๆ พวกเขาต้องเข้าไปในป่าลึก หรือมุ่งหน้าไปทางเหนือ เลย์ฟานมีช่องทางติดต่อ มากกว่าเผ่าชนวนเหนียว ในฐานะผู้นำของเผ่าขนาดใหญ่ เขายังคงติดต่อกับเผ่าอื่นๆอีกมาก ดังนั้น เขาจึงเป็นตัวเลือก ที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมที่สุด

ในความเป็นจริง ในขณะที่เผ่าอื่นๆเริ่มไปสร้างและจัดระเบียบเมืองกู่ซาน ฐานะและความสำคัญของเผ่าชนวนเหนียวก็เริ่มลดลง พวกเขาสามารถช่วยได้เพียงดูแลพื้นที่รอบๆเมืองแร่กลางซานเท่านั้น

สำหรับการติดต่อกับเผ่าคนเถื่อนภูเข่อื่นๆ เผ่าชนวนเหนียวเป็นเพียงเผ่าขนาดกลางเท่านั้น พวกเขาจึงมีอำนาจจำกัด และไม่สามารถช่วยเทียนเหวินจิงได้มากนัก

สำหรับเผ่าขนาดเล็กและขนาดกลางอื่นๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับการอพยพลงมาจากภูเขา โอหยางโขวตัดสินใจที่จะไม่สนใจพวกเขา และปล่อยให้พวกเขาทำลายตัวเอง

วันรุ่งขึ้น โอหยางโขวนำกองกำลังของเขา มุ่งหน้ากลับไปยังเมืองซานไห่ และพวกเขาได้กลับไปถึงในช่วงค่ำ โอหยางโขวรีบกลับไปให้ทันเทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเขาไม่ต้องการจะพลาดมัน

.....

ณ มหาวิทยาลัยสีหนาน, เกาะดาวดับ

มีเพียงดาวเพียงไม่กี่ดวงที่เปล่งประกายบนท้องฟ้าในคืนนี้ มันดูเจิบเจงมาก เจียงชางนั่งอยู่คนเดียวบนหิน และมองไปที่พระจันทร์ ขณะที่เขากำลังครุ่นคิดเรื่องต่างๆ

ความคิดของเขาและพระจันทร์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

“คฤหาสน์ของลอร์ดได้ส่งเครื่องไหว้พระจันทร์เหล่านี้มาให้ขอรับ” คนรับใช้ถือกล่องขนมไหว้พระจันทร์ ขณะที่เขายืนอยู่ข้างๆเจียงชาง

“อ้อ” การแสดงออกของเจียงชางเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ไม่นาน เขาก็กลายเป็นไร้ความรู้สึกและสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหวเช่นเดิม

คนรับใช้หนุ่มไม่ต้องการจะรบกวนเขา เขาวางขนมไหว้พระจันทร์ไว้ที่ด้านข้าง และปล่อยเขาไว้ตามลำพัง

หลังจากที่คนรับใช้ออกไปแล้ว เจียงชางก็หยิบขนมไหว้พระจันทร์ขึ้นมา และพิมพ์ว่า “ท่านยังคงไม่ยอมแพ้อีกหรือ?”

พระจันทร์ไม่ได้ทำให้เกิดเสียงใดๆและคนผู้นั้นก็ไม่ได้ทำให้สายลมพัดในคำคืนนี้

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด, สวนส่วนหลังของคฤหาสน์

หลังจากจบงานเลี้ยง โอหยางโขวก็เรียกทุกคนมาที่สวนนี้ เพื่อชมพระจันทร์ด้วยกัน

สายลมฤดูใบไม้ร่วงเย็นๆ ได้พัดผ่านมาพร้อมกับกลิ่นหอมของดอกไม้ ปิงเอ้อจับดอกมะลิหมื่นลิ่วไว้ในมือ แล้ววิ่งไปหาฉีลือ ก่อนจะกล่าวว่า “พี่สาวฉีลือ ข้าอยากกินเค้กมะลิหอมหมื่นปี!”

ฉีลือพยักหน้าและหัวเราะ “ได้ละ พรุ่งนี้ข้าจะบอกให้ท่านป้าหวังทำมันให้กับท่าน”

โอหยางโขวมองไปที่พวกเขาที่กำลังสนุกสนานกันอยู่ในสวน เป็นเวลานานแล้วที่เขาไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายเช่นนี้

เมื่อเร็ว ๆ นี้ งานของดินแดนทำให้เขายุ่งมาก เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างทั้งภายในและภายนอก

การลอบโจมตีดองซาโพจันจบลงด้วยความล้มเหลว และโอหยางโซวใช้กำลังบังคับให้เขากลับไป เมื่อเขากลับไปแล้ว ก็ไม่มีข่าวคราวอะไรเกี่ยวกับเขามาก ราวกับเขาเป็นหินที่จมลงไปในมหาสมุทร

หลังจากการช่วยครั้งนั้น ตี๋เจินและคนอื่นๆก็ระมัดระวังตัวมากขึ้น ถ้ามีใครบอกว่า คนเหล่านี้ยอมแพ้เรื่องแผนการจัดการเมืองซานไห่ โอหยางโซวจะไม่เชื่อคนคนนั้นแน่นอน พายุในอนาคตจะมีความซับซ้อนและน่ารังเกียจมากยิ่งขึ้น

สำหรับเรื่องของดินแดน โอหยางโซวค่อยๆรู้สึกว่าเขาทำงานหนักเกินไป เขาวางแผนทุกอย่างสำหรับเมืองซานไห่ และยังคงต้องให้ความสนใจกับพันธมิตรและศัตรู ซึ่งมันทำให้เขาเหนื่อยล้าเป็นอย่างมาก

เมื่อดินแดนของเขาขยายออกไปมากขึ้น โอหยางโซวต้องการผู้มีความสามารถพิเศษที่ช่วยเขาคุมภาพรวมได้ เจียงซางที่อยู่บนเกาะดาวดับเป็นตัวเลือกที่เหมาะสม แต่เขาไม่โชคดีนักสำหรับเรื่องนี้...

“พี่ชาย ทานขนมไหว้พระจันทร์กัน” ปิงเอ๋อหยิบขนมไหว้พระจันทร์ขึ้นมา แล้วส่งมันให้กับโอหยางโซว

“ปิงเอ๋อน่ารักจริงๆ!” โอหยางโซวรับมันไว้ และยิ้ม ทุกความคิดและปัญหาทั้งหลาย บินหายไปจากจิตใจของเขาในทันที

“คนโง่ ไม่กี่วันมานี้ ข้าได้รับจดหมายจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนเก่าของข้า” ช่งเจี๋ยกล่าวอย่างกระตือรือร้น

“เพื่อนร่วมชั้นเรียนเก่า? พวกเขาซื้อไอศกรีมของเจ้าได้อย่างไร?”

“ส่วนใหญ่ที่ติดต่อกมาเป็นเพื่อนสมัยมัธยม ข้าคิดว่า หยวนผิงคงจะเปิดเผยเรื่องนี้ก่อนที่การอพยพจะเริ่มขึ้น และเขาก็ได้ดึงเพื่อนหลายคนเข้าไปอยู่ในดินแดนของเขาด้วย”

โอหยางโซวพยักหน้า “พวกเขาต้องการจะเข้าร่วมกับนิกายกระบี่ดงหลีหรือ?”

“ใช่ ท่านคิดเช่นไร?” ช่งเจี๋ยมักจะขอความคิดเห็นจากเขา ในเรื่องที่สำคัญเช่นนี้

“เรายินดีต้อนรับพวกเขา แต่จำไว้ว่า ให้ระมัดระวังตัวไว้” โอหยางโซวต้องการรักษาความปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าต้องเสียใจในภายหลัง

“อ้อ” ช่งเจี๋ยรู้ดีว่าต้องทำเช่นไร

หลังจากจบเทศกาลฤดูใบไม้ร่วง วิกฤตการขาดแคลนธัญพืชก็อุบัติขึ้น ราคาธัญพืชทะยานขึ้นเป็น 30 เหรียญทองแดง/หน่วย

ผู้เล่นลอร์ดต้องจ่ายเงินทั้งหมดของพวกเขาในการซื้อธัญ และบังคับให้พวกเขาต้องยืนอยู่บนขอบเหว ขณะที่เหล่าพ่อค้าทำกำไรจากมันได้อย่างมหาศาล

ปลายเดือนที่ 10 จะเป็นฤดูกาลเก็บเกี่ยวครั้งที่ 2 เห็นได้ชัดว่า ทุกคนรู้ว่าราคาธัญพืชจะตกลงหลังจากนั้น

เดือนที่ 10 เป็นเดือนที่ยากลำบากที่สุดสำหรับผู้เล่นโหมคอร์ด

หลายดินแดนถูกบีบบังคับ พวกเขาต้องขายทรัพยากรทั้งหมดที่พวกเขาสามารถขายได้ พวกเขาไม่มีทางเลือก อย่างช่วยไม่ได้ พวกเขาเริ่มที่จะขายอาวุธและอุปกรณ์ให้กับผู้เล่นโหมคอร์ดนักผจญภัย เพื่อหาเงินซื้อธัญพืช

เมื่อเทียบกับผู้เล่นโหมคอร์ด ผู้เล่นโหมคอร์ดนักผจญภัยไม่ได้รับผลกระทบมากนัก พวกเขาไม่ได้เป็นลอร์ดที่จะต้องเลี้ยงดูประชาชนของตน พวกเขาเพียงแค่อัดอู่อะไรของตัวเองเท่านั้น

ในขณะที่พวกเขาไม่มีทางเลือก เหล่าลอร์ดเริ่มที่จะขึ้นภาษี และไม่เพียงแค่นั้น พวกเขา还必须ขายธัญพืชที่พวกเขาซื้อได้ในราคาสูงให้กับชาวเมือง

ในขณะเดียวกันที่เมืองซานไห่ ราคาของธัญพืชยังคงอยู่ที่หน่วยละ 11 เหรียญทองแดงเช่นเดิม

ราคาธัญพืชที่สูงเช่นนี้ ส่งผลต่อผู้เล่นลอร์ดโดยตรง เพราะยังงี้ พวกเขาก็ต้องลดราคาธัญพืชในดินแดนของเขา เพราะถ้าพวกเขาขายในราคาที่สูงเช่นเดียวกับราคาตลาดในปัจจุบัน มันจะส่งผลต่อประชาชนของพวกเขา และมันอาจจะก่อให้เกิดการจลาจลได้ง่ายๆ

ดังนั้น เหล่าลอร์ดจึงไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากใช้เงินของตัวเอง เพื่อชดเชยส่วนต่างของราคา

สมาชิกของพันธมิตรซานไห่เองก็ประสบปัญหาเช่นเดียวกัน

ในสิ้นเดือนที่ 9 โอหยางโจวต้องลงทุนเพิ่มในสาขาต่างๆของธนาคาร 4 สมุทร เพื่อช่วยเหลือเหล่าพันธมิตรของเขา เมืองมู่หลานและเมืองสิงโตหิมะ พวกเขาเพิ่งจะอัปเดตเป็นเมืองขนาดกลางได้ไม่นาน พวกเขาเกือบจะไม่สามารถทนได้ สำหรับเมืองเทียนชวง พวกเขายังเป็นเมืองขนาดเล็กระดับ 3 พวกเขาจึงยังมีเงินทุนเพียงพอในสาขาของธนาคาร 4 สมุทรที่เพิ่งจะจัดตั้งขึ้น

ที่ลำบากมากที่สุดก็คือเมืองหงส์สาบสูญและเมืองซุ่นหลง พวกเขาต้องจ่ายดอกเบี้ยสำหรับเงินกู้ยืมให้กับธนาคารในทุกๆเดือน และตอนนี้ พวกเขายังต้องสู้กับราคาธัญพืชอีก

เมืองหินของหวู่ฟู่ยังคงทนได้ แม้ว่าจะไม่มีสาขาของธนาคาร 4 สมุทรอยู่ที่นั่นก็ตาม มันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งอย่างมาก ที่พวกเขาทนได้นานขนาดนี้

แต่หลังจากที่เทศกาลกลางฤดูใบไม้ร่วงสิ้นสุดลง หวู่ฟู่ก็ไม่สามารถทนได้อีกต่อไป เขาได้มาขอให้โอหยางโจวช่วยเหลือเขา

โอหยางโจวไม่ลังเล เขาขายธัญพืชที่สะสมไว้ 60 ล้านหน่วย หลังจากหักภาษีแล้ว เขาจะได้เงินประมาณ 161,000 เหรียญทอง

เมื่อรวมกับเงินทุนเดิมที่เขาถืออยู่ ตอนนี้ เขามีเงินทุนในถุงเก็บของของเขามากถึง 177,000 เหรียญทอง

โอหยางโจวเพิ่มเงินทุนในธนาคาร 4 สมุทรสาขาหลัก 40,000 เหรียญทอง และสาขาย่อยอีกสาขาละ 2,000 เหรียญทอง โดยรวมแล้วเขาเพิ่มเงินลงทุนไปทั้งสิ้นถึง 50,000 เหรียญทอง

การลงทุนครั้งเดียวด้วยเงิน 40,000 เหรียญทอง ทำให้สาขาหลักของธนาคาร 4 สมุทร เริ่มแสดงความยิ่งใหญ่ของความเป็นธนาคารกลาง

ในขณะที่ธนาคารยังคงดำเนินต่อไป มุมมองของผู้คนก็ค่อยๆเปลี่ยนไป พวกเขาเริ่มเรียนรู้ที่จะเก็บออม

จากข้อมูลของขุ่ยหยิงหยู ในเดือนที่ 9 ธนาคาร 4 สมุทร มีเงินออมมากถึง 9,000 เหรียญทอง

จากแผนของโอหยางโซว นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาจะอัดฉีดเงินเข้าสู่ระบบ ต่อจากนี้ โอหยางโซวจะไม่กังวลเรื่องธนาคาร 4 สมุทรอีก เขาจะปล่อยให้สมาชิกและพนักงานทำงานของพวกเขา

นอกจากนี้ ธนาคาร 4 สมุทรสาขาเมืองหินยังได้เปิดทำการแล้ว โอหยางโซวได้ให้เงินทุนเริ่มต้น 5,000 เหรียญทอง

หลังจากการใช้จ่ายดังกล่าว โอหยางโซวยังคงเหลือเงินอยู่กับตัวอีก 122,000 เหรียญทอง

จากแผนของเขา เขาจะไม่แตะต้องเงินจำนวน 100,000 เหรียญทอง เขาวางแผนที่จะใช้มันในงานประมุขสิ้นปีในอีก 3 เดือนข้างหน้า

เมื่อเทียบกับงานประมุขของระบบในครั้งแรก งานประมุขสิ้นปีครั้งนี้ จะใหญ่ขึ้นและมีรายการที่หายากมากขึ้นแน่นอนว่าเขาจะไม่ยอมพลาดมัน

เขาต้องเตรียมตัวให้พร้อม เพื่อซื้อสิ่งที่เขาต้องการในงานประมุข ถ้าไม่ได้เกิดวิกฤตการขาดแคลนทรัพยากรในดินแดนของสมาชิกในพันธมิตร โอหยางโซวก็จะเตรียมเงินทุนสำหรับความไม่แน่นอนในอนาคตได้มากกว่านี้

TWO Chapter 242 การกำราบด้านเงินหนาน ตอนที่ 1

ไกอ่า ปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 8

กลุ่มคนที่หอกการค้าขุ่ยคัดเลือก ในที่สุดก็มาถึงเมืองซานไห่

กลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ มีทั้งสิ้น 1,200 คน โดยเป็นช่างตีเหล็ก, ช่างไม้ และช่างตัดเย็บถึง 1,000 คน

สำหรับพวกเขาและครอบครัวของพวกเขา โอหยางโซวต้องจ่ายเงินกว่า 5,000 เหรียญทอง เป็นค่าธรรมเนียมในการลงทะเบียนพวกเขาทั้งหมด

จากการแนะนำของโอหยางโซว ช่างฝีมือทั้งหมดถูกส่งไปยังโรงผลิตทางทหารในเขตตะวันออก สำหรับนักวิชาการและข้าราชการ พวกเขาจะถูกส่งไปยังกรมต่างๆ โดยเฉพาะในโครงสร้างการบริหารของเมืองเทียนเฟิงและเมืองสาขาของดินแดนแห่งอื่นๆ

บุคลากรทางทหารจะถูกส่งไปยังกรมทหารต่างๆ เพื่อทำหน้าที่เป็นนายพันและนายกอง

จากผู้มีความสามารถพิเศษทั้งหมดนี้ มีอยู่ 2 คน ที่โอหยางโซวให้ความสำคัญเป็นพิเศษ หนึ่งคือ ข้าราชการพลเรือนขุ่ยโซวสี และอีกคนคือ นายทหาร ชุนชวนหลิน ขุ่ยโซวสีเป็นลูกพี่ลูกน้องของขุ่ยหยิงหยู และเป็นนักวิชาการ จากตระกูลขุ่ยทั้งหมด เขาเป็น 1 ใน 2 นักวิชาการของตระกูล ก่อนหน้าที่เขาทำงานอยู่ในราชสำนักของต้าหลี่

การมาถึงของเขาทำให้ขุ่ยหยิงหยาประหลาดใจ

เธอไม่ได้คาดคิดเลยว่า ตระกูลของเธอจะทำการตัดสินใจครั้งใหญ่ ตระกูลขุ่ยเป็นพ่อค้า ดังนั้น พวกเขาจึงให้ความสำคัญกับการศึกษาของเด็กๆมาก พวกเขาหวังว่า เด็กๆของพวกเขาจะเติบโตใหญ่ และกลายเป็นนักวิชาการหรือข้าราชการ เพื่อที่จะช่วยให้พวกเขามีอำนาจทางการเมืองมากขึ้น

ขุ่ยโชวสีเป็นหนึ่งในคนที่ประสบความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดของตระกูลขุ่ย

โอหยางโชวพอจะคาดเดาความคิดของตระกูลขุ่ยได้ เขาจึงไม่ลังเลที่จะแต่งตั้งให้ขุ่ยโชวสีเป็นผู้ปกครองเมืองยี่ซุ่ย

ชื่อ : ขุ่ยโชวสี(ระดับทอง)

อัตลักษณ์ : ผู้ปกครองเมืองยี่ซุ่ย

อาชีพ : ข้าราชการพลเรือน(นักวิชาการ)

ความรักภักดี : 85

ความเป็นผู้นำ : 35

กำลัง : 25

สติปัญญา : 50

การเมือง : 65

ลักษณะพิเศษ : การชักนำทางการเกษตร(ประสิทธิภาพการเติบโตของอุตสาหกรรมเกษตร เพิ่มขึ้น 20%)

การประเมิน : เด็กจากตระกูลขุ่ย, มีความรู้มาก, มีความสุขุมและเยือกเย็น มีศีลธรรมอันดี และตั้งใจทำงานอย่างหนัก

แม้ขุ่ยโชวสีจะเป็นผู้มีความสามารถพิเศษระดับทอง เขาก็มีลักษณะพิเศษเพียง 1 อันเท่านั้น มันดูเหมือนว่าเขายังคงบกพร่องอยู่ โชคดีที่ลักษณะพิเศษของเขา เข้ากันได้ดีกับเมืองยี่ซุ่ย ซึ่งมีเป้าหมายหลักคือด้านการเกษตร

ถ้ามีคนกล่าวว่า ตระกูลขุ่ยได้วางแผนการมาของขุ่ยโชวสี การมาของขุนชนวนหลินก็คงไม่น่าแปลกใจอะไร

ชื่อ : ขุนชนวนหลิน(ระดับทอง)

อัตลักษณ์ : ชาวเมืองซานไห่

อาชีพ : นายทหารชั้นกลาง

ความรักภักดี : 80

ความเป็นผู้นำ : 60

กำลัง : 65

สติปัญญา : 40

การเมือง : 25

ลักษณะพิเศษ : การฉายภาพ(ระยะการยิงธนูของกองกำลัง เพิ่มขึ้น 5%), การยิงที่รุนแรง(พลังต่อสู้ของทหารธนู เพิ่มขึ้น 10%)

ฝึกฝน : เทคนิคการยิงธนูโหดวี้

อุปกรณ์ : ธนูลั่วหยาน

การประเมิน : เคยเป็นนายทหารในกองทัพ แต่กลับถูกแทนที่ด้วยลูกน้องของเขา เพราะเขาแสดงความไม่พอใจกับผลตอบแทนทางทหาร เขาได้เปิดเผยพฤติกรรมอันโสมมของกองทัพ และเขาคาดหวังว่าการกระทำของเขาจะได้รับผลตอบแทน แต่กลายเป็นว่า เขาได้รับการเย็นชากลับมา เนื่องจากเลิขวัณ เขาจึงตัดสินใจลาออกจากกองทัพ

จากลักษณะพิเศษของขุนชนหลิน ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นนายทหารคนเดียวในเมืองซานไห่ที่เชี่ยวชาญการยิงธนู สิ่งนี้ทำให้โอหยางโจวคิดถึงกองร้อยทหารม้าหน้าไม้ของดินแดน เมื่อครั้งที่ยังอยู่ในเวลาที่ระดับหมู่บ้าน

โอหยางโจวไม่ลังเลเลยที่จะแต่งตั้งนายทหารผู้นี้ เป็นผู้การแห่งกรมทหารที่ 5 และยังเป็นรองผู้บัญชาการค่ายทิศตะวันออก รับผิดชอบในการสร้างกรมทหารม้าหน้าไม้

ด้วยเหตุนี้ กองพลทหารที่ 1 ของเมืองซานไห่ ก็เสร็จสมบูรณ์ พวกเขามีกรมทหารทั่วไป 5 กรม และกรมทหารองครักษ์อีก 1 กรม ด้วยกำลังทหารรวม 15,000 นาย โดยพวกเขามีหน้าที่ดูแลทั้ง 4 ทิศทาง

ในขณะที่การจัดระเบียบทางทหารพร้อมแล้ว โอหยางโจวก็เริ่มมองไปทางเหนือของแอ่งเหลียนโจว

หลังจากสงครามมู่เย่สิ้นสุดลง เมืองมู่หลานก็อัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 1 หลังจากผ่านไป 1 เดือน พวกเขาได้มาถึงขีดจำกัดของประชากร และประสบความสำเร็จในการอัปเกรดเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2

มู่กู่ยฺหยังรู้สึกว่ ถึงเวลาแล้ว ที่พวกเขาจะกำราบด้านเงินหนาน

เมืองมู่หลานเพิ่งจะจัดตั้งกรมทหารป้องกันเมืองของพวกเขา ซึ่งประกอบไปด้วย ทหาร โล่กระบี่ 2 กองพัน, กองพันทหารธนู 2 กองพัน และกองพันทหารม้า 1 กองพัน ด้วยกำลังของพวกเขา มันอาจจะยังไม่เพียงพอที่จะกำราบด้านเงินหนาน และมันอาจจะส่งผลให้เกิดผู้บาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก

ดังนั้น พวกเขาจึงขอความช่วยเหลือจากเมืองซานไห่

ถ้าโอหยางโจวส่งกองกำลังทั้งหมดของเขาไป แน่แน่นอนว่า พวกเขาจะได้รับชัยชนะอย่างง่ายดาย ปัญหาก็คือ การทำเช่นนั้นมึค่าใช้จ่ายมหาศาล ตัวอย่างเช่น ถ้าโอหยางโจวส่งทหารไป 5,000 นาย พวกเขาจะต้องเสียค่าธรรมเนียมการโทรศัพท์ไปกลับรวมถึง 10,000 เหรียญทอง

เกอหงเหลียงเสนอว่า พวกเขาไม่ควรส่งทหารผ่านการโทรศัพท์ และให้ทหารที่จะส่งไป เดินผ่านพื้นที่ป่าไปแทน

ข้อเสนอของเขายังคงมีปัญหาอยู่มาก

ประการแรก นี่เป็นการปิดล้อม พวกเขาต้องใช้ทหารราบเป็นหลัก พวกเขาเคลื่อนไหวได้ช้า และแม้ว่าจะวิ่งอยู่ตลอด พวกเขาต้องใช้เวลาในการเดินทางข้ามพื้นที่ป่า ด้วยระยะทางกว่า 400 กิโลเมตร อย่างเร็วที่สุดก็ 1 สัปดาห์เข้าไปแล้ว

ประการที่สอง การเดินทางข้ามพื้นที่ป่า หมายความว่าพวกเขาจะต้องเดินทางผ่านเส้นทางของชนเผ่าที่อาศัยอยู่ในป่า มันจะดีกว่าที่จะไม่ไปรบกวนพวกเขาในขณะนี้

โอหยางโซคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเขาคัดสินใจว่า จะส่งทหารชั้นสูงไปช่วยเมืองมู่หลาน โดยสุดท้ายแล้ว เขาได้ส่งทหารชั้นสูง 2 กองพัน ได้แก่ กองพันที่ 1 แห่งกรมทหารองครักษ์ และกองพันที่ 1 แห่งกรมทหารที่ 1 กองพลทหาร นอกจากนี้ เขายังส่งเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสรไปอีก 5 เครื่อง และบันไดกำแพงอีก 10 ชุด

ในขณะที่ขนาดของกองทัพใหญ่ขึ้น สงครามไม่สามารถทำได้ในทันที พวกเขาต้องใช้เวลาในการเตรียมตัว

นกเฟิงของฝ่ายข่าวกรองได้รับคำสั่งจากโอหยางโซ ส่งต่อไปยังค่ายทิศตะวันตก เมื่อพวกเขาได้รับคำสั่ง พวกเขาจะจัดเตรียมทหาร และส่งพวกเขามาที่ค่ายหลัก โดยจะใช้เวลาประมาณ 2 วัน

ในขณะนี้ ค่ายทิศตะวันออกของเมืองได้ช่วยกวาดล้างค่ายโจรรอบๆเส้นทางในการสร้างถนนเทียนไห่อยู่

เงินที่พวกเขายึดได้ จะถูกส่งกลับไปที่เมืองหลักและโอหยางโซ เพื่อเพิ่มแรงจูงใจให้กับทหาร โอหยางโซตัดสินใจว่า เขาจะมอบเงิน 10% ที่ทหารยึดได้จากค่ายโจร เป็นรางวัลให้กับทหารที่เข้าร่วมการกวาดล้างนั้นๆ

เชลยจะถูกส่งไปให้กรมกิจการทหารจัดการ โดยพวกเขาจะถูกส่งเข้าไปอยู่ในกองกำลังสำรอง หรือไม่ก็ถูกส่งไปยังเมืองหยงเย่หรือเมืองกวางซู่ เพื่อเพิ่มประชากรของเมือง

และเชลยกลุ่มนี้ ก็ยังจะเข้าไปมีส่วนร่วมในการก่อสร้างถนนเทียนไห่อีกด้วย

.....

โกอาปีที่ 1 เดือนที่ 10 วันที่ 11

โอหยางโซนำทหารชั้นสูง 1,000 นาย และอุปกรณ์ทางทหาร เทเลพอร์ตไปยังเมืองมู่หลาน เนื่องจาก บันไดกำแพงมีขนาดใหญ่มาก โอหยางโซจึงสั่งให้ถอดมันเป็นหลายชิ้น เพื่อที่เขาจะไม่ต้องเทเลพอร์ตหลายรอบ

“พี่ชายหวู่ยี่ ท่านมาถึงที่นี่แล้ว!” มู่หลานเขว่รอเขาอยู่ที่ด้านหน้าประตูเทเลพอร์ต

โอหยางโซพยักหน้า แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้าพร้อมแล้วหรือไม่?”

“อ้อ พี่สาวมู่กำลังรอท่านอยู่ที่ค่ายทหาร” มู่หลานเขว่หัวเราะคิกคัก

“จึ้นไปกันเถอะ!”

ในค่ายทหาร กรมทหารป้องกันเมืองของเมืองมู่หลานได้รวมตัวกันอยู่ที่นั่นแล้ว

ก่อนที่พวกเขาจะออกไป มู่กู่หยิงเชิญโอหยางໂ໊วและคนอื่นๆไปที่ห้องประชุม เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับแผนการ มู่กู่หยิงได้เชิญโอหยางໂ໊วที่นั่งที่นั้งที่สูงกว่า แต่เขาปฏิเสธ เขากล่าวว่า “ท่านขุนพล ท่านเป็นผู้รับผิดชอบการสู้รบครั้งนี้ กองกำลังทั้งหมดของข้าจะฟังคำสั่งของท่าน” เขาแนะนำหวังเฟิงและชีฮูให้กับเธอ

มู่กู่หยิงได้ให้ความสำคัญกับด้านเงินหนาน และมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้มากกว่าโอหยางໂ໊ว เธอคงได้วางแผนอย่างรอบคอบไว้แล้วว่าจะโจมตีอย่างไร

จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางໂ໊วจะไม่พูดมากจนเกินไป เพราะเขาเป็นเพียงแขก

มู่กู่หยิงไม่ได้ปฏิเสธ และกล่าวว่า “หลังจากที่ใช้เวลาสังเกตการณ์อยู่นาน พวกเราก็ได้ข้อมูลของด้านเงินหนานมา มากทีเดียว พวกเขาเป็นโจรภูเขา มีจำนวนราว 3,000 คน และผู้นำของพวกเขาชื่อว่า หลี่อ๋านไป เขาเคยเป็นมือกระบี่ (จอมยุทธ์) แต่ถูกตีเตียนและถูกขับไล่ออกจากนิกาย เขาถูกบังคับให้เข้ามาอยู่ในเขตทศกัณฐ์ และสุดท้าย เขาก็กลายเป็นโจร เขามีทักษะที่แข็งแกร่ง และยังมีหัวใจแห่งความชอบธรรม หลังจากที่ยึดด้านได้ เขาก็บอกคนของเขาว่า พวกเขาจะต้องไม่สังหารผู้บริสุทธิ์”

“ปัญหาก็คือ การบาดเจ็บภายในของเขายังไม่ได้รับการรักษา ไม่นานมานี้ เขาจึงไม่สามารถเคลื่อนไหวได้”

โอหยางໂ໊วพยักหน้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใด มู่กู่หยิงจึงรีบเร่งในการจัดการกับพวกเขาให้เร็วที่สุด สามารถคาดเดาได้ว่า เมื่อหลี่อ๋านไปตาย ผนทที่จะได้รับผลกระทบที่สุดก็คือเมืองมู่หลาน

“หลี่อ๋านไปมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อว่า หลี่เฟยเซว่ นางอายุ 28 ปี และนางเกิดมาหลังจากที่เขาได้กลายเป็นโจรแล้ว เขารักนางและสอนทุกสิ่งทุกอย่างที่เขารู้ให้นาง ภายใต้การสั่งสอนของบิดา แม่นางหลี่ผู้นี้กลายเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์ และมีความชอบธรรม นางไม่ได้รับผลใดๆจากพวกโจร ด้วยเหตุนี้ หลี่อ๋านไปจึงกังวลว่า เมื่อเขาตายแล้ว ลูกสาวของเขาจะไม่ได้รับความสนใจในด้านเงินหนาน และแม้แต่ความบริสุทธิ์ของนางก็อาจจะถูกช่วงชิงไปโดยเหล่าหมาป่าที่หิวกระหาย”

โอหยางໂ໊วไม่ได้คาดคิดเลยว่าจะมีเรื่องดังกล่าว

“ด้วยเหตุนี้ หลี่อ๋านไปจึงนอนไม่หลับในทุกๆคำคืน และบังเอิญว่า ในคืนหนึ่ง เขาได้พบกับสายลับของเรา และเขาก็ได้รับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของเมืองมู่หลานจากสายลับของเรา เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ เขาก็มีอารมณ์ และตัดสินใจที่จะยอมสละด้านเงินหนาน เพื่อปกป้องลูกสาวของเขา”

โอหยางໂ໊วรู้สึกเหมือนถูกตีด้วยพลังของความเข้าใจ ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใด เธอจึงได้รู้ข้อมูลมากมายขนาดนี้ แม้กระทั่งความลับของพวกเขา เธอก็ยังรู้ละเอียด สิ่งที่เขาไม่เข้าใจก็คือ เมื่อหลี่อ๋านไปยินดีที่จะยอมสละด้านเงินหนานแล้ว เหตุใดมู่กู่หยิงถึงต้องการความช่วยเหลือจากเขาอีกล่ะ?

“มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นใช่หรือไม่?” โอหยางໂ໊วถาม

มู่กู่หยิงถอนหายใจยาว “การคาดเดาของท่านถูกต้อง มีบางอย่างเกิดขึ้นจริงๆ เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมานี้ แผนของเขาได้ถูกเปิดเผย และการกบฏก็เกิดขึ้นในด่าน แม้ว่าพวกโจรจะเคารพเขา แต่จะ让他们ยอมสละด้าน มันเป็นเรื่องที่พวกเขา

เขาไม่สามารถยอมรับได้ รวมทั้งที่มีบางคนกระพือมันให้รุนแรงขึ้น จากข้อมูลล่าสุดที่สายลับได้รายงานมา ทั้ง 2 คน ได้ถูกคุมขังไว้ พวกโจรยังบอกด้วยว่า พวกเขาจะโจมตีเมืองมูหลานเป็นการลงโทษ”

โอหยางโหวต่ายหัวและขบขัน “กลุ่มโจรภูเขาเหล่านี้ช่างหยิ่งผยองยิ่งนัก พวกเขาควรที่จะอยู่ในคาน ถ้าพวกเขาออกมาแล้ว พวกเขาจะใช้วิธีใดในการ โจมตีเมืองมูหลานกัน? ช่างเป็นความคิดที่โง่เขลามาก”

TWO Chapter 243 การกำราบด่านเงินหนาน ตอนที่ 2

มู่กู่หยิงพยักหน้า “ข้าเองก็คิดว่ามันเป็นเพียงความคิดโง่ๆ”

เมื่อไม่มีที่ปรึกษาที่ดี สิ่งที่พวกโจรคิดจะทำ ก็ไม่มีค่าอะไรมากนัก

ในการสู้รบครั้งนี้ ไม่เพียงแต่เมืองมูหลานจะต้องกำราบด่านเงินหนาน แต่พวกเขายังจะต้องช่วยเหลืออันไปและลูกสาวของเขา หลังจากที่พวกเขาตัดสินใจที่จะยอมจำนน มันก็หมายความว่า พวกเขาได้เป็นพวกเดียวกันแล้ว ดังนั้น มู่กู่หยิงจะต้องช่วยพวกเขาให้ได้

“ท่านขุนพล ท่านมีแผนอย่างไร?” โอหยางโหวตถาม

มู่กู่หยิงกล่าวอย่างมั่นใจและเฉียบขาดว่า “ข้าไม่มีแผน พวกเราเพียงแต่จะโจมตีเข้าไปตรงๆเท่านั้น”

โอหยางโหวตตกใจ เขามองไปที่มู่กู่หยิงด้วยความหวาดหวั่นและประหลาดใจ ตั้งแต่ที่พวกเขามีความบาดหมางกับศัตรู พวกเขาก็จะทำลายศัตรูให้สิ้นซาก เพราะมันเป็นเรื่องชอบธรรมที่จะทำเช่นนั้น

“ดี!” โอหยางโหวตลุกขึ้นยืน “เราจะยึดตามสิ่งที่ท่านขุนพลกล่าว ด่านเพ็งจะมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อไม่นานมานี้ มันนับเป็นโอกาสที่ดีของเราแล้ว ไปกันเถอะ!”

“ขอรับ!” เหล่านายทหารกล่าวตอบรับเสียงดัง

กองกำลังขนาดใหญ่ ได้เดินออกมาจากเมืองมูหลาน และมุ่งหน้าตรงไปที่ด่านเงินหนาน

เวลา 13.00 น. โดยไม่หลับซอญใดๆ พวกเขาได้มาถึงด้านหน้าของด่านเงินหนาน

หุบเขามีความกว้างเพียง 50 เมตร ดังนั้น พวกเขาจึงกระจายกองกำลังของพวกเขาได้ไม่มากนัก

ที่ด้านหน้าของขบวนทัพ บันไดกำแพงทั้ง 10 ได้ถูกประกอบขึ้นอีกครั้ง ส่วนที่ด้านหลัง เครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสรวัดทั้ง 5 เครื่อง ก็กำลังตั้งค่ายอยู่นิ่ง

ที่ด้านล่างของบันไดกำแพง เป็นฐานไม้ที่มีล้ออยู่ 6 ล้อม ตัวบันไดหลักถูกยึดไว้กับฐาน ที่ด้านข้างมีการป้องกันที่แข็งแกร่งที่ทำมาจากหนัง ทหารสามารถป้องกันการโจมตีจากลูกศรได้ในขณะที่พวกเขาขึ้นบันไดกำแพง

ตัวบันไดถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน มันมีโครงสร้างบานพับตรงกลาง ใช้เชื่อมต่อกับบันไดทั้ง 2 ส่วนเข้าด้วยกัน

เมื่อถึงเวลาปิดล้อม トラบเท่าที่พวกเขาขึ้นบันไดหลักไปชิดกำแพง และใช้ประโยชน์จากบันไดรอง พวกเขาจะสามารถไปขึ้นไปด้านบนกำแพงได้อย่างง่ายดาย มันช่วยลดความอันตรายและความยากลำบากไปได้มาก

นอกจากนี้ เมื่อบันไดกำแพงได้ถูกวางไว้ที่กำแพงแล้ว ทหารยังสามารถป้องกันตัวจากการโจมตีของศัตรูได้ ในขณะที่พวกเขา กำลังปีนขึ้นไป

ที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดของกองกำลัง เป็นกองพันทหารองครักษ์ที่ 1 ที่โอหยางโซวนามา หน้าที่ของพวกเขา ก็คือ การใช้บันไดลูกศรที่ถูกยิงออกมาจากเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันศร พร้อมกับทหาร โล่กระบี่ทั้ง 2 กองพัน ของเมืองมู่หลาน บุกขึ้นไปกำราบศัตรูบนกำแพง

ด้านหลังกองพันทหาร โล่กระบี่ เป็นกองพันทหารธนู 2 กองพัน ที่รับผิดชอบในการยิงฝนลูกศร ที่ด้านหลังพวกเขา เป็นกองพันทหารราบเกราะหนัก พวกเขามีหน้าที่ในการใช้ธนูไม้กระทุ้งขนาดใหญ่ ไปกระทุ้งประตู เพื่อทะลุวงเข้าไป

ธนูไม้กระทุ้งมีล้ออยู่ที่ด้านล่าง เพื่อช่วยในการผลักดันไปข้างหน้าได้สะดวกยิ่งขึ้น ธนูไม้กระทุ้งถูกคลุมด้วยชั้น โลหะถึง 2 ชั้น และที่ปลายไม้ก็มีเคียวแหลม เพื่อช่วยเพิ่มพลังการทำลาย

ที่ด้านท้ายสุดของกองกำลัง คือ กองพันทหารม้าจากกรมทหารป้องกันเมืองมู่หลาน พวกเขาทำหน้าที่เป็นเพียงกองทหารสำรอง

กองกำลังขนาดใหญ่ของพวกเขาไม่ได้กังวลกับพวกโจรภูเขาที่ด้านเจินหนาน พวกเขาค่อยๆเตรียมตัวให้พร้อม เมื่อหัวหน้ากลุ่มโจรภูเขาที่ประสบความสำเร็จในการยึดอำนาจได้รับรายงาน เขาก็นำกลุ่มคนของเขาขึ้นไปบนกำแพง หลังจากที่เขาเห็นกองกำลังขนาดใหญ่ เขาก็ถามออกมาว่า “ใครสามารถบอกข้าได้บ้าง ว่ากองกำลังขนาดใหญ่เช่นนี้มาจากที่ใด?”

พวกโจรที่อยู่รอบข้างเขามองกันไปมา แต่กลับไม่มีใครกล่าวอะไรออกมา

“ท่านผู้นำ พวก...พวก...พวกเขาจะเกี่ยวข้องกับอดีตผู้นำของฐานที่มั่นหรือไม่?” โจรคนหนึ่งกล่าวออกมาอย่างตะกุกตะกัก แม้ว่าหลี่อานไปจะถูกขังอยู่ เขาก็ยังคงมีศักดิ์ศรีสูงในฐานที่มั่น และยังคงได้รับความเคารพว่าเป็นผู้นำของฐานที่มั่น

ผู้นำโจรภูเขาตัวแสบ และกล่าวคำหยาบออกมาว่า “มีโอกาสดัง 80% ที่มันจะเกี่ยวข้องกับตาแก่นั่น มันจะตายอยู่แล้ว แต่ก็ยังคิดที่จะต่อต้านข้าหรือ ข้าจะไปฆ่ามันในตอนนี้นี่เลย”

โจรภูเขาที่อยู่รอบข้างรีบหยุดเขา และเกลี้ยกล่อมเขาในทันที “ท่านผู้นำ สิ่งที่สำคัญตอนนี้คือการหยุดความก่อกวนของพวกเขา สำหรับตาแก่นั่น เราสามารถจัดการเขาได้ตลอดเวลาอยู่แล้ว”

สำหรับคนที่ประสบความสำเร็จในการยึดอำนาจเช่นเขา แน่แน่นอนว่าเขาจะไม่ใช้คนโง่ เขารู้ว่าการฆ่าหลี่อานไป ไม่เพียงแต่จะไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น แต่มันยังจะทำให้คนที่ชื่นชมเขา ลุกขึ้นมาต่อต้านอีกด้วย

เหตุผลที่ทำให้เขามีอารมณ์ เพราะมันเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าที่เขาจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำได้ และเขายังไม่ทันจะได้เพลิดเพลินกับมันนานเท่าไรเลย ก็เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น มันทำให้เขารู้สึกผิดหวังเป็นอย่างมาก

หลังจากสงบสติอารมณ์ลงแล้ว เขาก็เริ่มออกคำสั่ง เพื่อจัดเตรียมการป้องกัน เขาสั่งให้กลุ่มโจรภูเขาขึ้นไปบนกำแพง เพื่อป้องกันการบุกโจมตีของศัตรู

ด่านเงินหนานเป็นด่านโบราณ ไม่เพียงแต่มีกำแพงที่สูงใหญ่ แต่ทรัพยากรสำหรับการป้องกันก็มีอยู่อย่างเพียงพอ พวกเขามีไม้กลิ้งและหินยักษ์จำนวนมาก ซึ่งมันทำให้พวกโจรภูเขามีความเชื่อมั่นอย่างมาก

หลังจากที่พวกโจรภูเขาออกไปเตรียมตัว ผู้นำโจรภูเขาที่เรียกคนสนิทของเขามาพบ เขาสั่งว่า “เตาปาลิบลงไปและรวบรวมพี่น้องที่ไว้ใจได้ 20 คน เตรียมม้าและเสบียงไว้ให้พร้อม แล้วก็อย่าลืมนำของมีค่าในห้องเก็บของไปด้วย จากนั้น ก็ไปรอข้าที่ประตูหลัง รอคำสั่งจากข้าอยู่ที่นั่น หากมีอะไรผิดพลาด เราจะออกไปในทันที”

เตาปาลิบตกใจ แล้วถามว่า “พี่ใหญ่ ท่านจะบอกข้าว่า เราจะไม่สามารถปกป้องด่านไว้ได้หรือ?”

ผู้นำโจรภูเขาของเขา และกล่าวด้วยอารมณ์ว่า “เจ้าจะไปรู้อะไร! ข้าได้ดูและเห็นว่า พวกเขามีทั้งบันไดกำแพงและเครื่องยิงหน้าไม้ พวกเขาได้เตรียมการมาเป็นอย่างดี พวกเราจะปกป้องมันได้หรือไม่ นั่นยากที่จะบอกได้ ดังนั้น ตอนนี้ พวกเราจึงต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการหลบหนีไว้ก่อน”

“ข้าเข้าใจแล้วพี่ใหญ่!”

“รีบไปเร็วเข้า!” ผู้นำโจรภูเขาโบกมือให้เขาออกไป

หลังจากเตาปาลิบออกไป ผู้นำโจรภูเขา ก็กลับคืนสู่ความสงบ และยืนอย่างมั่นคงอยู่บนกำแพง

ในขณะที่เขาวางแผนสำรองของพวกเขาไว้ เสียงความวุ่นวายจากด้านนอกก็ดังไปถึงอาคารที่หลีกอำนาจไปและลูกสาวของเขาถูกคุมขังไว้

โจรภูเขาหนุ่มคนหนึ่งกำลังถือกล่องอาหารและรีบวิ่งมาที่อาคารนั้น

โจรภูเขา 2 คน ที่ผู้นำโจรภูเขาไว้ใจ ได้เฝ้าอยู่ที่ด้านหน้าของอาคาร เมื่อพวกเขาเห็นโจรภูเขาหนุ่มวิ่งเข้ามา พวกเขาจึงเตือนเขาว่า “เจ้ามาทำอะไรที่นี่? เจ้าไม่รู้หรือว่าที่นี่เป็นสถานที่ที่ต้องห้าม?”

โจรภูเขาหนุ่มมองไปรอบๆ และเมื่อเขาเห็นว่าไม่มีใครอยู่ เขาก็เดินเข้าไปใกล้ๆ กับพวกยาม แล้วกระซิบว่า “พี่ชาย ท่านได้ยินมาบ้างแล้วหรือไม่ว่า? อดีตผู้นำฐานที่มั่นได้ติดต่อกับกองกำลังอื่นๆ มากมายมากบุกโจมตีด่าน”

ยามที่ใจร้อนถามขึ้นว่า “ใครจะไปรู้? พูดยุทธความจริงมา เจ้ามาทำอะไรที่นี่?”

โจรภูเขาหนุ่มไม่ได้รังเกียจ และกล่าวต่อว่า “เฮ้ พี่ชาย ไม่รู้หรือว่าท่านผู้นำโกรธมาก และเขาต้องการที่จะฆ่าอดีตผู้นำด้วย แต่น่าเสียดาย ที่พี่น้องบางคนได้หยุดเขาไว้ เขาไม่ต้องการจะมีปัญหากับคนอื่นๆ เขาจึงทำเป็นปล่อยอดีตผู้นำไปก่อน แต่ในความเป็นจริง เขายังคงโกรธอยู่ ดังนั้น เขาจึงแอบใช้ข้ามาที่นี่ เพื่อส่งพวกเขาไปตามทางของพวกเขา”

โจรภูเขาหนุ่มชี้ไปที่กล่องอาหารที่เขาถือ และไม่ได้พูดอะไรอีก แต่เขาทำสัญญาณที่แสดงถึงเจตนาฆ่า

ยามประหลาดใจ ด้วยความเข้าใจที่เขามีต่อผู้นำของพวกเขา นี่ย่อมเป็นสิ่งที่เขาจะต้องทำอย่างแน่นอน พวกเขาเชื่อทันทีและพยักหน้า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าจะเป็นคนลงมือเอง”

“ไม่ ท่านจะทำเช่นนั้นไม่ได้” โจรภูเขานุ่มรีบส่ายหัว และกล่าวต่อว่า “คิดเกี่ยวกับมันดูซิ นี่เป็นความลับ จะให้คนอื่นรู้เห็นได้อย่างไร จะดีกว่าที่พวกท่านทั้ง 2 จะคอยปกป้องด้านนอก เพื่อไม่ให้คนอื่น ๆ สงสัย เพราะหากมันถูกเปิดเผย และท่านผู้ทำโทษเรา เราทุกคนได้มีปัญหาใหญ่แน่”

เมื่อคิดถึงว่าผู้นำของพวกเขาจะจัดการพวกเขาเช่นไร ยามทั้ง 2 ก็หันไปตั้งข้างใน และพวกเขากล่าวอย่างขอบคุณว่า “น้องชายช่างรอบคอบนัก รับไปจัดการเถอะ!”

ภายใต้สายตาของคุณของพวกยาม โจรภูเขานุ่มได้เดินเข้าไปในอาคาร

อาคารนี้เดิมเป็นที่อยู่อาศัยของหลี่เฟยเซว และตอนนี้ มันเป็นที่ที่พ่อและลูกสาวถูกคุมขังไว้ หลี่อ๋านไปที่เจ็บบ่วย นอนอยู่บนเตียง

“ใคร?” การมาถึงของโจรภูเขานุ่มถูกพบเห็นโดยหลี่เฟยเซว

ปฏิกิริยาของเธอรวดเร็วมาก เธอรีบคว้ากระบี่ที่อยู่ด้านข้าง และพุ่งออกไป

เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้อง และเห็นสถานการณ์ดังกล่าว เขาก็รีบยื่นออกมา แล้วกล่าวว่า “แม่นางอย่าได้กังวลเลย ข้าเป็นสายลับจากเมืองมู่หลาน และข้าก็มีข่าวสำคัญจะมาแจ้งให้พวกท่านทราบ”

หลี่เฟยเซวประหลาดใจ พ่อของเธอได้บอกเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้ เธอจึงรู้ว่ามันสายลับของเมืองมู่หลานอยู่ในด้านจันทันหนาน เพียงแค่เธอไม่รู้ว่าคนที่อยู่ด้านหน้าของเธอจะเป็นสายลับคนนั้นหรือไม่

เมื่อโจรภูเขานุ่มเห็นความสงสัยบนใบหน้าของเธอ เขาก็หยิบเหรียญออกมาและส่งให้เธอ “นั่นคือเหรียญประจำตัวของข้า เจ้าสามารถตรวจสอบมันได้”

เมื่อได้รับเหรียญมา มันดูเหมือนจะเป็นเพียงเหรียญธรรมดาทั่วไป แต่ในมุมหนึ่งของเหรียญ มีเส้นโค้งอยู่ 3 เส้น

หลี่เฟยเซวสงบลง และถอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอรู้แล้วว่า เขาเป็นสายลับจากเมืองมู่หลาน

“มีการเปลี่ยนแปลงที่ด้านนอกหรือไม่?” หลี่เฟยเซวคิดถึงเหตุผลที่เขามาพบพวกเขา

เขาไม่กล้าเสียเวลา และกล่าวออกไปตรงๆว่า “ถูกต้อง ท่านลอร์ดของข้าและท่านลอร์ดแห่งเหลียนโจว ได้นำกองกำลังของพวกเขา เข้าโจมตีด้านแล้ว”

หลี่เฟยเซวรู้สึกยินดี และพิมพ์ปากออกมาว่า “ช่างดีนัก พ่อของข้าจะได้ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป”

โจรภูเขานุ่มส่ายหัว เขาไม่ได้รู้เพียงสาเช่นเธอ เขากล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “แม่นางคงจะยังไม่ทราบว่า ท่านอดีตผู้นำฐานที่มั่นเพิ่งจะเอาชีวิตรอดมาได้ ผู้นำต้องการจะฆ่าเขา แต่คนของเขาได้หยุดเขาเอาไว้ก่อน ข้าเกรงว่า หากสถานการณ์เกินจะรับมือ เขาคงจะใช้พวกท่านทั้ง 2 เป็นตัวประกันแน่”

“แล้วเราควรจะทำเช่นไร?” หลีเพยเซวเป็นเพียงหญิงสาวที่ไร้เดียงสา เธอไม่รู้ว่าจะต้องทำเช่นไร

“แค่ก แค่ก” ในขณะนั้นเอง หลีอ้านไปก็ตื่นขึ้นมา

“ท่านพ่อ ท่านตื่นแล้ว!” หลีเพยเซวรู้สึกยินดี และรีบกระโจนไปที่เตียง เธอเกือบจะร้องไห้ออกมา

อดีตผู้นำเปิดตาที่ขุ่นมัวของเขา และมองไปที่ลูกสาวด้วยความสงสาร เขาต้องการจะเอื้อมมือออกไป แต่เขาไม่สามารถทำได้ เขาพยายามมองไปที่โจรภูเขาหนุ่ม และพยายามที่จะลุกขึ้น “ข้าได้ยินที่เจ้ากล่าวแล้ว ข้ารู้สึกอับอายนักที่ข้าไม่สามารถปฏิบัติตามคำสัญญาของข้าได้ ลอร์ดของเจ้าช่างเป็นคนที่ชอบธรรมยิ่งนัก เขาถึงกับส่งคนมาช่วยลูกสาวและตัวข้า ข้าขอบคุณเขาจริงๆ”

“คำกล่าวของท่านจริงจังนัก สำหรับวิธีหลบหนี ท่านมีความคิดดีๆหรือไม่?” โจรภูเขาหนุ่มรู้สึกกังวลมาก เขากังวลว่า ผู้นำจะใช้พวกเขาเป็นตัวประกัน ในฐานะสายลับ เขาจึงต้องเสี่ยงมาพบกับพวกเขา เพื่อพยายามแก้ปัญหา

TWO Chapter 244 การกำราบด้านเงินหนาน ตอนที่ 3

มีแสงเปล่งประกายขึ้นในดวงตาที่ขุ่นมัวของหลีอ้านไป ราวกับว่าเขาสามารถมองผ่านหัวใจของโจรภูเขาหนุ่มได้ เขากล่าวด้วยน้ำเสียงแหบแห้งว่า “เจ้าหนุ่ม อย่าได้กังวลเลย ข้าอยู่ที่นั่นนับสิบๆปีแล้ว ข้ารู้เกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างของที่นี่ดี มีห้องลับซ่อนอยู่ในอาคารแห่งนี้ ซึ่งเราสามารถไปซ่อนตัวที่นั่นได้”

โจรภูเขาหนุ่มรู้สึกราวกับว่า ความกังวลของเขาได้รับการปลดปล่อย เมื่ออยู่ต่อหน้าชายชราผู้นี้ มันทำให้เขาลดความกังวลลง และเขาก็หัวเราะออกมา “ขอมคเยียม ท่านทั้ง 2 จะย้ายไปอยู่ที่นั่นเลยหรือไม่?”

“มีบางอย่างที่ข้าจะต้องเตือนเจ้า”

“เชิญท่านอดีตผู้นำกล่าว!” โจรภูเขาหนุ่มกลายเป็นจริงจังอีกครั้ง

“ข้ารู้จักและเข้าใจนิสัยของผู้นำโจรภูเขาคนใหม่ดี เขาเป็นคนฉลาดและรอบคอบ ข้ามั่นใจว่า เขาจะต้องเตรียมพร้อมสำหรับการหลบหนี ด้านเงินหนานอยู่ภายในหุบเขาลึก และมันมีเส้นทางหลบหนีไปทางตะวันตกเฉียงใต้ เมื่อเกิดวิกฤต เขาคงจะยอมแพ้ และทิ้งด้านไป” ไม่ต้องแปลกใจอะไร เพราะคนที่รู้จักคุณดีที่สุดก็คือ ศัตรูของคุณ

ใบหน้าของโจรภูเขาหนุ่มกลายเป็นสีแดง ถ้าผู้นำโจรภูเขาหลบหนีไปได้ เขาก็จะล้มเหลวในฐานะสายลับ

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือของท่าน”

หลีอ้านไปกระพริบตาเป็นการตอบรับ เขาเตือนโจรภูเขาหนุ่มด้วยความเห็นแก่ตัวเล็กน้อย เพราะถ้าผู้นำโจรภูเขาหนีไปได้ มันอาจจะส่งผลร้ายต่อลูกสาวของเขา

หลังจากที่ได้พูดคุยกันเรียบร้อยแล้ว เขาก็พยายามขยับตัวมาทำบางอย่างที่ขอบเตียง จากนั้น ก็มีเสียงแตกหักดังขึ้น ก่อนที่ผนังห้องจะแยกออก เผยให้เห็นห้องลับที่ซ่อนอยู่ มันมีขนาดกว้าง 4-5 เมตร ซึ่งมีเตียงนอนและเก้าอี้อยู่ด้านใน นอกเหนือจากนั้น ก็ไม่มีอะไรอีก มันดูคล้ายๆกับห้องธรรมดาทั่วไป

เมื่อเวลาอันล้าค่าผ่านไป เขาไม่กล้าที่จะเสียเวลาของเขากลับหีฟยเซวอีก เขารีบย้ายหีอ่านไปไปที่เตียงในห้องลับทันที

แม้ว่าหลังจากปิดห้องลับแล้ว จะไม่สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกได้ โจรภูเขานุ่มก็ยังกังวลอยู่ เขามองไปรอบๆ แล้วเก็บกวาดสถานที่ ก่อนที่จะนำกล่องอาหารที่วางเปล่าออกไปจากอาคาร

ก่อนจะออกไป เขาเตือนยามว่า ห้ามไม่ให้ใครเข้าไปตรวจสอบ และห้ามไม่ให้พวกเขาละเลยหน้าที่ของตน ในกรณีที่มีคนอื่นเริ่มสงสัย

ตอนนี้ ภายในใจของเขา กำลังครุ่นคิดวิธีหยุดการหลบหนีของผู้นำโจรภูเขา

ด้านนอกด่านเงินหนาน ระวังแห่งสงครามได้ตั้งขึ้นแล้ว

กลุ่มแรกที่จะโจมตีก็คือ เครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสร และกองพันทหารธนู ฝนลูกศร โค้งอย่างสวยงามบนอากาศ ก่อนที่มันจะพุ่งเข้าสู่กำแพงของด่าน

ลูกศรที่ยิงออกมาจากเครื่องยิงหน้าไม้ 3 คันสร พุ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ราวกับมันเป็นเครื่องยิงปืน ลูกศรที่ถูกยิงออกมา ได้สังหารศัตรูตายในทันที

ตราบเท่าที่พวกโจรภูเขากล้าออกมาเผชิญหน้า พวกเขาจะถูกยิงสังหารอย่างไร้ปราณี

“เข้าที่กันบัง! เข้าที่กันบัง!” ผู้นำโจรภูเขาตะโกนออกไปขณะที่เขาหลบอยู่ใต้โล่

เมื่อได้ยินคำสั่ง พวกโจรภูเขาก็ไม่กล้าเผชิญหน้ากับฝนลูกศร พวกเขาตะกุกตะกักหิบบ โล่ออกมาป้องกันตัวเอง และไม่สามารถยิงสวนกลับไปได้มากเท่าที่ควร

ลูกศรเปรียบดังใบมีดแห่งความตาย มันพุ่งลงมาจากบนป้อมฟ้าอย่างน่าหวาดหวั่น

“ยกโล่ขึ้น!” ผู้บัญชาการทหารตะโกน

“ฮูเร่!” เหล่าทหารยกโล่ของพวกเขาขึ้น หากมองจากด้านบน มันดูราวกับว่าเป็นพื้นที่ประกอบด้วยชั้นของโล่ที่แข็งแกร่ง

ทหารบางนายโชคร้าย ที่ถือโล่ไม่ถูกต้อง มันเปิดช่องให้ลูกศรทะลวงเข้าไปในร่างของพวกเขา และสังหารพวกเขาในทันที

ในขณะที่ทั้ง 2 ฝ่าย กำลังยิงปะทะกัน บันไดกำแพงทั้ง 10 ก็ค่อยๆเข้าไปใกล้กำแพงอย่างช้าๆ ที่ซ่อนตัวอยู่หลังบันไดกำแพงก็คือ กองพันที่ 1 แห่งกรมทหารองครักษ์

ในขณะเดียวกัน เครื่องยิงหน้าไม้ก็เริ่มเปลี่ยนเป้าหมาย โดยเริ่มยิงลูกศรไปที่กำแพง ลูกศรขนาดใหญ่ได้ทะลวงเข้าไปในกำแพง และกลายเป็นดวงลูกศรเต็มอยู่ทั่วกำแพง

ลูกศรเหล่านี้ได้สร้างเป็นบันไดลูกศร และมันเป็นสัญญาณให้ทหารโล่กระบี่ที่อยู่ด้านหลังเริ่มเคลื่อนไหว พวกเขาเริ่มก้าวไปใกล้กำแพงอย่างช้าๆ

ลูกศรที่ยิงมาจากบนกำแพง ถูกหยุดโดยเครื่องป้องกันของบันไดกำแพง เมื่อพวกมันเข้าไปใกล้มากพอ พวกเขาก็เปิดกลไกให้บันไดรองถูกดันขึ้นไปเกาะเข้ากับด้านบนของกำแพง

ทหารจากกองพันทหารองครักษ์เริ่มออกมาจากที่กำบังของบันไดกำแพง และปีนขึ้นไป เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการต่อสู้ พวกเขาชักกระบี่ดังออกมา คาบมันไว้ในปากของพวกเขา และใช้มือทั้ง 2 ข้างในการปีนบันไดขึ้นไป

“ท่านผู้นำ พวกเขากำลังปีนขึ้นมาแล้ว!” พวกโจรภูเขาตื่นตระหนก

“ข้าไม่ได้คาดคิด ข้ามองเห็นได้เองเว้ย” ผู้นำโจรภูเขาโกรธมาก เขารีบออกคำสั่งในทันที “เร็วเข้า ผลักดันมันออกไป และฆ่าพวกเขาซะ!”

ตะขอของบันไดกำแพงถูกออกแบบมาพิเศษ จึงเป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะผลักดันมันออกไปได้ พวกโจรภูเขาเหล่านี้ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมในการผลักดันบันไดกำแพง ทำให้พวกเขาแทบจะทำอะไรไม่ได้เลย และเมื่อพวกเขาได้เห็นความกระหายเลือดของเหล่าทหารที่กำลังปีนขึ้นมา พวกเขาก็เกิดหวาดกลัว

“ขว้างก้อนหินใส่พวกมัน!” ผู้นำโจรภูเขาตระหนักได้ถึงความคิดพลาดทางกลยุทธ์ของเขา และเริ่มที่จะปรับเปลี่ยนกลยุทธ์

“ขอรับ!” พวกโจรภูเขาขว้างก้อนหินขึ้นก่อนที่จะขว้างพวกมันลงไป

แต่น่าเสียดาย มันสาบสูญไปแล้ว

ทหารอยู่ใกล้กับด้านบนของกำแพงแล้ว ก้อนหินจึงไม่ได้ส่งผลต่อพวกเขามากนัก เมื่อเห็นเช่นนั้น ทหารที่อยู่ด้านหลังก็ใช้โอกาสนี้รีบปีนขึ้นไปให้ถึงบนกำแพง

เมื่อทหารปีนขึ้นไปถึงที่ด้านบนของกำแพง พวกเขาก็ใช้มือจับกระบี่ดัง แล้วพุ่งขึ้นไปต่อสู้กับพวกโจรภูเขา

ทหารจากกรมทหารองครักษ์ เป็นทหารที่มีประสบการณ์สูง และกองพันที่ 1 ก็เป็นทหารชั้นสูงของชั้นสูง พวกเขาแต่ละคนเป็นทหารสงครามชั้นสูงชั้น 10 เป็นอย่างน้อย ความสามารถในการฆ่าของพวกเขา เป็นสิ่งที่น่าตกใจมาก

ตำแหน่งของบันไดกำแพงทั้ง 10 ชุด กลายเป็นจุดสังหารทั้ง 10 จุด

หวังเฟิงเปิดทางเข้าสู่กำแพงก่อน

เขาสะบัดหอกและตะโกนออกไปว่า “ข้าหวังเฟิง ใครที่ไม่กลัวตายก็จงก้าวออกมา!”

“ฆ่าเขา!” ผู้นำโจรภูเขาไม่ได้ออกมาเผชิญหน้ากับเขา

“ฆ่า!” มีคนชั่วร้ายหลายคนอยู่ในหมู่โจรภูเขาเหล่านี้ พวกเขาไม่เคยกลัวอะไร เมื่อมีคนมาบอกว่าพวกเขาสง่ายกลัว มันจึงทำให้พวกเขาโกรธมาก

“เฮอะ!” หวังเฟิงไม่สะทกสะท้าน เขาพุ่งออกไปสู้กับเหล่าโจรภูเขา พื้นที่ด้านหน้าเขากลายเป็นพื้นที่สังหารในทันที ในระหว่างการสู้รบที่สั้นเขาเอือซิ การเลื่อนขั้นของหวังเฟิงได้เพิ่มพลังต่อสู้ให้กับเขา ไม่ว่าจะฟันหรือแทง เขาก็สามารถสังหารศัตรูได้ในทันที ไม่มีใครสามารถหยุดเขาได้

เขาดูราวกับเป็นอสูร ที่คอยปกป้องพื้นที่รอบๆบันได ไม่ให้พวกโจรภูเขาเข้าใกล้ได้ ถือโอกาสนั้น เหล่าทหารองครักษ์ที่อยู่ด้านหลังก็รีบปีนขึ้นไปบนกำแพงอย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นขุนพลของพวกเขาสงัดทักษะของเขา กลุ่มทหารที่ทำการต่อสู้เหล่านี้ก็ชักกระบี่ถึงของพวกเขาออกมา โดยไม่สนใจเรื่องความต่างของจำนวน พวกเขาพุ่งออกไปสังหารศัตรูในทันที

ความแข็งแกร่งของทหารองครักษ์ทำให้เหล่าโจรภูเขาหวาดกลัว

เมื่อมีจุดหนึ่งถูกทำลาย จุดอื่นๆก็เริ่มที่จะถูกทำลาย

ทหารที่อยู่บนบันไดอื่นๆเริ่มได้ไปถึงด้านบนกำแพง และได้ต่อสู้กับพวกโจรภูเขา

เมื่อเห็นว่าพวกเขาเริ่มจะป้องกันไม่ได้ ผู้นำโจรภูเขาที่สั่งให้พวกโจรภูเขาที่ขี้อ่อนหिनกลับมาช่วยพวกเขาต่อสู้กับเหล่าทหาร

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่า ทหารโล่กระบี่กำลังรอโอกาสนี้อยู่ ภายใต้การนำของเหล่านายทหาร พวกเขายปีนขึ้นไปบนกำแพงด้วยบันไดกำแพงหรือไม่ก็บันไดลูกศร เพื่อไปช่วยเพื่อนทหารของพวกเขา

ในช่วงเวลานี้ ด้านเงินหนานได้กลายเป็นสถานที่แห่งการสังหาร และมีเลือดไหลนองพื้นอย่างไม่มีสิ้นสุด

เมื่อทหารโล่กระบี่ประสบความสำเร็จในการปีนขึ้นไปบนกำแพง มุกุ่ยหยิงก็ได้สั่งให้ทหารราบเกราะหนักของเมืองซานไห่ ไปทำลายประตูด้าน

เมื่อซู่ฮูได้รับคำสั่ง เขาก็ตะโกนออกไป “พี่น้องบุก!”

“บุก!!!” เหล่าทหารที่เป็นนักรบคนเถื่อนภูเขาเกลโล่ของพวกเขาขึ้น และผลักดันเครื่องกระทุ้งไปที่ประตูด้าน

“ฮ้อง!” ขณะที่เครื่องกระทุ้งพุ่งไปกระแทกเข้ากับประตู มันได้ทำให้เกิดเสียงดังราวกับแผ่นดินไหว กระจายออกไปทั่วทั้งด้าน

“เฮ้!!!” ทหารตะโกนเป็นสัญญาณ และดึงเครื่องกระทุ้งกลับหลัง ก่อนที่จะผลักดันมันไปกระแทกที่ประตูอีกครั้ง

แม้ว่าประตูจะถูกปกคลุมด้วยเหล็ก แต่ภายใต้การกระแทกของเครื่องกระทุ้ง มันก็เริ่มที่จะมีเสียงแตกหักดังขึ้น

คนเถื่อนภูเขาที่มีชื่อเสียงเรื่องความแข็งแกร่งของร่างกาย เครื่องกระทุ้งที่พวกเขาผลักดันออกไป มีแรงกระแทกมากกว่า 5 ตัน

“ตั้งง!!!” ประตูได้ถูกทำลายในที่สุด

ด่านเงินหนานมีประตูทั้งสิ้น 3 ชั้น เมื่อชั้นนอกสุดถูกทำลาย พวกเขาก็คงมีประตูอีก 2 ชั้น โชคดีที่เหล่าทหารพุ่งเข้าไปในช่องว่างและเปิดทางให้เครื่องกระทุ้ง มันจึงสามารถเข้าไปได้อย่างง่ายดาย

“เฮ้เฮ้เฮ้!” เสียงตะโกนดังขึ้นจากประตูทางเข้ารวมกับแผ่นดินไหว ทำให้พวกโจรภูเขาที่อยู่ด้านในหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

เมื่อผู้นำโจรภูเขาได้ยินเสียงดังกล่าว เขาก็ขมวดคิ้ว เขาเงยหน้ามองไปเห็นกองกำลังของศัตรูจำนวนมาก ได้วิ่งไปทั่วบนกำแพง และแม้ว่าจะมีกำลังทหารเพียงครึ่งหนึ่งของพวกเขา เหล่าศัตรูก็ยังคงได้เปรียบ

ในทางกลับกัน พวกโจรภูเขาเริ่มที่จะหวาดกลัว และดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่สามารถปกป้องกำแพงได้อีกต่อไป

“เฮ้อ” ผู้นำโจรภูเขาถอนหายใจยาว และค่อยถอยหนีตามแผนการหลบหนีของเขา

ในขณะนั้นเอง ประตูชั้นที่ 2 ก็ถูกทำลาย

ในเวลานี้ ชีซูมี 2 ทางเลือก ทางเลือกแรกก็คือ ปีนขึ้นไปบนกำแพงผ่านทางเดินในประตูชั้นที่ 2 เพื่อเข้าช่วยกองกำลังฝ่ายของเขา อีกทางเลือกหนึ่งก็คือ ดำเนินการบุกทะลวงประตูชั้นที่ 3 และปิดกั้นเส้นทางหลบหนีของพวกโจรภูเขา

ชีซูพิจารณาทางเลือกนี้สั้นๆ และเริ่มที่จะคิดแผน เขาส่งทหารไปรายงานสถานการณ์ต่อผู้บัญชาการ สุดท้าย เขาก็ให้ทหาร 1 กองร้อยไปทะลวงประตูชั้นที่ 3 ในขณะที่เขานำกองกำลังที่เหลือขึ้นไปบนกำแพง

เมื่อได้รับรายงาน มู่กู่หยิงก็ขมวดคิ้ว มันไม่ฉลาดเลยที่เลือกเช่นนี้

ในขณะนั้นเอง ก็มีผลลัญญาณถูกยิงขึ้นภายในด่านเงินหนาน

มู่กู่หยิงประหลาดใจ เธอรู้ว่านี่เป็นสัญญาณจากสายลับ ซึ่งมันหมายความว่ามีความผิดปกติ

เธอไม่ลังเลเลย นอกจากทหารม้า 1 กองร้อยแล้ว เธอสั่งให้ทหารม้าที่เหลือ 4 กองร้อย ไปที่ประตูด้านหลัง เพื่อตัดเส้นทางหลบหนีของศัตรู

โอหยางโจวและมู่หลานเยว่ยืนอยู่ที่ด้านข้าง และไม่ได้กล่าวคำใดๆ พวกเขาเชื่อในความสามารถของเธอ

กองพันทหารม้าคิดว่าพวกเขาคงจะไม่ได้มีส่วนร่วมในการสู้รบครั้งนี้แล้ว เมื่อพวกเขาได้รับคำสั่ง เลือดของพวกเขาก็เดือดพล่าน และรีบวิ่งไปที่ประตูด้าน พร้อมม้าของพวกเขาในทันที

ในขณะที่ด่านเปิดโล่ง พวกโจรภูเขาไม่สามารถยิงสกัดคนที่บุกเข้าไปได้ เนื่องจากพวกเขากำลังพัวพันกับการสู้รบที่วุ่นวายบนกำแพง มันทำให้ทหารม้าบุกเข้าไปได้อย่างราบรื่น

หลังจากนั้นไม่นาน ประตูชั้นที่ 3 ก็ถูกทำลาย กองพันทหารม้าบอกให้ทหารราบกระหน่ำเปิดทางให้พวกเขาผ่านเข้าไปในประตู แล้วรีบมุ่งไปทางใต้เพื่อปิดเส้นทางหลบหนีของศัตรู

TWO Chapter 245 ดอกไม้ในฤดูร้อน

ที่ด้านบนกำแพง เมื่อชีสุณากำลังเสริมขึ้นไปช่วย กระแสของการสู้รบก็หันไปยืนข้างพวกเขาโดยสิ้นเชิง

หวังเฟิงผ่อนคลายลง เขามองไปรอบๆ และสังเกตเห็นว่าผู้นำโจรภูเขาได้หายตัวไป เขาจึงตะโกนออกไปว่า “ผู้นำของพวกเจ้าช่างซี้ซลาดนัก เขาได้ยอมแพ้และหนีไปแล้ว!”

พวกโจรภูเขามีความสามารถในการต่อสู้ต่ำกว่าทหารทั่วไป แม้ก่อนหน้านี พวกเขาจะบาดเจ็บล้มตายเพียง 1 ใน 10 ขวัญกำลังใจของพวกเขาก็แทบจะไม่เหลือแล้ว หลังจากที่พวกเขาได้ยินคำกล่าวของหวังเฟิง มันราวกับว่า เฟิงเส้นสุดท้ายที่คอยอุดรูรั่วของพวกเขาไว้ได้พังทลายลง

พวกโจรภูเขาหันหน้ามามองกัน เมื่อเห็นว่าผู้นำของพวกเขาได้หายตัวไปนานแล้ว ความตั้งใจที่จะต่อต้านของพวกเขา ก็หายไปในทันที

คนซี้ซลาดเลือกที่จะยอมจำนน ขณะที่คนซ้วซ้าเลือกที่จะหลบหนี

“ไล่ตามพวกมันไป!” หวังเฟิงได้ออกคำสั่งให้ไล่ตามพวกที่หลบหนีในทันที

“ขอรับ!” ทหารรับคำสั่ง แล้วพวกเขาก็รีบไล่ตามคนที่หลบหนีไป

หลังจากนั้น ด้านเงินหนานก็กลายเป็นสับสนวุ่นวาย สามารถกล่าวได้ว่า วิธีการของหวังเฟิงนี้ ได้รับอิทธิพลมาจากโอหยางโซว

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายนี้ ผู้นำโจรภูเขาได้นำคนของเขา 20 คน หาทงออกไป แม้ในช่วงเวลาที่สำคัญเช่นนี้ ผู้นำที่ซ้วซ้าเช่นเขา ก็ไม่ลืมที่จะพยายามลักพาตัวสาวงามอย่างหล่เฟยเซวไปพร้อมกับเขา

ขณะที่ผู้นำโจรภูเขาไปถึงอาคารของหล่เฟยเซว เขาก็เห็นยามเฝ้าอยู่ที่นั่น จากนั้น เขาก็เตรียมจะเดินเข้าไป ยามงงวย ผู้นำไม่ได้สั่งให้วางยาพิษอดีตผู้นำหรือ? แล้วเหตุใดเขาถึงได้มาที่นี่กัน?

ยามรู้สึกว่ามันช่างน่าแปลกประหลาด ดังนั้น หนึ่งในพวกเขาจึงกล่าวออกไป น้ำเสียงของพวกเขาเต็มไปด้วยความสิ้นเครือ เขากล่าวว่า “ท...ท่า...ท่านผู้นำ มีชายคนหนึ่งมาที่นี่เมื่อไม่นานมานี้ เขามาพร้อมกับคำสั่งของท่านที่ให้วางยาพิษอดีตผู้นำ...และเขาก็บอกว่าท่านไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปข้างในอาคาร”

ผู้นำโจรภูเขารู้ตัวทันทีว่าเขาติดกับแล้ว เขาตะโกนใส่ยามด้วยความโกรธ “ไอ้โง่เอ๊ย!” เวลาเหลือไม่มากแล้ว เขาไม่สามารถทำอะไรได้อีกต่อไป ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง ขณะที่เขามองไปที่อาคาร จากนั้น เขาก็หันหลังและรีบหนีออกไปจากด้าน

สาวงามเป็นสิ่งล้ำค่า แต่ชีวิตของเขามีความสำคัญมากกว่า

น่าเศร้าที่คนเรามักจะไม่ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ

ก่อนที่ผู้นำโจรภูเขาและคนของเขาจะหนีไปได้ไกลพอ ทหารม้าก็ได้ไล่ตามพวกเขามาแล้ว

นายพันแห่งกองพันทหารม้าตื่นตื่นเมื่อได้เห็นพวกเขา เขารู้ว่าพวกเขากำลังจะทำผลงานใหญ่จากการจับกลุ่มคนที่อยู่ด้านหน้าพวกเขา เขาจึงตะโกนออกไป “จับพวกมันไว้!”

“ขอรับ!” เหล่าทหารม้ากระจายตัวออกไปเพื่อล้อมรอบพวกเขา

เมื่อผู้นำโจรภูเขาเห็นว่าเหล่าทหารม้าได้มาล้อมรอบพวกเขาไว้ เขาก็ถอนหายใจอย่างไร้อำนาจ และเขาได้ยอมจำนนโดยไม่มีการต่อสู้ใดๆ

เมื่อเวลา 15.00 น. ความสงบก็กลับคืนสู่ด้านเงินหนานอีกครั้ง

โอหยางโชวเก็บมือของเขาออกจากการสู้รบในครั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรหรือว่าเชลย พวกมันจะถูกมอบให้มู่หลานเยว่และมู่กุ้ยหยิงจัดการ ตามที่เขาได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เมืองซานไห่มาที่นี้ในฐานะผู้ช่วย ไม่มีอะไรมากกว่านั้น เขาจึงไม่ต้องการจะรับส่วนแบ่งใดๆ

โอหยางโชวยังไม่ได้วางแผนที่จะนำบันไดกำแพงและเครื่องยิงหน้าไม้เหล่านี้กลับไป เขาตั้งใจจะมอบมันให้กับมู่หลานเยว่ เครื่องยิงหน้าไม้ทั้ง 5 เครื่องนี้ จะประจำการที่ด้านเงินหนาน เพื่อเสริมความสามารถในการป้องกันของด่าน

ตามที่ตกลงไว้กับมู่กุ้ยหยิง ทหาร 1 กองพันจะถูกส่งมาประจำการที่ด้านเงินหนานในช่วงเริ่มต้น แม้ว่าจะมีทหารไม่มากนัก แต่มันก็มีความสำคัญเทียบเท่ากับเมืองมู่หลาน

ทหารของเมืองซานไห่ทะยอยออกมาจากด้านเงินหนาน ภายใต้อำสั่งของโอหยางโชว พวกเขามารวมตัวกันอยู่ที่ด้านนอกด่าน

หลังจากตรวจนับแล้ว ก็พบว่า มีทหารองครักษ์เสียชีวิต 50 นาย จากการสู้รบในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ที่ตายเกิดจากถูกก้อนหินกระแทกในระหว่างการปีนขึ้นไปบนกำแพง เนื่องจากกองพันที่ 1 แห่งกรมทหารที่ 1 ไม่ได้มีส่วนร่วมในการสู้รบมากนัก พวกเขาจึงมีทหารเสียชีวิตเพียง 5 นายเท่านั้น

โอหยางโชวสั่งให้เหล่าทหารดูแลเพื่อนทหารที่เสียชีวิตให้ดี และเขาบอกให้นำศพของพวกเขากลับไปฝังที่สุสานของเมืองซานไห่

“พี่ชายห่วยๆ เข้าไปกันเถอะ!” มู่หลานเยว่กระโดดไปด้านหน้าของโอหยางโชวด้วยรอยยิ้มที่สดใส

โอหยางโชวรู้สึกมินง เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะเข้าไป ในความเป็นจริงแล้ว เขากำลังเตรียมที่จะเดินทางกลับไปที่เมืองซานไห่ เขาจึงถามมู่หลานเยว่ว่า “มีอะไรกันหรือ?” ไม่ควรประมาทและคิดว่ามู่หลานเยว่เป็นเพียงเด็กสาว หลังจากผ่านไปเกือบปีในฐานะลอร์ด ความคิดของเธอได้พัฒนาเป็นผู้ใหญ่แล้ว ถ้าเธอชุดโอหยางโชวไว้ มันจะต้องมีเหตุผลบางอย่างแน่นอน

“พี่ชายห่วยๆ เข้าไปเถอะน่า!” เด็กน้อยตัวร้ายนี้ไม่ได้อธิบายใดๆ เธอดึงแขนเสื้อของโอหยางโชวและลากเขาไปในด้านเงินหนาน โอหยางโชวทำได้เพียงยิ้มอย่างขมขื่นและตามเข้าไปเท่านั้น

ณ ด่านเงินहनัน, ห้องโถงประชุม

ที่กลางห้องโถงวางอยู่ด้วยกล่องมากกว่า 10 ใบ พ่อและลูกสาว หลี่อ๋านไปและหลี่เฟยเซวก็อยู่ที่นั่น ใบหน้าของหลี่อ๋าน ไปซีดเซียว และดูเหมือนว่าเขาจะหายใจเป็นครั้งสุดท้ายได้ทุกเมื่อ น้ำตาไหลลงมาจากแก้มของหลี่เฟยเซว ขณะที่เธอมองไปที่พ่อของเธอ

มู่หลานเยว่คิงโอบโอบโอบมา นั่งข้างเธอที่ห้องโถงประชุม

มู่ก๊วยหยิงนั่งลง เธอกอดอกแล้วกล่าวว่า “เรียนท่านลอร์ด เรามีเชลยทั้งสิ้น 2,140 คน และยึดทรัพยากร อาวุธและอุปกรณ์ได้เป็นจำนวนมาก สิ่งที่มีค่าที่สุดก็คือกล่องทั้ง 12 ใบนี้ จากที่ข้าตรวจสอบ จากกล่องทั้ง 12 ใบ เป็นกล่องทองคำ 2 ใบ, กล่องเงิน 8 ใบ และกล่องเพชรพลอย 2 ใบ”

ทรัพยากรต่างๆในด่านเงินहनันมีจำนวนมากมายมหาศาล โดยมีทรัพยากรพื้นฐาน ตั้งแต่ธัญพืช, อาหารสัตว์ ไปจนถึงทรัพยากรที่ใช้ในการป้องกันอย่างน้ำมัน, หินยักษ์ และไม้กลิ้ง พวกเขายังมีอาวุธและอุปกรณ์ทางทหารอย่าง ธนู, กระบี่ และชุดเกราะเป็นจำนวนมาก

นอกจากนี้แล้ว ยังมีเพชรพลอย, ทองคำ และเงินอีกเป็นจำนวนมาก

สมบัติเหล่านี้บางส่วนได้อยู่ในด่านเงินहनันแล้ว และบางส่วนก็ถูกนำมาโดยหลี่อ๋านไป หลังจากที่เขาครอบครองด่านเงินहनัน ก็มีสมบัติบางส่วนที่ได้รับมาจากการปล้นคาราวานที่ผ่านไปมา

สมบัติเหล่านี้เป็นเหตุผลให้มู่หลานเยว่ลากโอบโอบมาที่นี้ เพื่อหารือเกี่ยวกับการแบ่งปันกล่องสมบัติทั้ง 12 ใบนี้ ในหัวใจของเธอ เธอเข้าใจชัดเจนว่า กองกำลังชั้นสูงของเมืองซานไห่เป็นส่วนสำคัญที่สุดในการสู้รบที่ด่านเงินहनัน

แม้ว่าโอบโอบมาจะประกาศไปแล้วว่า เขาจะไม่รับส่วนแบ่งใดๆ มู่หลานเยว่ก็ยังคงไม่ยอมรับมันไปทั้งหมดคนเดียว และมู่ก๊วยหยิงก็ยังเห็นด้วยกับเธอในเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

โอบโอบมารู้สึกประหลาดใจ สมบัติของด่านเงินहनันมีค่ามากกว่าฐานที่มั่นบนสันเขาเอ้อซีเสียอีก ด้วยความสัตย์จริง ถ้ามีใครบอกว่าเขาไม่สนใจสมบัติเหล่านี้ คนๆนั้นก็คงจะเป็นจอมโกหก แม้สมบัติเหล่านี้จะดูเป็นเพียงแค่ชิ้นเดียวสำหรับโอบโอบมา ในทางกลับกัน มันดูราวกับเป็นตระกร้าใส่ถ่านขนาดใหญ่ในสภาพอากาศที่เต็มไปด้วยหิมะสำหรับเมืองมู่หลาน ซึ่งมันจะช่วยให้เมืองมู่หลานพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว

“พี่ชายหฺวี่ ทองคำและเพชรพลอยเป็นของท่าน ท่านคิดเช่นไร?”

แผนการแบ่งปันของเธออยู่ยวน แต่มันก็ยุติธรรมพอสมควร มูลค่าของทรัพยากรที่เธอยึดได้จากด่านเงินहनัน มีมูลค่ามากกว่ากล่องทองคำ 2 ใบนี้ โดยเฉพาะอาวุธและอุปกรณ์ต่างๆ เธอสามารถใช้ประโยชน์จากมันได้มาก

โอบโอบมาส่ายหัวอย่างมุ่มม่น เขามองไปที่มู่หลานเยว่ แล้วกล่าวอย่างหนักแน่นว่า “เยว่เยว่ ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ข้าจะรับเพียงกล่องทองคำ 1 ใบเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะเป็นของเจ้า”

มู่หลานเยวกำลังจะกล่าวตอบเขา แต่โอหยางໂໜຍกมือห้ามเธอไว้ ทำให้เธอต้องกลืนคำกล่าวของเธอลงไป “นี่ดีที่สุดแล้ว”

“ก็ได้ ขอขอบคุณมากพี่ชายห่วย!” มู่หลานเยวกรอกตาของเธอ และยอมรับการตัดสินใจของโอหยางໂໜຍด้วยรอยยิ้ม หลังจากที่ต้องลงเรื่องการแบ่งสมบัติกันได้แล้ว โอหยางໂໜຍก็ลุกขึ้นและเตรียมที่จะกลับไป

“อะແມ່!อะແມ່!” หลี่อ๋าน ไปแก๊ง ไอออกมา เพื่อเตือนพวกเขาถึงการดำรงอยู่ของเขา

“ท่านอดิพผู้นำมีอะไรจะกล่าวหรือ?” มู่กู่ยหึงถาม

แม้แต่การพยักหน้าเขาก็ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ขณะที่เขากล่าว เสียงของเขาก็ดูแหบแห้งอย่างมาก “ข้ากำลังจะตาย ไม่มีเวลาเหลือให้กับชายชราคนนี้อีกแล้ว สิ่งที่ข้ากังวลเพียงอย่างเดียวก็คือ ลูกสาวตัวน้อยที่น่ารักของข้า ข้าจึงอยากขอร้องให้ท่านขุนพล และท่านลอร์ดทั้ง 2 ช่วยดูแลนางแทนข้าด้วย”

มู่กู่ยหึงหันไปทางมู่หลานเยวเพื่อรอคำสั่งจากเธอ

มู่หลานเยวกล่าวด้วยน้ำเสียงน่ารักว่า “นั่นไม่ใช่ปัญหาใหญ่เลย น้องสาวเพียเชว่น่ารักและไร้เดียงสา นางจะไม่ถูกรังแกในเมืองมู่หลานอย่างแน่นอน ขอให้ท่านผู้นำสบายใจได้”

โอหยางໂໜຍส่ายหัวด้วยความขบขัน เขาเพิ่งทราบว่ามู่หลานเยวเองก็เป็นเหมือนกับเขา ที่มีงานอดิเรกในการรับเลี้ยงน้องสาว

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าก็ขอขอบคุณท่านเป็นอย่างมาก” หลังจากที่มีมู่หลานเยวให้คำมั่นสัญญา หลี่อ๋าน ก็สบายใจในที่ที่สุด

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อย โอหยางໂໜຍก็ลุกขึ้นอีกครั้งและเตรียมจะจากไป

ก่อนที่เขาจะเดินออกไป มู่หลานเยวก็ได้หยิบเหรียญบางอย่างออกมาให้กับเขา

“นี่คืออะไร?” โอหยางໂໜຍถาม

มู่หลานเยวยิ้ม แล้วกล่าวว่า “สิ่งนี้ถูกค้นพบโดยพี่สาวมู่ ขณะที่นางได้ตรวจค้นภายในห้องลับของค่านเงินหนาน ท่านลองตรวจสอบมันดูซิ”

โอหยางໂໜຍรับเหรียญมา และตรวจสอบมัน ในขณะนั้น ขากรรไกรของเขาก็ค้างจมนั่นเกือบจะหลุดออกมา

เหรียญการรวมดินแดน(3/3) : หลังเปิดใช้งาน เหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาของดินแดนจะสามารถใช้เพื่อรวมดินแดนที่มีอยู่ได้ มันจะช่วยประหยัดเวลาและทรัพยากรในการก่อสร้างใหม่ตั้งแต่ต้น

ไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใด ก็รู้ว่าเหรียญการรวมดินแดนนี้ จะสามารถแก้ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้โอหยางໂໜຍลำบากอยู่ในตอนนี้ได้ เขาสามารถใช้เหรียญการสร้างหมู่บ้านสาขาจากเมืองฉิวซู่, เมืองเป่ย์ไห่ หรือเมืองมิตรภาพ

ผสานดินแดนที่ยึดครองเช่นเมืองเทียนเฟิงเข้ากับดินแดนหลักได้ ซึ่งมันจะช่วยฟื้นฟูศักยภาพการเติบโตให้กับดินแดนเหล่านี้อย่างมาก

“เย่เย่ เจ้ารู้คุณค่าของเหรียญนี้หรือไม่?” น้ำเสียงของเขาเคร่งขรึมและจริงจัง

ด้วยคุณสมบัติของเหรียญนี้ หากมันถูกนำไปวางไว้ที่ส่วนการประมูล มันจะเป็นเหมือนการปาหินที่ก่อให้เกิดระลอกคลื่นที่รุนแรงนับพัน

ดูราวกับว่าเธอยังไม่ได้ตระหนักถึงคุณค่าของมัน เธอหัวเราะออกมาตามปกติ ก่อนที่จะกล่าวว่า “ข้าตระหนักถึงคุณสมบัติของมันดี แต่ในความคิดของข้า พี่ชายห่วยต้องการมันมากกว่าข้า และมีเพียงท่านเท่านั้นที่สามารถใช้ประสิทธิภาพสูงสุดของเหรียญนี้ได้” ข้าเกี่ยวกับความสำเร็จของโอหยางโชน ในการยึดครองดินแดนของลอร์ดทั้ง 5 ได้มาถึงพันมิติฐานให้แล้ว ซึ่งแน่นอนว่ามู่หลานเขี่ยย่อมต้องรู้เรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

โอหยางโชนพยักหน้า จากนั้น เขาก็ยื่นมือออกไปลูบหัวของเธอ เขายิ้มให้เธอ แล้วกล่าวว่า “ดีแล้ว ข้าจะรับเหรียญนี้ไว้เอง” เขาไม่ได้กล่าวถึงการตอบแทนใดๆ ขณะที่เขายอมรับของขวัญชิ้นนี้อย่างเปิดเผย ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนกลายเป็นใกล้ชิดกันมากขึ้น ในขณะที่ความห่างเหินระหว่างพวกเขาหายไป และพวกเขาก็กลายเป็นเหมือนพี่ชายและน้องสาวแท้ๆของกันและกัน

รอยยิ้มของเธอบานสะพรั่ง และสุกสกาวดั่งดอกไม้ในฤดูร้อน ซึ่งมันช่วยให้จิตใจของคนที่อยู่รอบข้างอบอุ่นอย่างมาก

เมื่อโอหยางโชนกลับมาถึงเมืองซานไห่ เขาก็แยกย้ายทหารให้กลับไปที่พักของตัวเอง ส่วนเขากลับไปที่สำนักงานของเขา

เหรียญการรวมดินแดนสามารถใช้ได้ 3 ครั้ง นั่นหมายความว่ามันจะใช้เหรียญการสร้างหมู่บ้านทั้งหมด 3 เหรียญเกี่ยวกับการใช้มัน เขาต้องคิดอย่างรอบคอบ โดยเขาต้องคำนึงถึงแผนในอนาคตสำหรับดินแดนของเขาด้วย

ประการแรก โอหยางโชนมองไปที่เมืองเป่ย์ไห่ ในฐานะเมืองท่า เมืองเป่ย์ไห่ไม่ควรจะกระจายการดูแลออกไป นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมของเมืองเป่ย์ไห่ก็ไม่มีอะไรนอกจากชายฝั่งที่แคบและยาว ซึ่งมันไม่เหมาะที่จะขยายออกไปอีก

ดังนั้น เหรียญการสร้างหมู่บ้านระดับหลักคำทั้ง 3 เหรียญ ของเมืองเป่ย์ไห่ จึงอยู่ในความดูแลของโอหยางโชนโดยตรง

ประการที่สอง เขาต้องพิจารณาดินแดนได้อำนาจที่ถูกยึดครองที่เขาจะผสานมันเข้าดับดินแดนหลักด้วยเหรียญนี้ จากดินแดนสาขาทั้ง 5 แห่งนี้ เมืองกุ่ชานเป็นเมืองที่ปกครองตนเองโดยชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา ดังนั้น จึงมองข้ามมันไปได้เลย เมืองกุ่ชานจะใช้สำหรับดึงดูดผู้คนจากเผ่าคนเถื่อนภูเขาอื่นๆในป่าหรือบนภูเขา อัตราการเพิ่มของประชากรจึงไม่ต่ำไปกว่าเมืองสาขาอื่นๆของดินแดนเลย ดังนั้น มันจึงไม่จำเป็นที่จะต้องใช้ระบบการอพยพมาช่วย

ส่วนที่เหลืออีก 4 แห่ง เมืองเทียนเฟิงจะต้องได้รับการผสานเข้ากับดินแดนหลักอย่างแน่นอน ปัญหาก็คือ โอหยางโจวควรจะใช้เหรียญกับเมืองยี่ซู่, เมืองหยงเย่ หรือเมืองกวางซู่ดีหรือไม่

จากแผนการของเขา เขาไม่มีเจตนาที่จะใช้คุณสมบัติของมันทั้ง 3 ครั้ง ในคราวเดียว เขาต้องการจะเก็บมันไว้อย่างน้อย 1 ครั้งสำหรับเมืองดาบหักของปาเตา แม้ว่าเขาจะยังไม่ได้ยึดครองมัน แต่มันก็จะเป็นของเขาในอนาคตแน่นอน

จากแผนของโอหยางโจว มันจะเป็นศูนย์กลางทางตะวันออกของดินแดน แน่แน่นอนว่าเขาย่อมต้องไม่ยอมให้ศักยภาพของมันถูกทำลายไป

ในท้ายที่สุด โอหยางโจวก็ตัดสินใจผสานเมืองเทียนเฟิงและเมืองยี่ซู่เข้ากับดินแดนหลัก